

Bruksela, 1 grudnia 2014 r.
(OR. en)

16154/14

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2013/0264 (COD)

EF 328
ECOFIN 1111
CONSUM 260
CODEC 2379

NOTA

Od: Prezydencja

Do: Delegacje

Dotyczy: Dyrektywa PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie usług
płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz zmieniająca dyrektywy
2002/65/WE, 2013/36/UE i 2009/110/WE i uchylająca dyrektywę
2007/64/WE

– *Tekst kompromisowy prezydencji*

Delegacje otrzymują niniejszym kompromisowy tekst prezydencji dotyczący przedmiotowego wniosku Komisji, będący wynikiem posiedzenia grupy roboczej w dniu 24 listopada.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz zmieniająca dyrektywy
2002/65/WE, 2013/36/UE i 2009/110/WE i uchylająca dyrektywę 2007/64/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego²,

po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C [...] z [...], s.[...].

² Dz.U. C [...] z [...], s.[...].

- (1) W ostatnich latach osiągnięto znaczne postępy w integracji płatności detalicznych w Unii, w szczególności w kontekście unijnych aktów regulujących płatności, zwłaszcza dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009⁴, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁵ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012⁶. Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁷ uzupełniono ramy prawne regulujące usługi płatnicze poprzez ustanowienie określonego limitu ograniczającego możliwość pobierania przez sprzedawców detalicznych od swoich klientów dodatkowych opłat z tytułu korzystania z niektórych sposobów płatności.
- (2) Dyrektywę 2007/64/WE przyjęto w grudniu 2007 r. w oparciu o wniosek Komisji z grudnia 2005 r. Od tego czasu na rynku płatności detalicznych zaszły znaczne zmiany pod względem innowacji technicznych, przejawiające się gwałtownym rozwojem szeregu rozwiązań z zakresu płatności elektronicznych i płatności realizowanych za pośrednictwem urządzeń przenośnych oraz pojawieniem się na rynku nowych rodzajów usług płatniczych.

³ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

- (3) Przegląd unijnych ram prawnych dotyczących usług płatniczych, a zwłaszcza analiza skutków dyrektywy 2007/64/WE oraz konsultacje poświęcone zielonej księdze Komisji „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych”⁸ wskazały, że zaistniałe zmiany stały się źródłem poważnych wyzwań z regulacyjnego punktu widzenia. Ważne obszary rynku płatności, w szczególności płatności realizowane przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, są nadal rozdrobnione na obszary wyznaczone granicami państw. Wiele innowacyjnych produktów i usług płatniczych nie wchodzi – w całości lub w znacznej części – w zakres stosowania dyrektywy 2007/64/WE. Ponadto zakres stosowania dyrektywy 2007/64/WE, a zwłaszcza wyłączone z tego zakresu elementy, takie jak niektóre rodzaje działalności związanej z płatnościami, w kilku przypadkach okazały się – w świetle zmian na rynku – zbyt wieloznaczne, zbyt ogólne lub po prostu przestarzałe. Doprowadziło to do braku pewności prawa, potencjalnych ryzyk dla bezpieczeństwa w łańcuchu płatności oraz braku ochrony konsumentów w niektórych obszarach. W przypadku innowacyjnych i łatwych w użyciu cyfrowych usług płatniczych wystąpiły trudności z popularyzacją tych rozwiązań i zapewnieniem konsumentom i sprzedawcom detalicznym skutecznych, wygodnych i bezpiecznych metod płatności w Unii.
- (4) Ustanowienie zintegrowanego jednolitego rynku płatności elektronicznych ma zasadnicze znaczenie, aby – zważywszy na rozwój gospodarki cyfrowej – umożliwić konsumentom, akceptantom i przedsiębiorstwom czerpanie w pełni korzyści z rynku wewnętrznego.
- (5) Należy ustanowić nowe przepisy w celu wyeliminowania luk regulacyjnych, zapewniając jednocześnie większą jasność prawa i spójne stosowanie ram legislacyjnych w całej Unii. Dotychczasowym oraz nowym uczestnikom rynku należy zagwarantować równorzędne warunki działania, ułatwiając upowszechnienie nowych sposobów płatności wśród szerokiego kręgu użytkowników i zapewniając wysoki poziom ochrony konsumentów przy korzystaniu z tych usług płatniczych w całej Unii. Powinno to doprowadzić do spadku kosztów i cen dla użytkowników usług płatniczych oraz przyczynić się do powstania szerszej oferty usług płatniczych i zapewnienia ich przejrzystości.
- (5a) Te ramy prawne nie mają być w założeniu wyczerpujące. Ich stosowanie powinno być ograniczone do dostawców usług płatniczych, którzy świadczą usługi płatnicze w ramach stałego zajęcia lub działalności gospodarczej zgodnie z niniejszą dyrektywą.

⁸ COM(2011) 941 final.

- (6) W ostatnich latach nastąpił wzrost ryzyk dla bezpieczeństwa związanych z płatnościami elektronicznymi, ze względu na większą złożoność techniczną płatności elektronicznych, stale rosnący wolumen płatności elektronicznych na całym świecie oraz pojawiające się nowe rodzaje usług płatniczych. Bezpieczne usługi płatnicze stanowią zasadniczy warunek prawidłowego funkcjonowania rynku usług płatniczych, dlatego też użytkownicy usług płatniczych powinni być przed takimi ryzykami należycie chronieni. Usługi płatnicze mają decydujące znaczenie dla podtrzymania działalności w dziedzinach kluczowych dla gospodarki i społeczeństwa. Dostawcy usług płatniczych powinni ustanowić ramy służące ograniczaniu ryzyk oraz utrzymaniu skutecznych procedur zarządzania incydentami. Zaktualizowane oceny ryzyk związanych z usługami płatniczymi powinny być przedkładane właściwym organom co roku lub z taką częstotliwością, jaką określi właściwy organ. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) opracuje wytyczne dotyczące tych środków bezpieczeństwa i będzie wspierał współpracę z właściwymi organami, Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) oraz Agencją Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA).
- (7) Działania mające zaradzić ryzykom dla bezpieczeństwa związanym z transakcjami płatniczymi powinny być także prowadzone na poziomie dostawców usług płatniczych. Środki bezpieczeństwa podejmowane przez dostawców usług płatniczych muszą być współmierne do odnośnych ryzyk dla bezpieczeństwa. Należy ustanowić mechanizm regularnej sprawozdawczości w celu zapewnienia, by dostawcy usług płatniczych regularnie przekazywali właściwym organom zaktualizowane oceny ryzyk dla bezpieczeństwa, na które są narażeni, oraz informacje o środkach, które podjęli w odpowiedzi na te ryzyka. Ponadto, aby zapewnić ograniczenie do minimum szkód, na jakie narażeni są inni dostawcy usług płatniczych i systemy płatności (takich jak poważne zakłócenie funkcjonowania systemu płatności), a także użytkownicy, należy zadbać o to, by dostawcy usług płatniczych mieli obowiązek zgłaszać bez zbędnej zwłoki poważne incydenty związane z bezpieczeństwem właściwym organom na mocy niniejszej dyrektywy. Przewiduje się ponadto, że EUNB będzie odgrywał rolę koordynatora.

- (8) Zmienione ramy regulacyjne dotyczące usług płatniczych uzupełnia rozporządzenie (UE) [XX/XX/XX] Parlamentu Europejskiego i Rady⁹. Rozporządzenie to wprowadza przepisy dotyczące pobierania wielostronnych i dwustronnych opłat interchange z tytułu wszystkich transakcji realizowanych przez konsumentów przy użyciu kart debetowych i kredytowych oraz płatności elektronicznych i płatności realizowanych za pośrednictwem urządzeń przenośnych wynikających z tych transakcji oraz wprowadza ograniczenia dotyczące stosowania niektórych zasad biznesowych w odniesieniu do transakcji realizowanych przy użyciu kart. Rozporządzenie to ma na celu dalsze przyspieszenie procesu tworzenia skutecznego zintegrowanego rynku płatności realizowanych w oparciu o kartę.
- (9) Aby uniknąć stosowania w poszczególnych państwach członkowskich rozbieżnych podejść ze szkodą dla konsumentów, przewidziane w niniejszej dyrektywie przepisy dotyczące przejrzystości i wymogów informacyjnych mające zastosowanie do dostawców usług płatniczych oraz przepisy dotyczące praw i obowiązków związanych ze świadczeniem i korzystaniem z usług płatniczych powinny mieć również – w miarę możliwości – zastosowanie do transakcji, w których dostawca usług płatniczych płatnika lub odbiorcy znajduje się na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (dalej „EOG”), a drugi dostawca usług płatniczych znajduje się poza granicami EOG. W stosownych przypadkach zakresem stosowania wyżej wymienionych przepisów należy również objąć dotyczących transakcje we wszystkich walutach krajowych realizowane między dostawcami usług płatniczych znajdującymi się na terytorium EOG.
- (10) Definicja usług płatniczych powinna być neutralna pod względem technologicznym oraz powinna umożliwiać dalsze opracowywanie nowych rodzajów usług płatniczych, zapewniając jednocześnie równorzędne warunki prowadzenia działalności zarówno istniejącym, jak i nowym dostawcom usług płatniczych.

⁹ Rozporządzenie (UE) nr [XX/XX/XX/] Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [data] r. w sprawie opłat interchange z tytułu transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz.U. L z [...], s. [...]).

- (11) Ustanowione w dyrektywie 2007/64/WE wyłączenie z zakresu jej stosowania transakcji płatniczych realizowanych za pośrednictwem agenta handlowego w imieniu płatnika lub odbiorcy stosowane jest w poszczególnych państwach członkowskich w bardzo zróżnicowany sposób. Niektóre państwa członkowskie dopuszczają stosowanie wyłączenia przez platformy handlu elektronicznego, które działają jako pośrednicy w imieniu zarówno indywidualnych kupujących, jak i indywidualnych sprzedających, nie dysponując żadną realną możliwością negocjowania czy też zawarcia transakcji sprzedaży lub kupna towarów lub usług. Wykracza to poza zamierzony zakres wyłączenia i może potęgować ryzyka dla konsumentów, ponieważ dostawcy ci pozostają poza zakresem ochrony zapewnianej przez ramy prawne. Zróżnicowane praktyki w zakresie stosowania przepisów powodują również zakłócenie konkurencji na rynku płatności. Dlatego, aby zaradzić tym obawom, należy jasno stwierdzić, że wyłączenie może również mieć zastosowanie do pośredników działających w imieniu zarówno płatnika, jak i odbiorcy (tak jak niektóre platformy handlu elektronicznego), jedynie wtedy gdy w żadnym momencie nie wchodzi w posiadanie środków pieniężnych klientów.
- (11a) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do działalności przedsiębiorstw zajmujących się transportem gotówki i przedsiębiorstw zajmujących się zarządzaniem gotówką, jeżeli działalność ta ogranicza się do fizycznego transportu banknotów i monet.

- (12) Informacje zwrotne pochodzące z rynku wskazują, że działalność związana z płatnościami objęta wyłączeniem z tytułu ograniczonej sieci często obejmuje znaczące wolumeny i wartości płatności oraz oferuje konsumentom setki lub tysiące różnych produktów i usług, co jest sprzeczne z celem wyłączenia z tytułu ograniczonej sieci przewidzianego w dyrektywie 2007/64/WE. Sytuacja ta wiąże się z większymi ryzykami i brakiem ochrony prawnej dla użytkowników usług płatniczych, zwłaszcza konsumentów, oraz stawia w wyrażnie niekorzystnym położeniu regulowanych uczestników rynku. Aby pomóc w ograniczeniu tych ryzyk, wprowadzono zakaz stosowania więcej niż jednokrotnie w odniesieniu do konkretnego instrumentu tego samego warunku umożliwiającego wyłączenie; ponadto przewidziano obowiązek powiadamiania o przekroczeniu ustalonego progu w przypadku działalności podlegającej wyłączeniu. Instrument płatniczy należy uznać za wykorzystywany w ramach takiego wyłączenia, jeśli można go wykorzystać wyłącznie i) do nabycia towarów i usług w określonym sklepie lub sieci sklepów, jeżeli dane podmioty związane są umową handlową przewidującą używanie jednej marki w sposób, który jednoznacznie daje do zrozumienia klientom, że między podmiotem „dominującym” a punktami, w których akceptuje się wydane instrumenty płatnicze, istnieje zależność istotna z prawnego punktu widzenia, a dana marka używana jest w punktach sprzedaży i figuruje – w miarę możliwości – na instrumencie płatniczym, który można wykorzystywać w tych punktach; lub ii) do nabycia ograniczonego asortymentu towarów lub usług, jeżeli zakres wykorzystania jest faktycznie ograniczony do sprecyzowanej liczby funkcjonalnie powiązanych towarów lub usług, bez względu na geograficzne położenie punktu sprzedaży; lub iii) jeżeli jest regulowany – w szczególnych celach społecznych lub podatkowych – przez krajowy lub regionalny organ publiczny na potrzeby nabywania konkretnych towarów lub usług. Instrumenty tego rodzaju mogą obejmować karty sklepowe, karty paliwowe, karty członkowskie, karty transportu publicznego, bony na posiłki lub bony na konkretne usługi, które podlegają niekiedy szczególnym przepisom prawa podatkowego lub prawa pracy, mającym wspierać korzystanie z tych instrumentów, aby osiągnąć cele określone w ustawodawstwie dotyczącym kwestii społecznych. W przypadku gdy taki instrument o celu szczególnym przeradza się w instrument o celu ogólnym, wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy nie powinno mieć dłużej zastosowania. Z zakresu niniejszej dyrektywy nie należy wyłączać instrumentów, które można wykorzystywać do zakupów w sklepach określonej grupy akceptantów, ponieważ takie instrumenty są zazwyczaj zaprojektowane z myślą o ciągle powiększających się sieciach dostawców usług.

- (13) Z zakresu stosowania dyrektywy 2007/64/WE wyłączono niektóre transakcje płatnicze realizowane za pośrednictwem urządzeń telekomunikacyjnych lub informatycznych, w których operator sieci nie tylko pełni rolę pośrednika przy dostawie cyfrowych towarów i usług za pośrednictwem danego urządzenia, ale także wnosi do nich wartość dodaną. W szczególności wyłączenie to umożliwia dokonywanie zakupów, za które opłaty są pobierane przez operatora lub wykazywane na rachunku telefonicznym, co – począwszy od dzwonek do telefonów lub usług SMS o podwyższonej wartości – przyczynia się do rozwoju nowych modeli biznesowych opierających się na sprzedaży treści cyfrowych i usług głosowych o niewielkiej wartości. Do usług tych należą: usługi rozrywkowe (czaty, pliki do pobierania zawierające np. filmy, muzykę, gry), usługi informacyjne (informacje o pogodzie, aktualności, informacje sportowe, giełdowe), informacje o numerach telefonów, usługi dla widzów i radiosłuchaczy (udział w głosowaniach, zgłaszanie do konkursów, publikowanie reakcji na żywo). Z informacji zwrotnych pochodzących z rynku wynika, że brak jest dowodów na to, by ta metoda płatności, ciesząca się zaufaniem konsumentów jako wygodne narzędzie w przypadku płatności o niskim progu, przerodziła się w ogólną usługę pośrednictwa w płatnościach. Ze względu jednak na fakt, że obowiązujące wyłączenie zostało sformułowane w sposób niejednoznaczny, przepis ten został wdrożony w różny sposób w poszczególnych państwach członkowskich. Przekłada się to na brak pewności prawa dla operatorów i konsumentów oraz umożliwiło w niektórych przypadkach dostawcom usług pośrednictwa w płatnościach roszczenie sobie prawa do objęcia tych usług wyłączeniem z zakresu stosowania dyrektywy 2007/64/WE. Należy zatem lepiej sprecyzować zakres tego wyłączenia, które powinno konkretnie objąć mikropłatności za treści cyfrowe i usługi głosowe. . Wyłączenie to powinno mieć zastosowanie jedynie do usług płatniczych świadczonych przez dostawcę sieci lub usług łączności elektronicznej jako usługi dodatkowe w stosunku do usług łączności elektronicznej (tzn. podstawowej działalności danego operatora).

- (13a) Wprowadzono nowe wyłączenie, aby uwzględnić zmiany dotyczące płatności, szczególnie przypadku gdy klienci mogą zamawiać bilety elektroniczne, płacić za nie oraz otrzymywać je i walidować z dowolnego miejsca i w dowolnym momencie przy użyciu telefonów komórkowych lub innych urządzeń. Bilety elektroniczne umożliwiają i ułatwiają dostarczanie usług, które konsumenci mogliby w przypadku braku tej możliwości nabyć w formie biletu papierowego i które obejmują transport, rozrywkę, usługi parkingowe, wstęp do obiektów, ale nie obejmują towarów fizycznych, a w związku z tym obniżają koszty produkcji i dystrybucji związane z tradycyjnymi kanałami sprzedaży biletów papierowych oraz zwiększają wygodę konsumenta, oferując mu nowe i proste sposoby zakupu biletów.
- (13b) Aby zmniejszyć obciążenie dla podmiotów, które zbierają darowizny na cele charytatywne, wprowadzono dodatkowe wyłączenia mające zastosowanie do transakcji płatniczych związanych z przekazywaniem darowizn na rzecz organizacji charytatywnych. Aby wyraźnie ograniczyć to wyłączenie do płatności o niskim profilu ryzyka, ustalono stosowny próg. Ponadto, zgodnie z prawem krajowym, państwa członkowskie będą mogły ograniczyć to wyłączenie do darowizn zbieranych na rzecz zarejestrowanych organizacji charytatywnych.
- (13c) Jednym z głównych celów ustanowienia jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA) było ułatwienie tworzenia ogólnoeuropejskich centrów przetwarzania płatności i umożliwienie tworzenia centrów przetwarzania należności w celu scentralizowania wszystkich transakcji danej grupy kapitałowej, przy użyciu funkcji umożliwiających dokonywanie operacji „w imieniu” danego podmiotu. W tym względzie należy ustanowić przepis przewidujący, że ze stosowania niniejszej dyrektywy wyłączone są transakcje płatnicze przeprowadzane pomiędzy jednostką dominującą a jej jednostką zależną lub pomiędzy jednostkami zależnymi tej samej jednostki dominującej, bez pośrednictwa dostawcy usług płatniczych innego niż przedsiębiorstwo należące do tej samej grupy. Wyłączenie to obejmuje także: i) transakcje płatnicze zainicjowane przez jednostkę dominującą w imieniu jej spółek zależnych lub przez jednostkę zależną w imieniu jednostki dominującej lub w imieniu innych jednostek zależnych tej samej jednostki dominującej, pod warunkiem że takie transakcje płatnicze („płatności w imieniu strony trzeciej”) wykonywane są przez dostawcę usług płatniczych; ii) usługi inicjowania płatności i usługi dostępu do informacji o rachunku świadczone przed jednostką dominującą w imieniu jej jednostek zależnych lub przez jednostkę zależną w imieniu jednostki dominującej lub w imieniu innych jednostek zależnych tej samej jednostki dominującej.

- (14) Podobnie z zakresu stosowania dyrektywy 2007/64/WE wyłączono usługi płatnicze oferowane przez operatorów bankomatów, którzy są niezależni od banków lub innych dostawców usług płatniczych. Przepis ten spowodował rozwój niezależnych usług bankomatowych w wielu państwach członkowskich, zwłaszcza na obszarach mniej zaludnionych. Jednak pozostawienie tego szybko rosnącego segmentu rynku bankomatów poza zakresem dyrektywy umożliwia praktyki, które mogą powodować niejasności co do opłat pobieranych za wypłacanie gotówki, co często prowadzi do dezorientacji konsumentów, a w sytuacjach transgranicznych – do podwójnego naliczania opłat (przez dostawcę usług płatniczych obsługującego rachunek oraz przez operatora bankomatu) za tę samą wypłatę. W każdym przypadku opłaty pobierane przez operatorów bankomatów powinny pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 924/2009. W związku z tym, aby podtrzymać świadczenie usług bankomatowych, a jednocześnie zapewnić jasną sytuację co do opłat za wypłacanie gotówki, należy utrzymać wyłączenie, nakładając jednak na operatorów bankomatów wymóg przestrzegania szczegółowych przepisów w zakresie przejrzystości.
- (15) Dostawcy usług pragnący skorzystać z wyłączenia przewidzianego w dyrektywie 2007/64/WE często nie zasięgają opinii organów w kwestii tego, czy ich działalność objęta jest zakresem stosowania tej dyrektywy, czy też jest z niej wyłączona, lecz polegają na swojej własnej ocenie. Konsekwencją tego są znaczne różnice w stosowaniu niektórych wyłączeń w poszczególnych państwach członkowskich. Wydaje się również, że niektóre wyłączenia mogły być wykorzystywane przez dostawców usług płatniczych do zmiany modeli biznesowych w taki sposób, by prowadzona przez nich działalność w dziedzinie płatności znalazła się poza zakresem stosowania tej dyrektywy. Może to prowadzić do zwiększenia ryzyk, na jakie narażeni są użytkownicy usług płatniczych, oraz powstania nierównych warunków dla dostawców usług płatniczych na rynku wewnętrznym. Dlatego też dostawcy usług powinni być zobowiązani do powiadamiania właściwych organów o niektórych rodzajach działalności, tak by organy te mogły ocenić, czy spełnione zostały wymogi określone w stosownych przepisach, oraz by zapewnić jednolitą interpretację przepisów na całym rynku wewnętrznym. W szczególności, w przypadku wszystkich tych wyłączeń, których stosowanie oparte jest na przestrzeganiu progów, przewidziano procedurę powiadamiania, aby zapewnić zgodność ze szczegółowymi wymogami. W celu zwiększenia przejrzystości usługi będące przedmiotem powiadomienia podawane są do wiadomości publicznej zarówno przez właściwe organy, jak i przez EUNB.

- (16) Istotne jest ponadto włączenie wymogu powiadamiania właściwych organów przez potencjalnych dostawców usług płatniczych o rodzajach działalności, jakie prowadzą w ramach ograniczonej sieci na podstawie kryteriów określonych w art. 3 lit. k) ppkt i) i ii), jeśli wartość transakcji płatniczych przekroczy pewien próg. Właściwe organy oceniają, czy przedmiotowe rodzaje działalności rzeczywiście podlegają przepisom art. 3 lit. k) ppkt i) lub ii), i odpowiednio informują o tym EUNB.
- (16a) Należy ogólnie zauważyć, że transakcje, które nie wchodzą w zakres dyrektywy mogą być uregulowane mającym zastosowanie prawem krajowym; w związku z tym państwa członkowskie mogą przyjąć kolejne lub uzupełniające środki w swoich krajowych ramach prawnych, pod warunkiem, że nie są one sprzeczne z celami dyrektywy ani nie stanowią przeszkody w ich osiągnięciu.
- (17) Zgodnie z podejściem przyjętym w dyrektywie 2007/64/WE nowe przepisy powinny obejmować wszystkie rodzaje usług płatności elektronicznych. Dlatego też te nowe przepisy nie powinny mieć nadal zastosowania do usług, w przypadku których transfer środków pieniężnych od płatnika do odbiorcy lub ich transport dokonywany jest wyłącznie w banknotach i monetach, ani też gdy transfer dokonywany jest na podstawie czeku papierowego, weksła papierowego, weksła własnego lub innego instrumentu, bonów w postaci papierowej lub kart wystawionych przez dostawcę usług płatniczych bądź inną osobę w celu przekazania środków pieniężnych do dyspozycji odbiorcy.

- (18) Od czasu przyjęcia dyrektywy 2007/64/WE pojawiły się nowe rodzaje usług płatniczych, zwłaszcza w obszarze płatności realizowanych przez internet. W szczególności ewoluowały usługi inicjowania płatności w dziedzinie handlu elektronicznego. Usługi te odgrywają rolę w realizowaniu płatności w ramach handlu elektronicznego poprzez ustanowienie interfejsu programowego między stroną internetową akceptanta a platformą bankowości internetowej banku płatnika w celu inicjowania płatności internetowych na podstawie polecenia przelewu. Dostawca świadczący usługę inicjowania płatności nie jest w posiadaniu środków pieniężnych użytkownika na żadnym etapie łańcucha płatności. Dzięki usługom tym odbiorca może uzyskać od dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności pewność co do tego, że środki pieniężne niezbędne do dokonania danej transakcji płatniczej są dostępne na rachunku i że płatność została zainicjowana. Ma to zachęcić odbiorcę do dostarczenia towaru lub wykonania usługi bez zbędnej zwłoki. Usługi te oferują tanie rozwiązanie stanowiące alternatywę zarówno dla akceptantów, jak i dla konsumentów, oraz zapewniają konsumentom możliwość dokonywania zakupów w internecie, nawet jeśli nie posiadają oni kart płatniczych. Indywidualne dane uwierzytelniające używane do bezpiecznego uwierzytelnienia klienta bezpośrednio przez użytkownika usług płatniczych albo przez dostawcę świadczącego usługę inicjowania płatności są zwykle danymi wydanymi przez dostawców usług płatniczych prowadzących rachunek. Dostawcy świadczący usługę inicjowania płatności nie muszą konieczności wchodzić w stosunki umowne z dostawcami usług płatniczych prowadzącymi rachunek. Usługi inicjowania płatności nie podlegają obecnie przepisom dyrektywy 2007/64/WE, niekoniecznie są one nadzorowane przez właściwe organy i nie spełniają wymogów przewidzianych w dyrektywie 2007/64/WE. Taki stan rzeczy jest źródłem licznych problemów prawnych związanych m.in. z ochroną konsumentów, bezpieczeństwem i odpowiedzialnością, a także konkurencją i ochroną danych. Nowe przepisy powinny więc regulować te kwestie. Przepisy te mają zagwarantować ciągłość działania rynku, umożliwiając obecnym i nowym usługodawcom oferowanie usług na podstawie jasnych i zharmonizowanych ram regulacyjnych. Do czasu rozpoczęcia stosowania tych przepisów, bez uszczerbku dla potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa transakcji płatniczych i ochrony konsumenta przed możliwym do wykazania ryzykiem oszustwa, państwa członkowskie i Komisja powinny zagwarantować uczciwą konkurencję na tym rynku, unikając zarazem bezpodstawnej dyskryminacji względem któregośkolwiek z obecnych uczestników rynku.

- (18a) Ponadto, wraz z rozwojem techniki w ostatnich latach pojawiło się wiele usług uzupełniających, takich jak usługi dostępu do informacji o rachunku. Usługi te zapewniają użytkownikowi usług płatniczych zagregowane informacje *online* o co najmniej jednym rachunku płatniczym posiadanym u co najmniej jednego dostawcy usług płatniczych, które to informacje udostępniane są w internecie poprzez interfejs dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek, co pozwala użytkownikowi usług płatniczych uzyskać w danym momencie natychmiastowy ogólny obraz jego aktualnej sytuacji finansowej. Usługi te należy również włączyć w zakres stosowania niniejszej dyrektywy, aby zapewnić konsumentom odpowiedni poziom ochrony ich danych dotyczących płatności i rachunku, a także pewność prawa w odniesieniu do statusu tych usług.
- (19) Usługa przekazu pieniężnego jest prostą usługą płatniczą, która zwykle polega na przekazaniu gotówki przez płatnika dostawcy usług płatniczych, który przesyła odpowiednią kwotę, na przykład poprzez sieć komunikacyjną, odbiorcy lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu odbiorcy. W niektórych państwach członkowskich supermarkety, akceptanci i inni sprzedawcy detaliczni świadczą na rzecz ogółu klientów podobną usługę umożliwiającą płać rachunków za media i innych stałych opłat związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Te usługi umożliwiające opłacanie rachunków powinny być traktowane jako usługa przekazu pieniężnego, chyba że właściwe organy uznają, że działalność ta mieści się w definicji innego rodzaju usług płatniczych lub należy do działalności wyłączonej z zakresu stosowania dyrektywy na mocy art. 3 lit. b).
- (19a) Ze względu na brak definicji usługi acquiringu w dyrektywie 2007/64/WE doszło do prób rozróżnienia rozmaitych rodzajów modeli acquiringu w celu uniknięcia regulacji, w wyniku czego zmniejszyła się ochrona akceptantów. W związku z tym wprowadzono neutralną definicję usługi acquiringu transakcji płatniczych, tak by objąć nią nie tylko tradycyjne modele acquiringu oparte na korzystaniu z kart płatniczych, lecz także różne modele biznesowe, w tym modele obejmujące więcej niż jednego agenta rozliczeniowego. Powinno to zapewnić akceptantom uzyskanie tego samego poziomu ochrony bez względu na instrument wykorzystywany do dokonania płatności w przypadkach gdy działalność jest równoważna z usługą acquiringu transakcji kartą. Usługi techniczne świadczone na rzecz dostawców usług płatniczych, takie jak zwykle przetwarzanie i przechowywanie danych lub obsługa terminali, nie stanowią usługi acquiringu. Ponadto należy sprecyzować, że niektóre modele acquiringu nie zakładają faktycznego transferu środków pieniężnych nabywcy do odbiorcy, gdyż strony mogą uzgodnić inne formy rozliczenia.

- (20) Należy określić kategorie dostawców usług płatniczych, którzy mogą zgodnie z prawem świadczyć usługi płatnicze w całej Unii, a mianowicie instytucje kredytowe, które przyjmują od użytkowników depozyty mogące służyć do finansowania transakcji płatniczych i które powinny nadal podlegać wymogom ostrożnościowym przewidzianym w dyrektywie 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁰, instytucje pieniądza elektronicznego, które emitują pieniądź elektroniczny mogący służyć do finansowania transakcji płatniczych i które powinny nadal podlegać wymogom ostrożnościowym przewidzianym w dyrektywie 2009/110/WE, instytucje płatnicze oraz instytucje świadczące żyro pocztowe, które zgodnie z prawem krajowym zostały do tego uprawnione.
- (21) Niniejszą dyrektywą należy ustanowić przepisy regulujące dokonywanie transakcji płatniczych, w których środkiem pieniężnym jest pieniądź elektroniczny, o którym mowa w dyrektywie 2009/110/WE. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak regulować emisji pieniądza elektronicznego ani nie powinna zmieniać przepisów dotyczących nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami pieniądza elektronicznego przewidzianych w tej dyrektywie. Tym samym instytucje płatnicze nie powinny być uprawnione do emisji pieniądza elektronicznego.
- (22) W dyrektywie 2007/64/WE ustanowiono system nadzoru ostrożnościowego, wprowadzając jednolitą licencję dla wszystkich dostawców usług płatniczych, które nie wiążą się z przyjmowaniem depozytów lub emisją pieniądza elektronicznego. W tym celu dyrektywą 2007/64/WE wprowadzono nową kategorię dostawców usług płatniczych – „instytucje płatnicze” – poprzez ustanowienie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych na terytorium całej Unii udzielanego – pod warunkiem spełnienia szeregu rygorystycznych i kompleksowych warunków – osobom prawnym nieobjętym dotychczasowymi kategoriami. Te same warunki powinny więc mieć zastosowanie do tych usług w całej Unii.

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (23) Warunki udzielania instytucjom płatniczym i utrzymywania przez nie zezwolenia nie uległy znacznym zmianom. Podobnie jak w dyrektywie 2007/64/WE, warunki te obejmują wymogi ostrożnościowe współmierne do ryzyk operacyjnych i finansowych, na jakie narażone są takie podmioty w trakcie prowadzenia swojej działalności. W związku z tym konieczne są solidne zasady dotyczące kapitału założycielskiego w połączeniu z kapitałem bieżącym, które we właściwym czasie można by bardziej szczegółowo rozwinąć zależnie od potrzeb rynku. Ze względu na dużą różnorodność w dziedzinie usług płatniczych niniejsza dyrektywa powinna pozwolić na stosowanie różnych metod w połączeniu z pewnym zakresem swobody uznania w odniesieniu do nadzoru w celu zapewnienia, by te same ryzyka były traktowane tak samo w odniesieniu do wszystkich dostawców usług płatniczych. Wymogi dla instytucji płatniczych powinny uwzględniać fakt, że instytucje płatnicze angażują się w bardziej specjalistyczne i ograniczone rodzaje działalności, a co za tym idzie powodują ryzyka o mniejszym natężeniu, które są łatwiejsze do monitorowania i kontrolowania niż ryzyka pojawiające się w szerszym spektrum działalności instytucji kredytowych. Instytucjom płatniczym należy w szczególności zakazać przyjmowania depozytów od użytkowników, zezwalając na korzystanie ze środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników jedynie w związku ze świadczeniem usług płatniczych. Wymagane przepisy ostrożnościowe dotyczące m.in. kapitału założycielskiego powinny być proporcjonalne do ryzyka związanego z daną usługą płatniczą świadczoną przez instytucję płatniczą.
- (23a) Celem niniejszej dyrektywy jest również zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów przy korzystaniu z usług płatniczych w całej Unii. Ze względu na fakt, że przypadki nadużywania swobody przedsiębiorczości mogą zagrozić utrzymaniu takiego poziomu ochrony konsumenta, konieczne jest nałożenie wymogu, zgodnie z którym istnieje związek między działalnością instytucji płatniczej związaną z usługami płatniczymi a państwem członkowskim, w którym instytucja ta ma siedzibę statutową. Taki związek pozwoliłby także właściwym organom na skuteczne wykonywanie ich funkcji nadzorczych.

- (24) Należy ustanowić przepis, zgodnie z którym środki pieniężne klientów oraz środki pieniężne instytucji płatniczej są przechowywane oddzielnie. Wymogi ochronne wydają się być jednak konieczne tylko wówczas, gdy instytucja płatnicza jest w posiadaniu środków pieniężnych klientów. W szczególnej sytuacji, gdy ta sama instytucja płatnicza wykonuje transakcję płatniczą zarówno na rzecz płatnika, jak i odbiorcy, a płatnikowi przyznano linię kredytową, właściwe może być zabezpieczenie środków pieniężnych na rzecz odbiorcy, kiedy już stanowią one roszczenie odbiorcy wobec instytucji płatniczej. Instytucje płatnicze powinny także podlegać skutecznym wymogom w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.
- (25) Niniejsza dyrektywa nie powinna wprowadzać zmian w zakresie obowiązków instytucji płatniczych dotyczących ich sprawozdawczości finansowej oraz badania ich rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych. Instytucje płatnicze powinny sporządzać swoje roczne i skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z dyrektywą Rady 78/660/EWG¹¹ oraz, w stosownych przypadkach, dyrektywami Rady 83/349/EWG¹² i 86/635/EWG¹³. Roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe powinny być poddawane badaniu, chyba że instytucja płatnicza jest zwolniona z tego obowiązku na mocy dyrektywy 78/660/WE i, w stosownych przypadkach, dyrektyw 83/349/EWG i 86/635/EWG.
- (27) Dostawcy usług płatniczych podejmujący się świadczenia usługi płatniczej lub usług płatniczych objętych zakresem niniejszej dyrektywy powinni zawsze posiadać rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do celów transakcji płatniczych. Aby dostawcy usług płatniczych byli w stanie świadczyć usługi płatnicze, powinni oni bezwzględnie posiadać dostęp do rachunków prowadzonych w instytucjach kredytowych. Państwa członkowskie powinny zadbać o to, by taki dostęp był zapewniany w sposób współmierny do uzasadnionego celu, jakiemu ma służyć.

¹¹ Dyrektywa Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11).

¹² Dyrektywa Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1).

¹³ Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1).

- (28) Niniejsza dyrektywa powinna regulować udzielanie kredytów przez instytucje płatnicze, tj. udzielanie linii kredytowych i wydawanie kart kredytowych, jedynie w przypadkach, gdy są one ściśle związane z usługami płatniczymi. Instytucjom płatniczym należy zezwolić na udzielanie kredytu w kontekście ich działalności transgranicznej tylko wówczas, gdy taki kredyt udzielany jest w celu ułatwienia realizacji usług płatniczych i ma charakter krótkoterminowy oraz jest udzielany na okres nieprzekraczający 12 miesięcy, w tym na zasadzie odnawialnej, pod warunkiem że jest on refinansowany głównie z funduszy własnych instytucji płatniczej, jak również innych środków pieniężnych pochodzących z rynków kapitałowych, lecz nie za pomocą środków pieniężnych przechowywanych w imieniu klientów do celów usług płatniczych. Przepisy te nie powinny naruszać przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE¹⁴ lub innych odpowiednich przepisów prawa unijnego lub krajowego dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, które nie zostały zharmonizowane tą dyrektywą.
- (29) Ogólnie rzecz biorąc, można stwierdzić, że współpraca między właściwymi organami krajowymi odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym, prowadzenie kontroli oraz podejmowanie decyzji w sprawie cofnięcia tych zezwoleń przebiega w zadowalający sposób. Należy jednak zacieśnić współpracę między właściwymi organami w odniesieniu do wymiany informacji oraz spójnego stosowania i interpretowania przepisów dyrektywy w przypadkach, gdy posiadająca zezwolenie instytucja płatnicza chciałaby świadczyć usługi płatnicze również w państwie członkowskim innym niż jej państwo członkowskie pochodzenia, korzystając ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, w tym za pośrednictwem internetu („paszport”). EUNB powinien pomagać właściwym organom w rozstrzyganiu sporów wynikłych między tymi organami w kontekście współpracy transgranicznych. Należy zwrócić się do niego także o przygotowanie projektu regulacyjnych standardów technicznych w zakresie współpracy i wymiany danych.

¹⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

- (30) W celu zwiększenia przejrzystości działania instytucji płatniczych posiadających zezwolenie wydane przez właściwe organy państwa pochodzenia lub przez nie zarejestrowanych, w tym ich agentów, oraz w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w Unii, należy zapewnić łatwy publiczny dostęp do wykazu podmiotów posiadających zezwolenie na świadczenie takich usług, w tym wszystkich osób fizycznych lub prawnych korzystających ze zwolnienia na mocy art. 27. EUNB powinien zatem opublikować na swojej stronie i regularnie aktualizować wykaz podmiotów posiadających zezwolenie na świadczenie usług płatniczych, w tym wszystkich osób fizycznych lub prawnych korzystających ze zwolnienia na mocy art. 27. Środki te powinny przyczynić się również do zacieśniania współpracy między właściwymi organami.
- (31) Należy zwiększyć dostępność dokładnych, aktualnych informacji poprzez nałożenie na instytucje płatnicze wymogu informowania właściwego organu państwa pochodzenia bez zbędnej zwłoki o wszelkich zmianach mających wpływ na dokładność informacji i dowodów przekazanych w związku z udzieleniem zezwolenia, w tym o dodatkowych agentach lub podmiotach, którym zlecono usługi w ramach outsourcingu. W przypadku wątpliwości właściwe organy powinny również weryfikować poprawność otrzymanych informacji.
- (31a) Państwa członkowskie mogą zdecydować o wprowadzeniu wymogu, by instytucje płatnicze działające na ich terytorium na mocy swobody przedsiębiorczości, których siedziba zarządu znajduje się w innym państwie członkowskim, wyznaczyły na ich terytorium centralny punkt kontaktowy, aby ułatwić sprawowanie nadzoru nad sieciami agentów i nad przestrzeganiem przepisów tytułu III i IV niniejszej dyrektywy. EUNB opracuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria stosowane do stwierdzenia, w których przypadkach właściwe jest wyznaczenie centralnego punktu kontaktowego i jakie powinny być jego funkcje.

- (32) Chociaż w niniejszej dyrektywie określono minimalny zakres uprawnień, które właściwe organy powinny posiadać do celów nadzorowania przestrzegania przez instytucje płatnicze przepisów, uprawnienia te powinny być wykonywane z poszanowaniem praw podstawowych, w tym prawa do prywatności. W przypadku wykonywania uprawnień, które mogą wiązać się z poważną ingerencją w prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się, państwa członkowskie powinny posiadać odpowiednie i skuteczne mechanizmy ochronne zapobiegające nadużyciom i uznaniowości, na przykład w szczególności poprzez wymóg uzyskania uprzedniej zgody władzy sądowniczej danego państwa członkowskiego.
- (33) Należy zadbać o to, by wszystkie osoby świadczące usługi płatnicze podlegały określonym minimalnym wymogom prawnym i regulacyjnym. Należy zatem wprowadzić wymóg ewidencjonowania tożsamości oraz danych adresowych wszystkich osób świadczących usługi płatnicze, w tym osób, które nie są w stanie spełnić w pełnym zakresie warunków uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza.

To podejście jest zgodne z uzasadnieniem specjalnego zalecenia VI Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy, które przewiduje zapewnienie mechanizmu umożliwiającego traktowanie mimo wszystko jako instytucji płatniczych dostawców usług płatniczych, którzy nie są w stanie spełnić wszystkich warunków określonych w tym zaleceniu. Do tych celów państwa członkowskie powinny wpisywać takich dostawców do rejestru instytucji płatniczych bez stosowania wszystkich lub części warunków uzyskania zezwolenia. Ta możliwość zastosowania zwolnienia musi jednak podlegać rygorystycznym wymogom odnoszącym się do wartości transakcji płatniczych. Instytucje płatnicze, wobec których zastosowano zwolnienie, nie powinny korzystać ze swobody przedsiębiorczości ani swobody świadczenia usług, nie powinny też pośrednio wykonywać tych praw, będąc członkami systemu płatności.

- (33a) Ze względu na specyficzny charakter wykonywanej działalności oraz ryzyka związane ze świadczeniem usług dostępu do informacji o rachunku, należy zapewnić szczególny system ostrożnościowy dla dostawców takich usług; będą oni mogli świadczyć usługi na zasadzie transgranicznej, korzystając z przepisów dotyczących wydawania „paszportów”.

- (34) Konieczne jest umożliwienie każdemu dostawcy usług płatniczych dostępu do usług związanych z infrastrukturą techniczną systemów płatności. Taki dostęp powinien jednak podlegać odpowiednim wymogom służącym zapewnieniu integralności i stabilności tych systemów. Każdy dostawca usług płatniczych ubiegający się o uczestnictwo w systemie płatności powinien przedstawić systemowi płatności dowody na to, że jego rozwiązania wewnętrzne chronią go w wystarczającym stopniu przed wszelkimi rodzajami ryzyka. Te systemy płatności obejmują zazwyczaj np. czterostronne systemy płatności kartą, jak również duże systemy obsługujące polecenia przelewu i polecenia zapłaty. W celu zapewnienia równego traktowania na terytorium całej Unii różnych kategorii dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie zgodnie z warunkami określonymi w ich zezwoleniu, konieczne jest doprecyzowanie zasad dotyczących dostępu do systemów płatności.
- (35) Należy wprowadzić przepis o niedyskryminującym traktowaniu instytucji płatniczych i instytucji kredytowych posiadających zezwolenie, tak by każdy dostawca usług płatniczych konkurujący na rynku wewnętrznym mógł korzystać z usług związanych z infrastrukturą techniczną tych systemów płatności na tych samych warunkach. Właściwe jest zapewnienie różnego traktowania dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie oraz dostawców usług płatniczych korzystających ze zwolnienia na mocy niniejszej dyrektywy, jak również korzystających ze zwolnienia na mocy art. 3 dyrektywy 2009/110/WE, ze względu na różnice w obowiązujących ich ramach prawnych dotyczących nadzoru ostrożnościowego. W każdym razie zróżnicowane warunki cenowe powinny być dozwolone jedynie wówczas, gdy jest to uzasadnione różnicami w wysokości kosztów ponoszonych przez dostawców usług płatniczych. Powyższe uregulowania powinny pozostawać bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do ograniczania dostępu do systemów istotnych z punktu widzenia ryzyka systemowego zgodnie z dyrektywą 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁵ oraz bez uszczerbku dla kompetencji Europejskiego Banku Centralnego oraz Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) w zakresie dostępu do systemów płatności.

¹⁵ Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).

- (35a) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla zakresu stosowania dyrektywy 98/26/WE: aby jednak zapewnić uczciwą konkurencję między dostawcami usług płatniczych, niniejsza dyrektywa powinna stanowić, że w przypadku gdy uczestnik systemu płatności wyznaczonego na warunkach określonych w dyrektywie 98/26/WE świadczy posiadającemu zezwolenie lub zarejestrowanemu dostawcy usług płatniczych usługi w odniesieniu do takiego systemu, decyzja o dostępie to takich usług – w przypadku złożenia wniosku o taki dostęp – podejmowana jest w sposób niedyskryminacyjny. Dostawcy usług płatniczych, którym przyznano dostęp, nie powinni być jednak uznawani za uczestników zgodnie z definicją w dyrektywie 98/26/WE, a zatem nie powinni korzystać z ochrony przyznanej na mocy tej dyrektywy.
- (36) Przepisy dotyczące dostępu do systemów płatności nie powinny mieć zastosowania do systemów tworzonych i obsługiwanych przez jednego dostawcę usług płatniczych. Te zamknięte systemy płatności mogą bezpośrednio konkurować z systemami płatności albo, co zazwyczaj ma miejsce, działać w niszy rynkowej niewypełnionej odpowiednio przez systemy płatności. Obejmują one zwykle systemy trójstronne, takie jak trójstronne systemy płatności kartą, usługi płatnicze oferowane przez dostawców usług telekomunikacyjnych lub usługi przekazu pieniężnego, w których operator systemu jest dostawcą usług płatniczych zarówno płatnika, jak i odbiorcy, jak również wewnętrzne systemy grup bankowych. Aby pobudzić konkurencję, którą takie systemy płatności mogą stworzyć wobec tradycyjnych, powszechnie stosowanych systemów płatności, przyznanie osobom trzecim dostępu do tych zamkniętych systemów płatności byłoby co do zasady niewłaściwe. Niemniej jednak, takie systemy zawsze powinny podlegać wspólnotowym, unijnym i krajowym przepisom w dziedzinie konkurencji, które mogą wymagać przyznania dostępu do tych systemów w celu utrzymania skutecznej konkurencji na rynkach płatniczych.

(37) [...]

(38) [...]

- (39) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do transakcji płatniczych dokonywanych gotówką, gdyż istnieje już jednolity rynek płatności gotówką, ani do transakcji płatniczych realizowanych z użyciem czeków papierowych, ponieważ takie transakcje ze swojej natury nie mogą być przetwarzane tak wydajnie, jak inne sposoby płatności. Dobre praktyki w tej dziedzinie powinny być jednak oparte na zasadach określonych w niniejszej dyrektywie.
- (40) Ponieważ konsumenci i przedsiębiorstwa nie są w takiej samej sytuacji, nie potrzebują takiego samego poziomu ochrony. Podczas gdy istotne jest zagwarantowanie praw konsumentów przepisami, od których stosowania nie można odstąpić na podstawie umowy, rozsądne jest umożliwienie przedsiębiorstwom i organizacjom dokonywania innych uzgodnień w sytuacji, gdy nie mają do czynienia z konsumentami.

Państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia przepisu, zgodnie z którym mikroprzedsiębiorstwa, zdefiniowane w zaleceniu Komisji 2003/361/WE¹⁶, powinny być traktowane w ten sam sposób co konsumenci. W każdym razie pewne podstawowe przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zawsze zastosowanie, bez względu na status użytkownika.

- (41) Niniejsza dyrektywa powinna określać spoczywające na dostawcach usług płatniczych obowiązki w zakresie informowania użytkowników tych usług, którzy powinni otrzymywać informacje o usługach płatniczych charakteryzujące się jednolicie wysokim poziomem jasności, aby móc dokonywać świadomego wyboru i swobodnie wybierać oferty z całej Unii. W celu zachowania przejrzystości niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zharmonizowane wymogi, które są konieczne, aby zapewnić przekazywanie użytkownikom usług płatniczych niezbędnych i wystarczających informacji dotyczących umowy o usługę płatniczą i transakcji płatniczych. W celu promowania sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku usług płatniczych państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjmowania tylko tych przepisów dotyczących informowania, które zostały ustanowione niniejszą dyrektywą.

¹⁶ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

- (42) Konsumenci powinni być chronieni przed nieuczciwymi i wprowadzającymi w błąd praktykami, zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁷, a także dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁸ i dyrektywą 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁹. Dodatkowe przepisy zawarte w tych dyrektywach nadal mają zastosowanie. Należy jednak szczególnie wyjaśnić związek niniejszej dyrektywy z dyrektywą 2002/65/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących informacji przekazywanych przed zawarciem umowy.
- (43) Wymagane informacje powinny być proporcjonalne do potrzeb użytkowników i przekazywane w standardowym formacie. Wymogi dotyczące informacji w odniesieniu do pojedynczej transakcji płatniczej powinny być jednak inne niż dla umowy ramowej przewidującej większą liczbę transakcji płatniczych.
- (44) W praktyce umowy ramowe i objęte nimi transakcje płatnicze są znacznie bardziej powszechne i istotne pod względem gospodarczym niż pojedyncze transakcje płatnicze. W przypadku istnienia rachunku płatniczego lub konkretnego instrumentu płatniczego wymagana jest umowa ramowa. Wymogi dotyczące wstępnych informacji o umowach ramowych powinny być zatem dosyć wszechstronne, a informacje powinny być zawsze dostarczane na papierze lub innych trwałych nośnikach informacji, takich jak wydruki z drukarek wyciągów, płyty CD-ROM, DVD i twarde dyski komputerów osobistych, które umożliwiają przechowywanie poczty elektronicznej, oraz strony internetowe, o ile strony takie umożliwiają dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci. Dostawca usług płatniczych i użytkownik tych usług powinni mieć jednak możliwość uzgodnienia w umowie ramowej sposobu podawania późniejszych informacji o dokonanych transakcjach płatniczych, na przykład uzgadniając, że w ramach bankowości internetowej wszystkie informacje o rachunku płatniczym są udostępniane online.

¹⁷ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

¹⁸ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

¹⁹ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość (Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 16).

- (45) W przypadku pojedynczych transakcji płatniczych dostawca usług płatniczych powinien zawsze podawać z własnej inicjatywy tylko najważniejsze informacje. Ponieważ płatnik jest zwykle obecny przy wydawaniu zlecenia płatniczego, nie jest konieczny wymóg dostarczania w każdym przypadku informacji na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji. Dostawca usług płatniczych może podawać informacje ustnie przy okienku lub zapewniać do nich łatwy dostęp w inny sposób, na przykład poprzez umieszczenie warunków na tablicy ogłoszeń w miejscu świadczenia usług. Należy również podać informacje o tym, gdzie można uzyskać bardziej szczegółowe informacje (np. adres strony internetowej). Na życzenie konsumenta najważniejsze informacje należy jednak podawać na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.
- (46) Niniejsza dyrektywa powinna przewidywać prawo konsumenta do otrzymywania stosownych informacji bezpłatnie, dopóki nie jest on związany umową o usługę płatniczą. W każdej chwili w okresie trwania stosunku umownego konsument powinien mieć również możliwość zażądania bezpłatnego otrzymania wstępnych informacji, jak również umowy ramowej w wersji papierowej, tak aby umożliwić mu porównanie usług oferowanych przez dostawców usług płatniczych i warunków ich świadczenia oraz – w przypadku wszelkich sporów – weryfikacji swoich praw i obowiązków umownych. Przepisy te powinny być zgodne z dyrektywą 2002/65/WE. Zawarte w niniejszej dyrektywie wyraźnie określone przepisy dotyczące bezpłatnych informacji nie powinny skutkować powstaniem możliwości nakładania opłat za dostarczanie informacji konsumentom na mocy innych obowiązujących dyrektyw.

- (47) Sposób, w jaki dostawca usług płatniczych ma przekazywać wymagane informacje użytkownikowi usług płatniczych, powinien uwzględniać potrzeby tego ostatniego, jak również praktyczne aspekty techniczne i efektywność pod względem kosztów, w zależności od sytuacji wynikającej z uzgodnień w odpowiedniej umowie o usługę płatniczą. Niniejsza dyrektywa powinna zatem wprowadzić rozróżnienie między dwoma możliwymi sposobami przekazywania informacji przez dostawcę usług płatniczych: dostawca usług płatniczych powinien dostarczać, tj. aktywnie przekazywać, te informacje w odpowiednim czasie, zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, bez konieczności dalszych działań ze strony użytkownika usług płatniczych, albo informacje te powinny być udostępniane użytkownikowi usług płatniczych, z uwzględnieniem wszelkich ewentualnych jego żądań dotyczących dalszych informacji. W tym drugim przypadku użytkownik usług płatniczych powinien sam podjąć pewne kroki w celu uzyskania informacji, np. zażądać ich wyraźnie od dostawcy usług płatniczych, zalogować się do skrzynki pocztowej w ramach rachunku bankowego lub włożyć kartę bankową do drukarki w celu otrzymania wyciągu z rachunku. Do tych celów dostawca usług płatniczych powinien zapewnić, aby dostęp do informacji był możliwy i aby informacje były dostępne dla użytkownika usług płatniczych.
- (48) Konsument powinien otrzymywać podstawowe informacje o przeprowadzonych transakcjach płatniczych bez dodatkowych opłat. W przypadku pojedynczej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych nie powinien pobierać oddzielnych opłat ze te informacje. Na podobnej zasadzie kolejne comiesięczne informacje o transakcjach płatniczych na podstawie umowy ramowej powinny być podawane bezpłatnie. Uwzględniając jednak znaczenie przejrzystości w ustalaniu cen oraz różnorodne potrzeby klientów, strony powinny mieć możliwość uzgodnienia opłat z tytułu informacji przekazywanych z większą częstotliwością lub z tytułu informacji dodatkowych. Aby uwzględnić zróżnicowane praktyki krajowe, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia przepisów, zgodnie z którymi miesięczne wyciągi z rachunków płatniczych w formie papierowej muszą być zawsze przekazywane bezpłatnie.

- (49) Mając na celu zwiększenie mobilności klientów, należy stworzyć konsumentom możliwość wypowiedzenia umowy ramowej po upływie jednego roku bez ponoszenia jakichkolwiek opłat. Wynikający z umowy okres wypowiedzenia w przypadku konsumentów powinien wynosić nie więcej niż miesiąc, a w przypadku dostawców usług płatniczych – nie mniej niż dwa miesiące. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na spoczywający na dostawcy usług płatniczych obowiązek wypowiedzenia umowy o usługę płatniczą w wyjątkowych okolicznościach na mocy innych właściwych przepisów unijnych lub krajowych, takich jak przepisy dotyczące prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, ani na wszelkie działania służące zamrożeniu środków pieniężnych lub wszelkie inne środki szczegółowe związane z zapobieganiem przestępstwom i prowadzeniem dochodzeń w ich sprawie.
- (49a) Aby zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów, państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania lub wprowadzenia ograniczeń lub zakazów dotyczących jednostronnych zmian w warunkach umowy ramowej, na przykład w przypadkach gdy nie ma powodów uzasadniających taką zmianę.
- (50) Instrumenty przeznaczone do dokonywania płatności niskokwotowych powinny stanowić tanie i łatwe w użyciu rozwiązanie w przypadku niedrogich towarów i usług oraz nie powinny być obciążone nadmiernymi wymogami. Stosowne wymogi informacyjne i przepisy dotyczące ich wykonywania powinny być zatem ograniczone do podstawowych informacji, z uwzględnieniem również możliwości technicznych, których można w uzasadniony sposób oczekiwać od instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności niskokwotowych.

Pomimo uproszczonego systemu użytkownicy usług płatniczych powinni korzystać z adekwatnej ochrony z uwzględnieniem ograniczonych ryzyk związanych z tymi instrumentami płatniczymi, szczególnie w odniesieniu do instrumentów płatniczych przedpłaconych.

- (51) Należy ustanowić kryteria, których spełnienie pozwoli dostawcom świadczącym usługę inicjowania płatności i dostawcom świadczącym usługę dostępu do informacji o rachunku uzyskać dostęp do informacji o rachunku użytkownika usług płatniczych prowadzonym u innego dostawcy usług płatniczych oraz korzystać z tych informacji. W szczególności, niezbędne wymogi w zakresie ochrony danych i bezpieczeństwa, które zostały określone lub o których mowa w niniejszej dyrektywie lub które uwzględniono w projektach regulacyjnych standardów technicznych EUNB, powinny być spełniane przez dostawców świadczących usługę inicjowania płatności i dostawców świadczących usługę dostępu do informacji o rachunku, z jednej strony, oraz przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek użytkownika usług płatniczych, z drugiej strony. Te regulacyjne standardy techniczne powinny być zgodne z różnymi dostępnymi rozwiązaniami technologicznymi, a w każdym razie powinny zapewniać, by dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek zdawał sobie sprawę z tego, że kontaktuje się z nim dostawca świadczący usługę inicjowania płatności lub dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku, a nie sam klient. W tym kontekście EUNB określa m.in. cechy standardowego protokołu lub interfejsu, zapewniające bezpieczny sposób komunikacji między dostawcami świadczącymi usługę inicjowania płatności i dostawcami świadczącymi usługę dostępu do informacji o rachunku a dostawcą usług płatniczych prowadzącym rachunek i danymi klientami; ten standardowy protokół lub interfejs powinny być również wykorzystywane do przekazywania kodów uwierzytelniających, które są dowodem na udzielenie przez płatnika zgody na to, by dostawca świadczący usługę inicjowania płatności lub dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku uzyskali dostęp do jego rachunku płatniczego, oraz do odpowiedniego informowania o zakresie tego dostępu.

(51a) Bezpieczeństwo płatności internetowych ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia ochrony użytkowników i stworzenia bezpiecznego otoczenia dla handlu elektronicznego. Wszystkie usługi płatnicze oferowane za pośrednictwem internetu lub innych kanałów dokonywania płatności na odległość powinny być wykonywane w sposób bezpieczny, z użyciem technologii mogących zagwarantować bezpieczne uwierzytelnianie użytkownika i w jak największym stopniu ograniczyć ryzyko oszustw. Nie wydaje się, by istniała potrzeba zagwarantowania takiego samego poziomu ochrony w przypadku transakcji płatniczych inicjowanych i wykonywanych w trybie innym niż przy użyciu platform lub urządzeń elektronicznych, takich jak transakcje płatnicze w formie papierowej czy zamówienia pocztowe lub telefoniczne. Silnemu rozwojowi płatności realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych towarzyszyć będzie ogólne wzmocnienie zabezpieczeń, łącznie z uwierzytelnianiem transakcji przy użyciu kodów dynamicznych, tak by użytkownik zawsze był świadomy kwoty i odbiorcy płatności, którą autoryzuje. Bezpieczne korzystanie z indywidualnych danych uwierzytelniających jest niezbędne do ograniczenia ryzyk związanych z wyludzeniem informacji i innymi rodzajami oszustw. W tym względzie użytkownik powinien polegać na przyjęciu środków służących ochronie poufności i integralności jego indywidualnych danych uwierzytelniających. Środki te zwykle obejmują systemy szyfrowania oparte na osobistych urządzeniach płatnika – w tym czytnikach kart lub telefonach komórkowych – lub zapewnione płatnikowi przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego jego rachunek za pośrednictwem innego kanału (np. SMS-ów lub poczty elektronicznej). Systemy szyfrowania mogące generować kody uwierzytelniające, takie jak hasła jednorazowe, są w stanie zwiększyć bezpieczeństwo transakcji płatniczych; użycie takich kodów uwierzytelniających przez użytkowników usług płatniczych należy uznać za zgodne z ich obowiązkami w odniesieniu do instrumentów płatniczych i indywidualnych danych uwierzytelniających, również wtedy gdy w transakcji uczestniczą dostawcy świadczący usługę inicjowania płatności lub dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku.

- (52) W przypadku usług inicjowania płatności należy odpowiednio dostosować prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych i biorących udział w transakcji dostawców usług płatniczych. W szczególności podział odpowiedzialności między dostawcą usług płatniczych prowadzącym rachunek a dostawcą świadczącym usługę inicjowania płatności, którzy biorą udział w transakcji, powinien skłonić ich do przyjęcia odpowiedzialności za części transakcji podlegające ich kontroli.
- (53) Aby ograniczyć ryzyka i konsekwencje nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, użytkownik usług płatniczych powinien jak najszybciej poinformować dostawcę usług płatniczych o wszelkich reklamacjach dotyczących rzekomo nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, pod warunkiem że dostawca usług płatniczych wypełnił swoje obowiązki z zakresu informowania zgodnie z niniejszą dyrektywą. Jeżeli użytkownik usług płatniczych złoży powiadomienie w terminie, powinien mieć możliwość dochodzenia tych roszczeń zgodnie z okresami przedawnienia określonymi w prawie krajowym. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na inne roszczenia między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych.
- (54) W przypadku nieautoryzowanych transakcji płatniczych płatnik powinien niezwłocznie uzyskać zwrot kwoty danej transakcji. Aby zapobiec powstaniu jakiegokolwiek szkody po stronie płatnika, data waluty zastosowana w odniesieniu do uznania kwotą zwrotu nie powinna być późniejsza niż data obciążenia rachunku daną kwotą. Aby zachęcić użytkownika usług płatniczych do powiadamiania swojego dostawcy bez zbędnej zwłoki o każdej kradzieży lub utracie instrumentu płatniczego, a tym samym aby zmniejszyć ryzyko nieautoryzowanych transakcji płatniczych, użytkownik powinien ponosić odpowiedzialność wyłącznie do kwoty o bardzo ograniczonej wysokości, chyba że użytkownik ten działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się rażącego zaniedbania w tym zakresie. W tym kontekście kwota w wysokości 50 EUR wydaje się być odpowiednia do zapewnienia zharmonizowanego i wysokiego poziomu ochrony użytkowników w Unii. Ponadto od momentu powiadomienia dostawcy usług płatniczych przez użytkownika o tym, że mogło dojść do nieuprawnionego użycia jego instrumentu płatniczego, użytkownik nie powinien być zobowiązany do pokrycia żadnych dalszych szkód wynikających z nieuprawnionego użycia tego instrumentu. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla odpowiedzialności dostawców usług płatniczych za bezpieczeństwo techniczne ich produktów.

- (55) Oceniając ewentualne zaniedbanie ze strony użytkownika usług płatniczych, należy uwzględnić wszystkie okoliczności. Fakt i stopień domniemanego zaniedbania powinny być zasadniczo oceniane zgodnie z prawem krajowym. Warunki umowne regulujące wydawanie i korzystanie z instrumentu płatniczego, które prowadziłyby do zwiększenia ciężaru dowodu spoczywającego na konsumentie lub zmniejszenia ciężaru dowodu spoczywającego na wydawcy instrumentu, powinny zostać uznane za nieważne.

Ponadto w szczególnych sytuacjach, a zwłaszcza w przypadku gdy instrument płatniczy jest nieobecny w punkcie sprzedaży, jak ma to miejsce w przypadku płatności online realizowanych przez internet, należy postanowić, że obowiązek przedstawienia dowodów domniemanego zaniedbania spoczywa na dostawcy usług płatniczych, ponieważ płatnik dysponuje w takich przypadkach bardzo ograniczonymi środkami w tym względzie.

- (56) Należy uregulować kwestię podziału strat w przypadku nieautoryzowanych transakcji płatniczych. Aby zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów, płatnik powinien zawsze mieć prawo wystąpienia z roszczeniem o zwrot do dostawcy usług płatniczych prowadzącego jego rachunek, nawet jeżeli w transakcji bierze udział dostawca świadczący usługę inicjowania płatności. Pozostaje to bez uszczerbku dla podziału odpowiedzialności między dostawcami usług płatniczych. Odmienne przepisy mogą mieć zastosowanie do użytkowników usług płatniczych niebędących konsumentami, ponieważ takim użytkownikom jest zwykle łatwiej dokonać oceny ryzyka oszustwa i przedsięwziąć środki zapobiegawcze.

- (56a) Celem niniejszej dyrektywy powinno być zwiększenie ochrony konsumentów w przypadku transakcji kartą płatniczą, w których dokładna kwota transakcji nie jest znana w momencie dokonywania zakupu, kiedy płatnik wyraża zgodę na wykonanie transakcji płatniczej, np. w przypadku samoobsługowych stacji paliw, umów najmu samochodu czy rezerwacji hotelowych. Dostawca usług płatniczych płatnika może zablokować środki pieniężne na jego rachunku płatniczym jedynie wówczas, gdy płatnik udzielił zgody na zablokowanie konkretnej kwoty środków pieniężnych, a środki te zostają udostępnione natychmiast po otrzymaniu zlecenia płatniczego.

- (57) Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić przepisy dotyczące zwrotu w celu ochrony konsumenta w przypadkach, gdy kwota wykonanej transakcji płatniczej przekracza kwotę, której można było w uzasadniony sposób oczekiwać. Przepisy te pozostają bez uszczerbku dla procedur administracji publicznych w zakresie poboru podatków. Aby zapobiec powstaniu szkody finansowej po stronie płatnika, należy zapewnić, by data waluty zastosowana w odniesieniu do uznania kwotą ewentualnego zwrotu nie była późniejsza niż data obciążenia rachunku daną kwotą. W przypadku poleceń zapłaty dostawcy usług płatniczych powinni być w stanie zapewnić swoim klientom jeszcze korzystniejsze warunki i, na przykład, zwracać kwoty wszelkich spornych transakcji płatniczych. Jeżeli użytkownik zażąda zwrotu w związku z transakcją płatniczą, prawo do uzyskania zwrotu nie powinno wpływać na odpowiedzialność płatnika wobec odbiorcy wynikającą ze stosunku leżącego u podstaw tej transakcji, np. obowiązek zapłaty za zamówione, wykorzystane lub prawidłowo ujęte w rachunku towary lub usługi, ani też na prawa użytkownika do odwołania zlecenia płatniczego.
- (58) Na potrzeby planowania finansowego i w celu terminowego wypełniania zobowiązań płatniczych, konsumenci i przedsiębiorstwa muszą mieć pewność co do czasu potrzebnego na wykonanie zlecenia płatniczego. W związku z tym niniejsza dyrektywa powinna określać moment, w którym prawa i obowiązki nabierają mocy, a mianowicie moment, w którym dostawca usług płatniczych otrzymuje zlecenie płatnicze, także wtedy, gdy miał możliwość otrzymania go za pomocą środków komunikacji uzgodnionych w umowie o usługę płatniczą, niezależnie od wszelkiego wcześniejszego zaangażowania w proces prowadzący do sporządzenia i przekazania zlecenia płatniczego, np. kontrole bezpieczeństwa i kontrole dostępności środków, informacje o korzystaniu z indywidualnego numeru identyfikacyjnego lub wydanie przyrzeczenia zapłaty. Ponadto otrzymanie zlecenia płatniczego powinno nastąpić w momencie otrzymania przez dostawcę usług płatniczych płatnika zlecenia płatniczego, którego kwotą ma być obciążony rachunek płatnika. Dzień lub moment, w którym odbiorca przekazuje dostawcy usług zlecenia płatnicze dotyczące pobrania, np. kwoty płatności kartą lub kwoty polecenia zapłaty, lub w którym odbiorca otrzymuje zaliczkę na poczet stosownych kwot od swojego dostawcy usług płatniczych (poprzez warunkowe uznanie rachunku), nie powinien mieć w tym względzie znaczenia. Użytkownicy powinni móc oczekiwać prawidłowego wykonania kompletnego i ważnego zlecenia płatniczego, jeżeli dostawca usług płatniczych nie ma umownych ani ustawowych podstaw do odmowy jego wykonania. Jeżeli dostawca usług płatniczych odmówi wykonania zlecenia płatniczego, decyzję odmowną i jej uzasadnienie należy jak najszybciej przekazać użytkownikowi usług płatniczych z zastrzeżeniem wymogów prawa Unii i prawa krajowego.

- (59) Mając na względzie fakt, że nowoczesne, w pełni zautomatyzowane systemy płatności przetwarzają transakcje płatnicze z dużą szybkością, co oznacza, że od określonego momentu odwołanie zleceń płatniczych nie jest możliwe bez poniesienia wysokich kosztów ręcznej ingerencji w ten proces, konieczne jest określenie wyraźnego, nieprzekraczalnego terminu odwołania płatności. Jednakże w zależności od rodzaju usługi płatniczej i zlecenia płatniczego moment ten może być inny, stosownie do uzgodnień między stronami. Odwołanie powinno w tym kontekście mieć zastosowanie jedynie w ramach stosunku między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych, a zatem nie powinno naruszać nieodwołalności i ostateczności transakcji płatniczych w systemach płatności.
- (60) Taka nieodwołalność nie powinna mieć wpływu na spoczywające na dostawcy usług płatniczych na mocy prawa niektórych państw członkowskich – na podstawie umowy ramowej płatnika lub krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych lub wytycznych – prawo lub obowiązek dokonania na rzecz płatnika zwrotu kwoty wykonanej transakcji płatniczej w przypadku sporu pomiędzy płatnikiem a odbiorcą. Zwrot taki powinien być uważany za nowe zlecenie płatnicze. Z wyjątkiem tych przypadków spory prawne powstałe w ramach stosunku leżącego u podstaw zlecenia płatniczego powinny być rozstrzygane wyłącznie między płatnikiem a odbiorcą.
- (61) Aby zapewnić w pełni zintegrowany, zautomatyzowany system przetwarzania płatności oraz pewność prawa w odniesieniu do wypełniania przez użytkowników usług płatniczych wobec siebie wszelkich obowiązków, istotne jest, by rachunek odbiorcy uznawany był pełną kwotą dokonanego przez płatnika przekazu środków. Tym samym żaden z pośredników uczestniczących w realizacji transakcji płatniczych nie powinien mieć możliwości dokonywania potrąceń z przekazywanej kwoty. Odbiorca powinien mieć jednak możliwość zawarcia ze swoim dostawcą usług płatniczych umowy, na mocy której ten ostatni będzie mógł potrącać własne opłaty. Niemniej jednak, aby umożliwić odbiorcy sprawdzenie, czy należna kwota została prawidłowo zapłacona, dalsze informacje dotyczące transakcji płatniczej powinny podawać nie tylko pełną kwotę przekazanych środków pieniężnych, ale także kwotę wszelkich opłat.

- (62) Zebrane doświadczenia pokazują, że podział opłat między płatnikiem a odbiorcą jest najbardziej wydajnym systemem, jako że ułatwia on bezpośrednie przetwarzanie płatności. W związku z tym należy ustanowić przepis, zgodnie z którym odnośni dostawcy usług płatniczych będą, w zwykłych okolicznościach, pobierać opłaty bezpośrednio od płatnika i odbiorcy. Kwota wszelkich pobieranych opłat może także wynosić zero, ponieważ przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny mieć wpływu na praktykę, zgodnie z którą dostawca usług płatniczych nie obciąża konsumentów opłatą za uznanie ich rachunku. Podobnie, w zależności od warunków umowy, dostawca usług płatniczych może obciążyć opłatą za skorzystanie z usługi płatniczej jedynie odbiorcę (akceptanta), wskutek czego na płatnika nie są nakładane żadne opłaty. Opłaty nakładane przez systemy płatności mogą mieć postać opłaty abonamentowej. Przepisy dotyczące transferowanej kwoty lub wszelkich pobieranych opłat nie mają bezpośredniego wpływu na ustalanie cen pomiędzy dostawcami usług płatniczych lub ewentualnymi pośrednikami.
- (63) Zróżnicowane praktyki krajowe w zakresie pobierania opłat z tytułu korzystania z danego instrumentu płatniczego (dalej „pobieranie dodatkowych opłat”) doprowadziły do powstania krańcowej niejednorodności unijnego rynku płatności oraz stały się źródłem niepewności dla konsumentów, zwłaszcza w kontekście handlu elektronicznego i w kontekście transgranicznym. Akceptanci znajdujący się w państwach członkowskich, w których dozwolone jest pobieranie dodatkowych opłat, oferują produkty i usługi w państwach członkowskich, w których praktyka ta jest zakazana, a mimo to nadal pobierają tam dodatkowe opłaty od konsumentów. Ponadto mocnym argumentem przemawiającym za zasadnością weryfikacji praktyk pobierania dodatkowych opłat jest fakt, że w rozporządzeniu (UE) nr xxx/yyyy ustanowiono przepisy dotyczące opłat interchange z tytułu płatności realizowanych w oparciu o kartę. Ponieważ opłaty interchange stanowią główny czynnik przyczyniający się do wysokich kosztów większości płatności kartą, a pobieranie dodatkowych opłat jest w praktyce ograniczone do płatności realizowanych w oparciu o kartę, przepisom dotyczącym opłat interchange powinna towarzyszyć zmiana przepisów regulujących pobieranie dodatkowych opłat. Aby promować przejrzystość kosztów oraz korzystanie z najbardziej wydajnych instrumentów płatniczych, państwa członkowskie i dostawcy usług płatniczych nie powinni uniemożliwiać odbiorcy żądania od płatnika opłaty z tytułu korzystania z konkretnego instrumentu płatniczego, z należyтым uwzględnieniem przepisów określonych w dyrektywie 2011/83/UE. Prawo odbiorcy do żądania dodatkowej opłaty powinno mieć jednak zastosowanie wyłącznie do tych instrumentów płatniczych, w przypadku których opłaty interchange nie są uregulowane. Rozwiązanie to powinno działać jak mechanizm kierowania wyboru, tak aby korzystano z najtańszych sposobów płatności.

- (64) W celu zwiększenia wydajności płatności w całej Unii wszystkie zlecenia płatnicze inicjowane przez płatnika i denominowane w euro lub w walucie państwa członkowskiego spoza strefy euro, w tym polecenia przelewu i przekazy pieniężne, powinny być wykonywane w maksymalnym terminie jednego dnia. Do wszystkich innych rodzajów płatności, takich jak płatności inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, łącznie z poleceniami zapłaty i płatnościami kartą, powinien mieć zastosowanie ten sam jednodniowy termin wykonania, o ile między dostawcą usług płatniczych a płatnikiem nie istnieje wyraźne porozumienie określające dłuższy termin wykonania. Powinna istnieć możliwość wydłużenia powyższych terminów o jeden dodatkowy dzień roboczy, jeżeli zlecenie płatnicze złożono na papierze. Pozwala to zachować ciągłość świadczenia usług płatniczych tym konsumentom, którzy przyzwyczajeni są do korzystania tylko z dokumentów papierowych. W przypadku korzystania z systemu polecenia zapłaty dostawca usług płatniczych odbiorcy powinien przekazać dyspozycję pobrania środków w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w uzgodnionym terminie. Zważywszy na fakt, że infrastruktury płatnicze są zazwyczaj wysoce wydajne, państwa członkowskie powinny w stosownych przypadkach mieć możliwość utrzymania lub ustalenia przepisów określających termin wykonania krótszy niż jeden dzień roboczy, aby zapobiec obniżeniu poziomu usług w porównaniu ze stanem obecnym.
- (65) Przepisy dotyczące wykonania płatności na pełną kwotę oraz terminu wykonania powinny stanowić dobrą praktykę w przypadku, gdy jeden z dostawców usług nie znajduje się w Unii.
- (66) Aby użytkownicy usług płatniczych mogli dokonać wyboru, muszą oni posiadać informacje na temat rzeczywistych kosztów i opłat związanych z usługami płatniczymi. Tym samym niedozwolone powinno być stosowanie nieprzejrzystych metod ustalania cen, ponieważ powszechnie przyjmuje się, że metody te sprawiają, że ustalenie rzeczywistej ceny usługi płatniczej jest niezmiernie trudne dla użytkowników. Zabroniona powinna być szczególnie praktyka polegająca na przyjmowaniu niekorzystnej dla użytkownika daty waluty.

- (67) Warunkiem sprawnego i skutecznego funkcjonowania systemu płatności jest ufność użytkownika, że dostawca usług płatniczych wykona transakcję płatniczą w sposób prawidłowy i w uzgodnionym terminie. Dostawca usług płatniczych jest zwykle w stanie dokonać oceny ryzyk związanych z daną transakcją płatniczą. To dostawca usług płatniczych zapewnia system płatności, podejmuje działania w celu odzyskania niewłaściwie przekazanych lub mylnie przypisanych środków i w większości przypadków podejmuje decyzję o pośrednikach uczestniczących w wykonywaniu transakcji płatniczej. W obliczu powyższych argumentów w pełni zasadne jest, z wyjątkiem przypadków wystąpienia nienaturalnych i nieprzewidywalnych okoliczności, obarczenie dostawcy usług płatniczych odpowiedzialnością za wykonanie transakcji płatniczej, którą przyjął on od użytkownika, z wyjątkiem przypadków działania i zaniechania ze strony dostawcy usług płatniczych odbiorcy, za którego wybór odpowiada wyłącznie odbiorca. Aby jednak nie pozostawiać płatnika bez ochrony w mało prawdopodobnych okolicznościach, kiedy nie ma całkowitej pewności (*non liquet*), czy kwota płatności została należycie otrzymana przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy, stosowny ciężar dowodu powinien spoczywać na dostawcy usług płatniczych płatnika. Co do zasady, można oczekiwać, że instytucja pośrednicząca – zwykle organ „neutralny”, taki jak bank centralny lub izba rozliczeniowa – przekazująca kwotę płatności od wysyłającego do otrzymującego dostawcy usług płatniczych, zachowa dane dotyczące rachunku i będzie w stanie je przedstawić, kiedy tylko pojawi się taka potrzeba. Z chwilą gdy rachunek płatniczy otrzymującego dostawcy usług płatniczych został uznany kwotą płatności, odbiorcy powinno niezwłocznie przysługiwać roszczenie wobec swojego dostawcy usług płatniczych o uznanie jego rachunku tą kwotą.
- (68) Dostawca usług płatniczych płatnika powinien przyjąć odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie płatności, w tym w szczególności za pełną kwotę transakcji płatniczej i czas wykonania, oraz pełną odpowiedzialność za wszelkie uchybienia innych stron uczestniczących w kolejnych etapach łańcucha płatności aż do rachunku odbiorcy. W związku z tą odpowiedzialnością, w przypadku gdy rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy nie zostanie uznany pełną kwotą lub zostanie uznany pełną kwotą z opóźnieniem, dostawca usług płatniczych płatnika powinien skorygować transakcję płatniczą lub bez zbędnej zwłoki zwrócić płatnikowi odpowiednią kwotę tej transakcji, bez uszczerbku dla wszelkich innych roszczeń, które mogą przysługiwać zgodnie z prawem krajowym. Ze względu na odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych płatnik lub odbiorca nie powinni być obciążani żadnymi kosztami związanymi z nieprawidłową płatnością. W przypadku niewykonania, nienależytego lub opóźnionego wykonania transakcji płatniczych państwa członkowskie powinny zapewnić, by data waluty płatności korygujących wykonywanych przez dostawców usług płatniczych była zawsze taka sama jak data waluty obowiązująca w przypadku prawidłowego wykonania transakcji.

- (69) Niniejsza dyrektywa powinna dotyczyć jedynie zobowiązań umownych i podziału odpowiedzialności między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych. Prawidłowe funkcjonowanie poleceń przelewu i innych usług płatniczych wymaga jednak od dostawców usług płatniczych i ich pośredników, takich jak podmioty obsługujące transakcje, posiadania umów, w ramach których uzgodnione są ich wzajemne prawa i obowiązki. Kwestie związane z odpowiedzialnością stanowią zasadniczą część tych ujednoliconych umów. Aby zapewnić wiarygodność w stosunkach między dostawcami usług płatniczych a pośrednikami biorącymi udział w transakcji płatniczej, niezbędna jest pewność prawa skutkująca tym, że dostawca usług płatniczych nieponoszący odpowiedzialności otrzyma rekompensatę za poniesione straty lub sumy zapłacone na mocy przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących odpowiedzialności. Dalsze prawa dotyczące roszczeń zwrotnych i szczegóły ich treści oraz sposób dochodzenia roszczeń od dostawcy usług płatniczych lub pośrednika w związku z nienależycie wykonaną transakcją płatniczą powinny być określane w ustaleniach umownych.
- (70) Dostawca usług płatniczych powinien mieć możliwość jednoznacznego określenia informacji wymaganych do prawidłowego wykonania zlecenia płatniczego. Z drugiej jednak strony – aby uniknąć rozdrobnienia i zagrożeń dla procesu tworzenia w Unii zintegrowanych systemów płatności – państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości wprowadzania wymogu stosowania w przypadku transakcji płatniczych szczególnych identyfikatorów. Nie powinno to jednak uniemożliwiać państwom członkowskim wprowadzenia wymogu, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych płatnika powinien działać z należytą starannością i sprawdzić, o ile jest to możliwe z technicznego punktu widzenia i nie wymaga wprowadzania zmian ręcznie, spójność unikatowego identyfikatora, a w przypadku stwierdzenia braku spójności unikatowego identyfikatora – odmówić wykonania zlecenia płatniczego i powiadomić o tym płatnika. Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych powinna ograniczać się do prawidłowego wykonania transakcji płatniczej zgodnie ze zleceniem płatniczym złożonym przez użytkownika takiej usługi. W przypadku gdy środki pieniężne zaangażowane w danej transakcji płatniczej dotrą, z uwagi na nieprawidłowy unikatowy identyfikator przekazany przez płatnika, do niewłaściwego odbiorcy, dostawcy usług płatniczych zarówno płatnika, jak i odbiorcy nie ponoszą odpowiedzialności, są jednakże zobowiązani do współpracy w zakresie podjęcia racjonalnych działań, również w drodze przekazania stosownych informacji, w celu odzyskania przedmiotowych środków pieniężnych. Informacje te mogą obejmować tożsamość i adres odbiorcy.

- (71) Dla ułatwienia skutecznego zapobiegania oszustwom i w celu zwalczania oszustw płatniczych w całej Unii należy przewidzieć przetwarzanie i sprawną wymianę danych przez systemy płatnicze i dostawców usług płatniczych oraz między tymi systemami i dostawcami, którym należy zezwolić na gromadzenie, przetwarzanie i wymianę danych osobowych dotyczących osób zamieszanych w oszustwa płatnicze. Do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁰, przepisy krajowe transponujące dyrektywę 95/46/WE oraz przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady²¹.
- (72) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych oraz respektuje zasady uznane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do ochrony danych osobowych, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo do skutecznego środka prawnego oraz zakaz ponownego sądenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary. Niniejsza dyrektywa musi być wdrażana zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (73) Niezbędne jest zapewnienie skutecznego egzekwowania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Należy zatem ustanowić odpowiednie procedury, które umożliwią składanie skarg na dostawców usług płatniczych nieprzestrzegających tych przepisów, a także zapewnią nakładanie, w stosownych przypadkach, skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji. Mając na względzie zapewnienie faktycznego przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy, które spełniają warunki określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010²² oraz które w swoich działaniach są niezależne od dostawców usług płatniczych. Ze względu na przejrzystość państwa członkowskie powinny powiadomić Komisję o wyznaczonych organach, przekazując wyraźny opis ich obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

²⁰ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

²¹ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

²² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (73a) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy upoważnione do zapewnienia egzekwowania przepisów niniejszej dyrektywy oraz zapewnić, aby organom tym przyznano uprawnienia w zakresie dochodzeń i egzekwowania oraz odpowiednie zasoby niezbędne do wykonywania ich obowiązków. W odniesieniu do pewnych aspektów niniejszej dyrektywy właściwe organy mogłyby działać, składając wnioski do sądów właściwych do wydawania decyzji, w tym – w stosownych przypadkach – w drodze odwołania. Pozwoliłoby to państwom członkowskim, w szczególności w przypadkach gdyby przepisy niniejszej dyrektywy zostały przetransponowane do prawa cywilnego, na pozostawienie egzekwowania tych przepisów we właściwości wyżej wymienionych organów i sądów. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyznaczania różnych właściwych organów, które będą egzekwować wypełnianie szerokiego zakresu obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie. Na przykład w odniesieniu do niektórych przepisów państwa członkowskie mogłyby wyznaczyć właściwe organy odpowiedzialne za egzekwowanie ochrony konsumenta lub ochrony danych, natomiast w odniesieniu do innych – mogłyby postanowić o wyznaczeniu podmiotów sprawujących nadzór ostrożnościowy. Możliwość wyznaczenia różnych właściwych organów nie powinna mieć wpływu na obowiązki dotyczące stałego nadzoru i współpracy między właściwymi organami, zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (74) Bez uszczerbku dla prawa klientów do wniesienia skargi do sądu państwa członkowskie powinny zapewnić łatwo dostępny i racjonalny pod względem kosztów pozasądowy sposób rozstrzygania sporów między dostawcami usług płatniczych a konsumentami wynikających z praw i obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008²³ stanowi, że żadne warunki umowne dotyczące prawa właściwego nie mogą prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przysługującej mu na podstawie bezwzględnie obowiązujących przepisów państwa, w którym ma on miejsce zwykłego pobytu. Jeśli chodzi o ustanowienie skutecznej i wydajnej procedury rozstrzygania sporów, państwa członkowskie powinny zapewnić wprowadzenie przez dostawców usług płatniczych skutecznej procedury rozpatrywania skarg konsumentów, z której konsumenci mogliby korzystać przed przekazaniem sporu do rozstrzygnięcia w ramach procedury pozasądowej lub w ramach postępowania sądowego. Procedura rozpatrywania skarg powinna przewidywać krótkie i jasno określone terminy, przed upływem których dostawca usług płatniczych powinien udzielić odpowiedzi na skargę.

²³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

- (75) Państwa członkowskie powinny określić, czy właściwe organy wyznaczone w celu udzielania zezwoleń instytucjom płatniczym mogą być również właściwymi organami w odniesieniu do pozasądowej procedury wnoszenia skarg i pozasądowej procedury dochodzenia roszczeń.
- (76) Niniejsza dyrektywa powinna pozostać bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących konsekwencji z tytułu odpowiedzialności za niedokładności w sporządzaniu lub przekazywaniu wyciągów.
- (77) Niniejsza dyrektywa powinna pozostać bez uszczerbku dla określonych w dyrektywie Rady 2006/112/WE²⁴ przepisów dotyczących opodatkowania usług płatniczych podatkiem VAT.
- (77a) W przypadku gdy niniejsza dyrektywa mówi o kwotach w euro, kwoty te należy rozumieć jako równowartość w walucie krajowej, zgodnie z ustaleniami każdego państwa członkowskiego spoza strefy euro.
- (78) W trosce o pewność prawa zasadne jest przyjęcie przepisów przejściowych, umożliwiających osobom, które przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy rozpoczęły działalność w charakterze instytucji płatniczych zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi dyrektywę 2007/64/WE, kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez określony czas.
- (79) Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do dostosowania odesłania do zalecenia 2003/361/WE – w przypadku zmiany tego zalecenia – oraz w odniesieniu do aktualizacji, w przypadku inflacji, średniej kwoty transakcji płatniczych wykonywanych przez dostawcę usług płatniczych stosowanej jako wartość progowa w państwach członkowskich, które korzystają z możliwości przyznania zwolnienia od (części) wymogów uzyskania zezwolenia w przypadku mniejszych instytucji płatniczych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, również na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

²⁴ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

- (80) Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszej dyrektywy, Komisja powinna móc korzystać ze specjalistycznej wiedzy i wsparcia EUNB, któremu należy powierzyć zadanie opracowania wytycznych oraz przygotowania projektu regulacyjnych standardów technicznych dotyczących aspektów bezpieczeństwa związanych z usługami płatniczymi, zwłaszcza w odniesieniu do wzmocnionego uwierzytelniania klienta, a także dotyczących współpracy między państwami członkowskimi w kontekście świadczenia usług i prowadzenia działalności w innych państwach członkowskich przez posiadające zezwolenie instytucje płatnicze. Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia tego projektu regulacyjnych standardów technicznych. Te szczegółowe zadania są w pełni zgodne z rolą i zakresem obowiązków EUNB, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010, na mocy którego ustanowiono EUNB.
- (81) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie dalsza integracja jednolitego rynku usług płatniczych, nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, ponieważ wymaga harmonizacji znacznej liczby różnych przepisów istniejących obecnie w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (82) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających²⁵ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (83) Ze względu na dużą liczbę zmian, jakie należy wprowadzić w dyrektywie 2007/64/WE, dyrektywę tę należy uchylić i zastąpić,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

²⁵ Wspólna deklaracja polityczna z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotycząca dokumentów wyjaśniających (Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14).

TYTUŁ I
PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, zgodnie z którymi państwa członkowskie wyróżniają sześć następujących kategorii dostawców usług płatniczych:
- a) instytucje kredytowe zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013²⁶, w tym – zgodnie z prawem krajowym – ich oddziały w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 tego rozporządzenia, gdy oddziały takie znajdują się w Unii, a ich instytucje kredytowe posiadają siedzibę zarządu w Unii lub, zgodnie z art. 47 dyrektywy 2013/36/UE, poza Unią;
 - b) instytucje pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/110/WE, w tym – zgodnie z art. 8 tej dyrektywy i prawem krajowym – oddział tych instytucji, gdy oddział taki znajduje się w Unii, a jego siedziba zarządu poza Unią, i tylko i wyłącznie wtedy, gdy usługi płatnicze świadczone przez ten oddział są związane z emisją pieniądza elektronicznego;
 - c) instytucje świadczące żyro pocztowe, które są na mocy prawa krajowego uprawnione do świadczenia usług płatniczych;
 - d) instytucje płatnicze w rozumieniu art. 4 pkt 4 niniejszej dyrektywy;
 - e) Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne, gdy nie działają one w charakterze organów odpowiedzialnych za politykę pieniężną lub innych organów publicznych;
 - f) państwa członkowskie lub ich władze regionalne lub lokalne, gdy nie działają one w charakterze organów publicznych.

²⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (*Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1*).

2. Niniejsza dyrektywa ustanawia również przepisy dotyczące przejrzystości warunków i przepisy dotyczące wymogów informacyjnych w odniesieniu do usług płatniczych, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych oraz dostawców usług płatniczych w odniesieniu do świadczenia usług płatniczych jako stałego zajęcia lub działalności gospodarczej.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do usług płatniczych świadczonych na terytorium Unii.
 - 1a. Tytuły III i IV mają zastosowanie do transakcji płatniczych w walucie państwa członkowskiego, gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy, bądź też jedyny dostawca usług płatniczych w danej transakcji płatniczej znajdują się na terenie danego państwa członkowskiego.
 - 1b. Tytuł III, z wyjątkiem art. 38 ust. 1 lit. b), art. 45 ust. 2 lit. e), art. 45 ust. 5 lit. f) i art. 49, oraz tytuł IV, z wyjątkiem art. 55 ust. 2 i 4, art. 67, 68, 72–77, 80 i 82, mają również zastosowanie do transakcji płatniczych w walucie, która nie jest walutą państwa członkowskiego, gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy, bądź też jedyny dostawca usług płatniczych w danej transakcji płatniczej znajdują się na terenie Unii, w odniesieniu do tych części danej transakcji płatniczej, które są realizowane w Unii.
 - 1c. Tytuł III, z wyjątkiem art. 38 ust. 1 lit. b), art. 45 ust. 2 lit. e), art. 45 ust. 5 lit. f) i art. 49, oraz tytuł IV, z wyjątkiem art. 55 ust. 2 i 4, art. 67, 68, 72, art. 74 ust. 1, art. 80 i 82, mają również zastosowanie do transakcji płatniczych, gdy tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terenie Unii, w odniesieniu do tych części danej transakcji płatniczej, które są realizowane w Unii.
 - 1d. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć stosowanie całości lub części przepisów, o których mowa w ust. 1b i 1c, na transakcje płatnicze określone w tych ustępach.
2. Państwa członkowskie mogą zwolnić instytucje, o których mowa w art. 2 ust. 5 pkt 4–23 dyrektywy 2013/36/UE, ze stosowania wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Działalność wyłączona z zakresu stosowania dyrektywy

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie gotówką bezpośrednio od płatnika do odbiorcy bez jakiegokolwiek udziału pośredników;
- b) transakcji płatniczych od płatnika do odbiorcy za pośrednictwem agenta handlowego uprawnionego – na mocy umowy – do prowadzenia negocjacji lub zawierania transakcji sprzedaży lub zakupu towarów lub usług w imieniu:
 - (i) płatnika albo odbiorcy;
 - (ii) płatnika i odbiorcy, pod warunkiem że dany agent handlowy w żadnym momencie nie wchodzi w posiadanie środków pieniężnych użytkowników usługi płatniczej;
- c) wykonywanego zawodowo fizycznego transportu banknotów i monet, łącznie z ich odbieraniem, przetwarzaniem i dostarczaniem;
- d) transakcji płatniczych obejmujących wykonywane niezawodowo gromadzenie i dostarczanie gotówki w ramach działalności nienastawionej na zysk (non-profit) lub charytatywnej;
- e) usług, w ramach których gotówka dostarczana jest płatnikowi przez odbiorcę jako część transakcji płatniczej na wyraźne żądanie użytkownika usług płatniczych tuż przed wykonaniem transakcji płatniczej poprzez dokonanie płatności za zakup towarów lub usług;
- f) transakcji wymiany walutowej, to znaczy operacji zamiany gotówki na gotówkę, w przypadku których środki pieniężne nie są przechowywane na rachunku płatniczym;

- g) transakcji płatniczych opartych na dowolnym z następujących dokumentów wystawionych na dostawcę usług płatniczych w celu oddania środków pieniężnych do dyspozycji odbiorcy:
- i. czek papierowy regulowany konwencją genewską z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie jednolitej ustawy o czekach;
 - ii. czek papierowy podobny do tych, o których mowa w ppkt (i), regulowany przepisami prawnymi państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie jednolitej ustawy o czekach;
 - iii. weksle trasowane w postaci papierowej zgodne z konwencją genewską z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych;
 - iv. weksle trasowane w postaci papierowej podobne do tych, o których mowa w ppkt (iii), regulowane przepisami prawnymi państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych;
 - v. vouchery w postaci papierowej;
 - vi. czek podróżny w postaci papierowej;
 - vii. przekazy pocztowe w postaci papierowej określone przez Światowy Związek Pocztowy;
- h) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych między agentami rozrachunkowymi, kontrahentami centralnymi, izbami rozliczeniowymi lub bankami centralnymi oraz innymi uczestnikami systemu a dostawcami usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 29;
- i) transakcji płatniczych związanych z obsługą aktywów będących papierami własnościowymi, łącznie z dywidendami, podziałem dochodu lub podziałem innych zysków, lub wykupem lub sprzedażą, dokonywanych przez osoby, o których mowa w lit. h), lub przez firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub spółki zarządzania aktywami świadczące usługi inwestycyjne oraz wszelkie inne podmioty, którym wolno przechowywać instrumenty finansowe;

- j) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych na rzecz dostawców usług płatniczych, które to usługi wspierają świadczenie usług płatniczych, jednak bez wchodzenia na jakimkolwiek etapie w posiadanie przekazywanych środków pieniężnych, łącznie z przetwarzaniem i przechowywaniem danych, usługami powierniczymi i ochrony prywatności, uwierzytelnianiem danych i podmiotów, dostarczaniem sieci informatycznych i komunikacyjnych, dostarczaniem i konserwacją terminali i urządzeń wykorzystywanych na potrzeby usług płatniczych;
- k) usług opartych na konkretnych instrumentach płatniczych, które można wykorzystywać wyłącznie w ograniczony sposób i które spełniają jeden z następujących warunków:
- (i) instrumenty pozwalające posiadaczowi nabywać towary lub usługi wyłącznie w pomieszczeniach emitenta lub w ramach ograniczonej sieci usługodawców na podstawie bezpośredniej umowy handlowej z profesjonalnym emitentem;
 - (ii) instrumenty, które można wykorzystywać wyłącznie do nabycia ograniczonego asortymentu towarów lub usług;
 - (iii) instrumenty ważne wyłącznie w jednym państwie członkowskim i regulowane przez krajowy lub regionalny organ publiczny do konkretnych celów społecznych lub podatkowych w celu nabycia konkretnych towarów lub usług od dostawców, którzy zawarli z emitentem umowę handlową.

Ten sam instrument nie może być wykorzystywany do dokonywania transakcji płatniczych w celu nabycia towarów i usług w obrębie więcej niż jednej ograniczonej sieci lub w celu nabycia nieograniczonego asortymentu towarów lub usług;

- l) transakcji płatniczych przeprowadzanych przez dostawcę sieci lub usług łączności elektronicznej jako usług pomocniczych w stosunku do usług łączności elektronicznej na rzecz abonenta sieci lub usługi oraz w celu zakupu treści cyfrowej i usług głosowych, niezależnie od urządzenia wykorzystywanego do nabycia lub wykorzystania treści cyfrowych, pod warunkiem że wartość dowolnej pojedynczej transakcji płatniczej nie przekracza 50 EUR, a:
 - a) łączna wartość transakcji płatniczych dotyczących jednego abonenta nie przekracza 200 EUR w żadnym miesiącu fakturowania, albo
 - b) w sytuacji gdy abonent z góry zasila środkami pieniężnymi swoje konto u dostawcy sieci lub usługi łączności elektronicznej – łączna wartość transakcji płatniczych nie przekracza 200 EUR w żadnym miesiącu kalendarzowym;
- la) transakcji płatniczych przeprowadzanych przez dostawcę sieci lub usług łączności elektronicznej na rzecz abonenta sieci lub usługi, które to transakcje są dokonywane z urządzenia elektronicznego lub wykonywane za jego pośrednictwem oraz obciążają stosowny rachunek w ramach działalności charytatywnej, pod warunkiem że wartość żadnej pojedynczej transakcji płatniczej nie przekracza 50 EUR, a łączna wartość transakcji płatniczych nie przekracza 200 EUR miesięcznie dla każdego abonenta;

- lb) transakcji płatniczych przeprowadzanych przez dostawcę sieci lub usług łączności elektronicznej na rzecz abonenta sieci lub usługi, które to transakcje są inicjowane z urządzenia elektronicznego lub wykonywane za jego pośrednictwem oraz obciążają stosowny rachunek w odniesieniu do zakupu biletów, pod warunkiem że wartość żadnej pojedynczej transakcji płatniczej nie przekracza 50 EUR, a łączna wartość transakcji płatniczych nie przekracza 200 EUR miesięcznie dla każdego abonenta;
- m) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami usług płatniczych, ich agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;
- n) transakcji płatniczych przeprowadzanych między jednostką dominującą a jej jednostką zależną lub między jednostkami zależnymi tej samej jednostki dominującej, bez żadnego pośrednictwa dostawcy usług płatniczych innego niż jednostka należąca do tej samej grupy;
- o) usług wypłacania gotówki za pomocą bankomatów, świadczonych przez dostawców, którzy działają w imieniu co najmniej jednego wydawcy kart i którzy nie są stroną umowy ramowej z klientem wypłacającym gotówkę z rachunku płatniczego, pod warunkiem że dostawcy ci nie świadczą innych usług płatniczych wymienionych w załączniku I, z wyjątkiem art. 38, 41 i 42, które, odpowiednio, mają zastosowanie do operatorów świadczących tę usługę.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza:
 - i. państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba statutowa dostawcy usług płatniczych, albo
 - ii. jeżeli zgodnie z prawem krajowym dostawca usług płatniczych nie ma siedziby statutowej, państwo członkowskie, w którym mieści się siedziba zarządu;
2. „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie inne niż państwo członkowskie pochodzenia, w którym dostawca usług płatniczych ma swojego agenta lub oddział lub w którym świadczy usługi płatnicze;
3. „usługa płatnicza” oznacza wszelką działalność gospodarczą wymienioną w załączniku I;
4. „instytucja płatnicza” oznacza osobę prawną, której zgodnie z art. 10 udzielono zezwolenia na świadczenie i wykonywanie usług płatniczych w całej Unii;
5. „transakcja płatnicza” oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub w jego imieniu bądź też przez odbiorcę, polegające na wpłacie, transferze lub wypłacie środków pieniężnych, niezależnie od jakichkolwiek leżących u jego podstawy zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;
6. „system płatności” oznacza system transferu środków pieniężnych oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych przepisach dotyczących przetwarzania, rozliczania lub rozrachunku transakcji płatniczych;
7. „płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy rachunek płatniczy nie istnieje – osobę fizyczną lub prawną, która składa zlecenie płatnicze;
8. „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków pieniężnych stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;

9. „dostawca usług płatniczych” oznacza podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1, oraz osoby prawne i fizyczne korzystające ze zwolnienia na mocy art. 27 i 27a;
10. „dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek” oznacza dostawcę usług płatniczych zapewniającego i prowadzącego rachunek płatniczy, z którego płatnik chce przeprowadzić konkretną transakcję płatniczą;
11. „dostawca świadczący usługę inicjowania płatności” oznacza dostawcę usług płatniczych prowadzącego rodzaje działalności gospodarczej, o których mowa w załączniku I pkt 7;
- 11a. „dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku” oznacza dostawcę usług płatniczych prowadzącego rodzaje działalności gospodarczej, o których mowa w załączniku I pkt 8;
12. „użytkownik usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usługi płatniczej w charakterze płatnika albo odbiorcy, lub obu łącznie;
13. „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszą dyrektywą działa w celach innych niż działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa tej osoby;
14. „umowa ramowa” oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonywanie w przyszłości pojedynczych i następujących po sobie transakcji płatniczych i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;
15. „usługa przekazu pieniężnego” oznacza usługę płatniczą, która umożliwia, bez konieczności tworzenia jakichkolwiek rachunków płatniczych w imieniu płatnika lub odbiorcy, odbiór środków pieniężnych od płatnika wyłącznie w celu transferu odpowiedniej kwoty do odbiorcy lub innego dostawcy usług płatniczych działającego w imieniu odbiorcy lub odbiór takich środków pieniężnych w imieniu odbiorcy i ich udostępnienie odbiorcy;
16. „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu co najmniej jednego użytkownika usług płatniczych, który to rachunek jest wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;
17. „środki pieniężne” oznaczają banknoty, monety oraz pieniądz w postaci zapisu księgowego, a także pieniądz elektroniczny zgodnie z definicją w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE;

18. „zlecenie płatnicze” oznacza każdą dyspozycję płatnika lub odbiorcy dla ich dostawcy usług płatniczych z żądaniem wykonania transakcji płatniczej;
19. „data waluty” oznacza czas odniesienia stosowany przez dostawcę usług płatniczych na potrzeby obliczenia odsetek od kwoty środków pieniężnych, którą obciążono lub uznano rachunek płatniczy;
20. „referencyjny kurs walutowy” oznacza kurs walutowy służący za podstawę do obliczeń przy każdej wymianie waluty, który jest udostępniany przez dostawcę usług płatniczych lub pochodzi z publicznie dostępnego źródła;
21. „uwierzytelnianie” oznacza procedury umożliwiające dostawcy usług płatniczych weryfikację tożsamości użytkownika usług płatniczych lub ważności stosowania konkretnego instrumentu płatniczego, w tym stosowania jego indywidualnych danych uwierzytelniających;
22. „wzmocnione uwierzytelnianie klienta” oznacza uwierzytelnianie w oparciu o natychmiastowe zastosowanie co najmniej dwóch elementów należących do kategorii: wiedza, posiadanie i inherencja [], niezależnych w tym sensie, że niezgodność z jednym z nich nie osłabia wiarygodności pozostałych, które to uwierzytelnianie jest zaprojektowane w sposób zapewniający ochronę poufności danych służących uwierzytelnieniu;
- 22a. „indywidualne dane uwierzytelniające” oznaczają indywidualne cechy zapewniane przez dostawcę usług płatniczych klientowi do celów uwierzytelnienia;
- 22b. „zdalna transakcja płatnicza” oznacza transakcję płatniczą zainicjowaną za pośrednictwem internetu lub urządzenia, które może być stosowane do porozumiewania się na odległość;
- 22c. „szczególnie chronione dane dotyczące płatności” oznaczają dane, w tym indywidualne dane uwierzytelniające, które umożliwiają kontrolowanie rachunku użytkownika usług płatniczych lub mogą być wykorzystywane do oszustw;
23. „referencyjna stopa procentowa” oznacza stopę procentową służącą za podstawę do obliczania wszelkich odsetek, które należy nałożyć, i pochodzącą z publicznie dostępnego źródła, które może być zweryfikowane przez obydwie strony umowy o usługę płatniczą;
24. „unikatowy identyfikator” oznacza kombinację liter, cyfr lub symboli wskazaną użytkownikowi usług płatniczych przez dostawcę usług płatniczych, którą użytkownik usług płatniczych podaje w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego użytkownika usług płatniczych lub rachunku płatniczego tego drugiego użytkownika usług płatniczych na potrzeby danej transakcji płatniczej;

25. „agent” oznacza osobę fizyczną lub prawną działającą w imieniu instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych;
26. „instrument płatniczy” oznacza każde zindywidualizowane urządzenie lub każdy zindywidualizowany i uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych zbiór procedur wykorzystywany w celu zainicjowania zlecenia płatniczego;
27. „środki porozumiewania się na odległość” oznaczają wszelkie środki, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą i które nie wymagają jednoczesnej fizycznej obecności dostawcy usług płatniczych i użytkownika usług płatniczych;
28. „trwały nośnik informacji” oznacza dowolny instrument umożliwiający użytkownikowi usług płatniczych przechowywanie informacji osobiście do niego adresowanych w sposób umożliwiający dostęp do tych informacji w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;
29. „mikroprzedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo, które w momencie zawarcia umowy o usługę płatniczą jest przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 1 i art. 2 ust. 1 i 3 załącznika do zalecenia 2003/361/WE w wersji z dnia 6 maja 2003 r.;
30. „dzień roboczy” oznacza dzień, w którym stosowny dostawca usług płatniczych płatnika lub dostawca usług płatniczych odbiorcy, uczestniczący w wykonaniu transakcji płatniczej prowadzą działalność wymaganą do wykonania transakcji płatniczej;
31. „polecenie zapłaty” oznacza krajową lub transgraniczną usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego płatnika, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez odbiorcę na podstawie zgody udzielonej przez płatnika na rzecz odbiorcy, dostawcy usług płatniczych odbiorcy lub dostawcy usług płatniczych samego płatnika;
32. „usługa inicjowania płatności” oznacza usługę polegającą na zainicjowaniu zlecenia płatniczego na żądanie użytkownika usług płatniczych w odniesieniu do rachunku płatniczego posiadanego u innego dostawcy usług płatniczych;
33. „usługa dostępu do informacji o rachunku” oznacza usługę *online* polegającą na dostarczaniu skonsolidowanych informacji na temat co najmniej jednego rachunku płatniczego posiadanego przez danego użytkownika usług płatniczych u co najmniej jednego innego dostawcy usług płatniczych;

34. „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba zarządu, które jest częścią instytucji płatniczej, które nie ma osobowości prawnej i które bezpośrednio przeprowadza niektóre lub wszystkie transakcje inherentne dla działalności instytucji płatniczej; wszystkie miejsca prowadzenia działalności utworzone w tym samym państwie członkowskim przez instytucję płatniczą posiadającą siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim uznaje się za jeden oddział;
35. „grupa” oznacza grupę jednostek, które są ze sobą powiązane jednym z rodzajów stosunków, o których mowa w art. 22 ust. 1, 2 lub 7 dyrektywy 2013/34/UE, lub jednostek zdefiniowanych w art. 4, [5 i 6] rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 241/2014, które są ze sobą powiązane jednym z rodzajów stosunków, o których mowa w art. 10 ust. 1 lub art. 113 ust. 6 lub 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
36. „sieć łączności elektronicznej” oznacza sieć zgodnie z definicją w art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁷;
37. „usługa łączności elektronicznej” oznacza usługę zgodnie z definicją w art. 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE;
38. „treści cyfrowe” oznaczają towary lub usługi wytwarzane i dostarczane w formie cyfrowej, która może zostać użyta lub skonsumowana wyłącznie za pomocą urządzenia technicznego i która w żaden sposób nie pozwala na użycie lub konsumpcję fizycznych towarów i usług;
39. „usługa acquiringu transakcji płatniczych” oznacza usługę płatniczą świadczoną przez dostawcę usług płatniczych zawierającego z odbiorcą umowę o akceptowaniu i przetwarzaniu transakcji płatniczych, co skutkuje transferem środków pieniężnych do odbiorcy;
40. „wydawanie instrumentów płatniczych” oznacza usługę płatniczą, w ramach której dostawca usług płatniczych dostarcza płatnikowi instrument płatniczy służący inicjowaniu i przetwarzaniu transakcji płatniczych płatnika;

²⁷ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33).

41. „fundusze własne” oznaczają fundusze własne zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przy czym co najmniej 75 % kapitału Tier I musi mieć formę kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 50 tego rozporządzenia, a kapitał Tier II nie przekracza jednej trzeciej kapitału Tier I;
42. [...]
- 42b. „*co-badging*” oznacza umieszczanie co najmniej dwóch marek na tym samym instrumencie płatniczym opartym na karcie;
- 42c. „marka” oznacza konkretny znak wskazujący system kart płatniczych, w ramach którego przeprowadzane są transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę;

TYTUŁ II
DOSTAWCY USŁUG PŁATNICZYCH

ROZDZIAŁ 1

Instytucje płatnicze

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 5

Wniosek o udzielenie zezwolenia

1. W celu uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej należy złożyć wniosek do właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia, załączając:
 - a) program działalności określający w szczególności rodzaj planowanych usług płatniczych;
 - b) biznesplan zawierający prognozę budżetu na pierwsze trzy lata obrachunkowe, z którego wynika, że wnioskodawca jest w stanie zastosować odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury niezbędne do prawidłowego prowadzenia działalności;
 - c) dokumentację potwierdzającą, że dana instytucja płatnicza posiada kapitał założycielski przewidziany w art. 6;
 - d) w przypadku instytucji płatniczych, o których mowa w art. 9 ust. 1 – opis środków przedsięwziętych w celu ochrony środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych zgodnie z art. 9;
 - e) opis stosowanych przez wnioskodawcę zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym procedur administracyjnych, procedur zarządzania ryzykiem i procedur księgowych, z którego to opisu wynika, że przedmiotowe zasady zarządzania, mechanizmy kontroli i procedury są proporcjonalne, właściwe, rzetelne i adekwatne;

- f) opis procedury wprowadzonej w celu monitorowania incydentów związanych z bezpieczeństwem i skarg klientów dotyczących bezpieczeństwa oraz postępowania i działań następczych w przypadku ich wystąpienia, w tym mechanizmu powiadamiania o incydentach uwzględniającego obowiązki instytucji płatniczej w zakresie powiadamiania określone w art. 86;
- g) opis procedury wprowadzonej w celu rejestrowania, monitorowania, śledzenia i ograniczenia dostępu do szczególnie chronionych danych dotyczących płatności;
- h) opis rozwiązań zapewniających ciągłość działania, w tym jasne określenie krytycznych operacji, skutecznych planów awaryjnych oraz procedury na potrzeby regularnego weryfikowania i przeglądu adekwatności i skuteczności takich planów;
- i) opis zasad i definicji stosowanych do gromadzenia danych statystycznych dotyczących wydajności, transakcji i oszustw;
- j) dokument dotyczący strategii w zakresie bezpieczeństwa, łącznie ze szczegółową oceną ryzyka w odniesieniu do świadczonych przez wnioskodawcę usług płatniczych oraz opisem środków kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka podjętych w celu odpowiedniej ochrony użytkowników usług płatniczych przed zidentyfikowanymi ryzykami, w tym oszustwami i nielegalnym wykorzystywaniem danych szczególnie chronionych i danych osobowych;
- k) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej ustanowionych przez wnioskodawcę w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzeniem (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady²⁸;
- l) opis struktury organizacyjnej wnioskodawcy, w tym w stosownych przypadkach opis planowanego korzystania z usług agentów i oddziałów, a także kontroli na miejscu i kontroli zdalnych, które wnioskodawca zobowiązuje się przeprowadzać w stosunku do tych agentów i oddziałów co najmniej raz w roku, oraz opis rozwiązań w zakresie outsourcingu i opis dotyczący udziału wnioskodawcy w krajowym lub międzynarodowym systemie płatności;

²⁸ Rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym (Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1).

- m) dane dotyczące tożsamości osób posiadających we wnioskowanym podmiocie – bezpośrednio lub pośrednio – znaczny pakiet akcji w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 33 dyrektywy 2013/36/UE, wielkość należących do nich pakietów akcji, a także dokumentację potwierdzającą, że osoby te są odpowiednie z uwagi na konieczność zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą;
- n) dane dotyczące tożsamości osób pełniących funkcje kierownicze i osób odpowiedzialnych za zarządzanie instytucją płatniczą oraz, w stosownych przypadkach, osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością instytucji płatniczej w zakresie usług płatniczych, jak również dokumentację potwierdzającą, że osoby te cieszą się dobrą opinią oraz posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie świadczenia usług płatniczych, zgodnie z przepisami określonymi przez państwo członkowskie pochodzenia instytucji płatniczej;
- o) w stosownych przypadkach, dane dotyczące tożsamości biegłych rewidentów i firm audytorskich w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- p) informacje o statusie prawnym wnioskodawcy i jego umowa spółki;
- q) adres siedziby zarządu wnioskodawcy.

Do celów lit. d), e), f) i l) wnioskodawca przedkłada opis rozwiązań w zakresie badania sprawozdań finansowych oraz rozwiązań organizacyjnych, które przyjął z myślą o podjęciu wszelkich racjonalnych kroków dla ochrony interesów swoich użytkowników oraz dla zapewnienia ciągłości świadczenia usług płatniczych i ich wiarygodności.

Środki kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka, o których mowa w lit. j), wskazują sposób zapewniania wysokiego poziomu bezpieczeństwa technicznego, w tym oprogramowania i systemów informatycznych stosowanych przez wnioskodawcę lub przedsiębiorstwa, którym zleca on w ramach outsourcingu całość lub część swoich operacji. Środki te obejmują również środki bezpieczeństwa określone w art. 86 ust. 1. Środki te uwzględniają również wytyczne dotyczące środków bezpieczeństwa Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB), o których mowa w art. 86 ust. 2, kiedy zostaną one przyjęte.

2. Państwa członkowskie wymagają, by przedsiębiorstwa składające wniosek o udzielenie zezwolenia lub zarejestrowanie w celu świadczenia usług płatniczych na podstawie załącznika I pkt 7 i 8 posiadały – jako warunek uzyskania zezwolenia lub rejestracji – ubezpieczenie odpowiedzialności z tytułu prowadzenia działalności zawodowej lub równoważne ubezpieczenie, obejmujące terytoria, w których przedsiębiorstwa te oferują usługi, lub inną porównywalną gwarancję odnoszącą się do odpowiedzialności w celu zapewnienia, by mogły one pokryć swoje zobowiązania zgodnie z art. 65, 80 i 82.
3. W terminie jednego roku od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy EUNB opracowuje wytyczne dla właściwych organów na mocy niniejszej dyrektywy dotyczące kryteriów określania minimalnej kwoty pieniężnej ubezpieczenia odpowiedzialności z tytułu prowadzenia działalności zawodowej lub porównywalnej gwarancji, o których mowa w ust. 2.

Opracowując wytyczne, o których mowa w akapicie pierwszym, EUNB bierze pod uwagę:

- profil ryzyka danego przedsiębiorstwa;
- fakt, czy dane przedsiębiorstwo świadczy inne usługi płatnicze wymienione w załączniku I lub prowadzi inną działalność gospodarczą;
- wielkość działalności. W przypadku przedsiębiorstw składających wniosek o udzielenie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych na mocy załącznika I pkt 7, pod uwagę bierze się wartość zainicjowanych transakcji; w przypadku przedsiębiorstw składających wniosek o zarejestrowanie w celu świadczenia usług płatniczych na mocy załącznika I pkt 8, pod uwagę bierze się liczbę klientów korzystających z usług dostępu do informacji o rachunku.

EUNB regularnie dokonuje przeglądu przedmiotowych wytycznych.

4. O informacjach, o których mowa w ust. 3, powiadamia się właściwe organy zgodnie z ust. 1.

Artykuł 5a
Kontrola udziału w spółce

1. Każda osoba fizyczna lub prawna, która podjęła decyzję o nabyciu lub dalszym zwiększeniu, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w instytucji płatniczej, wskutek czego odsetek posiadanego kapitału lub posiadanych praw głosu osiągnąłby lub przekroczył 20 %, 30 % lub 50 % lub wskutek czego dana instytucja płatnicza stałaby się jednostką zależną danej osoby fizycznej lub prawnej, z wyprzedzeniem informuje na piśmie właściwe organy tej instytucji płatniczej o swoim zamiarze. To samo dotyczy każdej osoby fizycznej lub prawnej, która podjęła decyzję o zbyciu, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji lub o zmniejszeniu swojego znacznego pakietu akcji, wskutek czego odsetek posiadanego kapitału lub posiadanych praw głosu spadłby poniżej 20 %, 30 % lub 50 % lub wskutek czego dana instytucja płatnicza przestałaby być jednostką zależną danej osoby fizycznej lub prawnej.
2. Proponowany nabywca znacznego pakietu akcji przedstawia właściwemu organowi informacje o wielkości pakietu, który zamierza nabyć, oraz stosowne informacje, o których mowa w art. 23 ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE.
3. Państwa członkowskie wymagają, by w przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby, o których mowa w ust. 2, może okazać się niekorzystny z punktu widzenia ostrożnego i należytego zarządzania daną instytucją, właściwe organy wyrażają sprzeciw lub podejmują inne odpowiednie środki, aby położyć kres tej sytuacji. Środki takie mogą obejmować nakazy, sankcje nakładane na członków kierownictwa lub zarządu lub zawieszenie prawa wykonywania głosu z akcji posiadanych przez danych akcjonariuszy lub udziałowców danej instytucji płatniczej.
4. Podobne środki mają zastosowanie do osób fizycznych lub prawnych, które nie dopełnią określonego w niniejszym artykule obowiązku wcześniejszego przedstawienia informacji.
5. Jeżeli pomimo sprzeciwu właściwych organów dochodzi do nabycia pakietu akcji, państwa członkowskie, niezależnie od wszelkich innych sankcji, które mają być przyjęte, przewidują zawieszenie odnośnego prawa wykonywania głosu, nieważność głosów oddanych lub też możliwość unieważnienia tych głosów.

Artykuł 6

Kapitał założycielski

Państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania, w momencie udzielania zezwolenia, kapitału założycielskiego złożonego z pozycji, o których mowa w art. 12 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, w następującej wysokości:

- a) jeżeli instytucja płatnicza świadczy jedynie usługę płatniczą, o której mowa w załączniku I pkt 6, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy od 20 000 EUR;
- b) jeżeli instytucja płatnicza świadczy usługę płatniczą, o której mowa w załączniku I pkt 7, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy od 50 000 EUR;
- c) jeżeli instytucja płatnicza świadczy dowolną z usług płatniczych, o których mowa w załączniku I pkt 1–5, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy od 125 000 EUR.

Artykuł 7

Fundusze własne

- 1. Fundusze własne instytucji płatniczej, zgodnie z ich definicją w art. 4 pkt 41, nie mogą być niższe od wyższej z kwot, o których mowa w art. 6 lub 8 niniejszej dyrektywy.
- 2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapobiec wielokrotnemu uwzględnianiu tych samych elementów kwalifikujących się do funduszy własnych, w przypadku gdy instytucja płatnicza należy do tej samej grupy co inna instytucja płatnicza, instytucja kredytowa, firma inwestycyjna, spółka zarządzania aktywami lub zakład ubezpieczeń. Niniejszy ustęp stosuje się również w przypadku, gdy instytucja płatnicza ma charakter hybrydowy i prowadzi również działalność o innym charakterze niż świadczenie usług płatniczych.
- 3. Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu art. 8 niniejszej dyrektywy do instytucji płatniczych, które są objęte nadzorem skonsolidowanym nad dominującą instytucją kredytową na mocy dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 8
Obliczanie funduszy własnych

1. Niezależnie od wymogów dotyczących kapitału założycielskiego określonych w art. 6, państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych zgodnie z jedną z trzech następujących metod, określaną przez właściwe organy zgodnie z ustawodawstwem krajowym:

Metoda A

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej 10 % jej stałych kosztów pośrednich z poprzedniego roku. Właściwe organy mogą skorygować ten wymóg, jeżeli od poprzedniego roku w działalności instytucji płatniczej zaszły istotne zmiany. Jeżeli w dniu dokonywania obliczenia instytucja płatnicza nie ukończyła jeszcze pełnego roku działalności, wymagana kwota jej funduszy własnych wynosi co najmniej 10 % odpowiednich stałych kosztów pośrednich prognozowanych w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania tego biznesplanu.

Metoda B

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej sumie następujących elementów pomnożonych przez współczynnik korygujący k , określony w ust. 2, gdzie wolumen płatności (WP) stanowi jedną dwunastą całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych lub zainicjowanych przez daną instytucję płatniczą w poprzednim roku:

- a) 4,0 % części WP do 5 mln EUR,
plus
- b) 2,5 % części WP powyżej 5 mln EUR do 10 mln EUR,
plus
- c) 1 % części WP powyżej 10 mln EUR do 100 mln EUR,
plus
- d) 0,5 % części WP powyżej 100 mln EUR do 250 mln EUR,
plus
- e) 0,25 % części WP powyżej 250 mln EUR.

Metoda C

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej stosownemu wskaźnikowi, określone w lit. a), pomnożonemu przez współczynnik mnożenia, określony w lit. b), i przez współczynnik korygujący k, określony w ust. 2.

a) Stosowny wskaźnik jest sumą następujących elementów:

1. dochodów z odsetek,
2. kosztów odsetek,
3. otrzymanych prowizji i opłat, oraz
4. innych dochodów operacyjnych.

Każdy element sumy uwzględnia się z jego znakiem dodatnim lub ujemnym. Przy obliczaniu stosownego wskaźnika nie można uwzględniać dochodów z tytułu zdarzeń nadzwyczajnych lub występujących nieregularnie. Wydatki na usługi świadczone w ramach outsourcingu przez osoby trzecie mogą obniżyć stosowny wskaźnik, jeżeli wydatki te ponoszone są przez przedsiębiorstwo podlegające nadzorowi na mocy niniejszej dyrektywy. Stosowny wskaźnik obliczany jest na podstawie obserwacji z ostatnich dwunastu miesięcy na koniec poprzedniego roku obrachunkowego. Stosowny wskaźnik obliczany jest w odniesieniu do poprzedniego roku obrachunkowego. Niemniej jednak fundusze własne obliczone według metody C nie mogą być niższe od 80 % średniej z poprzedzających trzech lat obrachunkowych dla stosownego wskaźnika. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, można wykorzystać dane szacunkowe przedsiębiorstwa.

b) Współczynnik mnożenia wynosi:

- (i) 10 % części stosownego wskaźnika do 2,5 mln EUR;
- (ii) 8 % części stosownego wskaźnika od 2,5 mln EUR do 5 mln EUR;
- (iii) 6 % części stosownego wskaźnika od 5 mln EUR do 25 mln EUR;
- (iv) 3 % części stosownego wskaźnika od 25 mln EUR do 50 mln EUR;
- (v) 1,5 % powyżej 50 mln EUR.

2. Współczynnik korygujący k stosowany w metodach B i C wynosi:
- a) 0,5, jeżeli instytucja płatnicza świadczy jedynie usługę płatniczą wymienioną w załączniku I pkt 6;
 - b) 1, jeżeli instytucja płatnicza świadczy dowolną z usług płatniczych wymienionych w załączniku I pkt 1–5 lub 7.
3. Właściwe organy mogą, na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej, zażądać od instytucji płatniczej posiadania kwoty funduszy własnych do 20 % wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1, lub zezwolić instytucji płatniczej na posiadanie kwoty funduszy własnych do 20 % niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1.

Artykuł 9

Wymogi ochronne

1. Państwa członkowskie lub właściwe organy wymagają od instytucji płatniczej świadczącej usługi płatnicze, o których mowa w załączniku I pkt 1–6, by chroniła wszystkie środki pieniężne otrzymane od użytkowników usług płatniczych lub za pośrednictwem innego dostawcy usług płatniczych w celu wykonania transakcji płatniczych, w jeden z następujących sposobów:
 - a) środki pieniężne nie są w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej niebędącej użytkownikiem usług płatniczych, w którego imieniu te środki pieniężne są przechowywane oraz, jeżeli na koniec dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków pieniężnych nadal znajdują się w posiadaniu instytucji płatniczej i nie zostały jeszcze dostarczone odbiorcy lub przekazane innemu dostawcy usług płatniczych, zostają złożone na odrębnym rachunku w instytucji kredytowej lub zainwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, określone przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia; przedmiotowe środki pieniężne są chronione zgodnie z prawem krajowym w interesie użytkowników usług płatniczych przed roszczeniami innych wierzycieli instytucji płatniczej, szczególnie w przypadku niewypłacalności;
 - b) środki pieniężne objęte są polisą ubezpieczeniową lub inną porównywalną gwarancją wydaną przez zakład ubezpieczeń lub instytucję kredytową, która nie należy do tej samej grupy co dana instytucja płatnicza, na kwotę równoważną tej, która byłaby wydzielona w przypadku braku polisy ubezpieczeniowej lub innej porównywalnej gwarancji, płatną w przypadku niemożności wypełnienia przez instytucję płatniczą jej zobowiązań finansowych.
2. Jeżeli instytucja płatnicza ma obowiązek chronić środki pieniężne zgodnie z ust. 1 i część tych środków ma być wykorzystywana do celów przyszłych transakcji płatniczych, a pozostała kwota – do celów usług innych niż usługi płatnicze, ta część środków płatniczych, która ma zostać wykorzystana do celów przyszłych transakcji płatniczych, również podlega wymogom ust. 1. W przypadku gdy taka część jest zmienna lub nieznana z wyprzedzeniem, państwa członkowskie zezwalają instytucjom płatniczym na stosowanie przepisów niniejszego ustępu na podstawie reprezentatywnej części uznawaną za wykorzystywaną do celów usług płatniczych, pod warunkiem że taką reprezentatywną część można w sposób rozsądny oszacować na podstawie danych historycznych w sposób zadowalający właściwe organy.

Artykuł 10

Udzielenie zezwolenia

1. Państwa członkowskie zobowiązują przedsiębiorstwa inne niż te, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), e) i f), i inne niż osoby fizyczne lub prawne korzystające ze zwolnienia na mocy art. 27 i 27a, które zamierzają świadczyć usługi płatnicze, do uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej przed rozpoczęciem świadczenia usług płatniczych. Zezwolenia takiego udziela się wyłącznie osobom prawnym mającym siedzibę w danym państwie członkowskim.
2. Zezwolenia udziela się, jeżeli informacje i dokumentacja dołączone do wniosku są zgodne z wszystkimi wymogami określonymi w art. 5 i jeżeli ogólna ocena wydana przez właściwe organy, po starannym rozpatrzeniu wniosku, jest pozytywna. Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy mogą w stosownych przypadkach przeprowadzić konsultacje z krajowym bankiem centralnym lub innymi stosownymi organami publicznymi.
3. Instytucja płatnicza, która na mocy prawa krajowego swojego państwa członkowskiego pochodzenia jest zobowiązana do posiadania siedziby statutowej, musi posiadać siedzibę zarządu w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba statutowa, i musi prowadzić przynajmniej część swojej działalności związanej z usługami płatniczymi w tym państwie członkowskim.
4. Właściwe organy udzielają zezwolenia jedynie wtedy, gdy, uwzględniając potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, instytucja płatnicza posiada solidne zasady zarządzania swoją działalnością związaną z usługami płatniczymi, w tym jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności, skuteczne procedury identyfikowania ryzyk, na które instytucja jest lub może być narażona, zarządzania tymi ryzykami, monitorowania ich oraz ich zgłaszania, a także odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, obejmujące należyte procedury administracyjne i księgowe; te zasady, procedury i mechanizmy są wszechstronne i proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności usług płatniczych świadczonych przez instytucję płatniczą.

5. W przypadku gdy instytucja płatnicza świadczy dowolną z usług płatniczych wymienionych w załączniku I pkt 1–7 i jednocześnie prowadzi inny rodzaj działalności, właściwe organy mogą zażądać utworzenia odrębnego podmiotu zajmującego się działalnością w zakresie usług płatniczych, jeżeli działalność instytucji płatniczej inna niż świadczenie usług płatniczych osłabia lub może osłabić stabilność finansową instytucji płatniczej albo zdolność właściwych organów do monitorowania wypełniania przez instytucję płatniczą wszystkich obowiązków ustanowionych niniejszą dyrektywą.
6. Właściwe organy odmawiają udzielenia zezwolenia, jeżeli, mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, nie są przekonane co do odpowiedniego charakteru akcjonariuszy lub udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji.
7. W przypadku bliskich powiązań, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 38 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, między instytucją płatniczą a inną osobą fizyczną lub prawną właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu przez nie ich funkcji nadzorczych.
8. Właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą dana instytucja płatnicza ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania przez nie ich funkcji nadzorczych.
9. Zezwolenie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich i pozwala danej instytucji płatniczej na świadczenie usług płatniczych w całej Unii w ramach swobody świadczenia usług albo swobody przedsiębiorczości, pod warunkiem że takie usługi są objęte zezwoleniem.

Artykuł 11
Powiadamianie o decyzji

W terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku lub w przypadku gdy wniosek jest niekompletny – od daty otrzymania wszystkich informacji wymaganych do podjęcia decyzji, właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę o udzieleniu zezwolenia lub o odmowie jego udzielenia. W przypadku odmowy udzielenia zezwolenia podaje się uzasadnienie.

Artykuł 12
Cofnięcie zezwolenia

1. Właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie wydane instytucji płatniczej jedynie wówczas, gdy dana instytucja znajdzie się w jednej z poniższych sytuacji:
 - a) nie wykorzysta zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, wyraźnie zrzeknie się zezwolenia lub nie prowadzi działalności od ponad sześciu miesięcy, o ile zainteresowane państwo członkowskie nie wprowadziło przepisu przewidującego, że w takich przypadkach zezwolenie wygasa;
 - b) uzyskała zezwolenie wskutek przedłożenia nieprawdziwych informacji lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób;
 - c) przestała spełniać warunki, na podstawie których udzielono zezwolenia, lub nie powiadomiła właściwego organu o istotnych zmianach w tym zakresie;
 - d) kontynuując swoją działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności lub dla zaufania do tego systemu;
 - e) spełnia jeden z pozostałych warunków cofnięcia zezwolenia przewidzianych prawem krajowym.
2. W każdym przypadku cofnięcia zezwolenia podaje się uzasadnienie i powiadamia stosownie zainteresowanych.
3. Cofnięcie zezwolenia podawane jest do wiadomości publicznej, w tym w rejestrach, o których mowa w art. 13 i 14.

Artykuł 13

Rejestracja w państwie członkowskim pochodzenia

Państwa członkowskie tworzą publiczny rejestr posiadających zezwolenie instytucji płatniczych oraz ich agentów, a także osób fizycznych i prawnych, korzystających ze zwolnienia na mocy art. 27 i 27a, oraz instytucji, o których mowa w art. 2 ust. 3, które na mocy prawa krajowego są uprawnione do świadczenia usług płatniczych. Oddziały instytucji płatniczych wpisuje się do rejestru państwa członkowskiego pochodzenia, jeżeli świadczą one usługi płatnicze w państwie członkowskim innym niż ich państwo członkowskie pochodzenia. Po powiadomieniu ich właściwych organów oddziały te wpisywane są do rejestru państwa członkowskiego pochodzenia.

W rejestrze tym wyszczególnione są usługi płatnicze, na świadczenie których instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie lub do świadczenia których osoba fizyczna lub prawna została zarejestrowana. W ramach rejestru oddzielnie prowadzony jest wykaz posiadających zezwolenie instytucji płatniczych, a oddzielnie – wykaz osób fizycznych i prawnych, które zarejestrowano zgodnie z art. 27 i 27a. Rejestr jest publicznie udostępniany do wglądu, dostępny *online* i bezzwłocznie aktualizowany.

Artykuł 14

Rejestr EUNB

1. Właściwe organy powiadamiają EUNB o każdym zezwoleniu udzielonym na mocy art. 10, o każdej osobie fizycznej lub prawnej korzystającej ze zwolnienia na mocy art. 27 i 27a, oraz o instytucjach, o których mowa w art. 2 ust. 3, które na mocy prawa krajowego są uprawnione do świadczenia usług płatniczych.
2. Wykaz zawierający nazwy wszystkich podmiotów, o których mowa w ust. 1, jest publikowany przez EUNB na jego stronie internetowej oraz regularnie przez niego aktualizowany.
3. Wykaz, o którym mowa w ust. 2, określa, że wymienione w nim osoby fizyczne lub prawne korzystają ze zwolnienia na mocy art. 27 i 27a.
4. Właściwe organy powiadamiają EUNB o każdym cofnięciu zezwolenia i o każdym cofnięciu zwolnienia na mocy art. 27 i 27a, podając uzasadnienie takiego cofnięcia.

Artykuł 15
Utrzymanie zezwolenia

Instytucja płatnicza bez zbędnej zwłoki powiadamia właściwe organy swojego państwa członkowskiego pochodzenia o każdej zmianie mającej wpływ na dokładność informacji i dokumentacji potwierdzającej złożonej zgodnie z art. 5.

Artykuł 16
Rachunkowość i badanie ustawowe

1. Do instytucji płatniczych stosuje się odpowiednio dyrektywę 78/660/EWG oraz, w stosownych przypadkach, dyrektywy 83/349/EWG i 86/635/EWG oraz rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady²⁹.
2. O ile nie przewidziano zwolnienia na mocy dyrektywy 78/660/EWG i, w stosownych przypadkach, dyrektyw 83/349/EWG i 86/635/EWG, roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe instytucji płatniczych badane są przez biegłych rewidentów lub firmy audytorskie w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE.
3. Do celów nadzorczych państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych przedstawiania oddzielnych informacji dotyczących rachunkowości w odniesieniu do usług płatniczych oraz w odniesieniu do rodzajów działalności, o których mowa w art. 17 ust. 1, które to informacje są przedmiotem sprawozdania z badania. Sprawozdanie to przygotowują, w stosownych przypadkach, biegli rewidentzi lub firma audytorska.
4. Obowiązki ustanowione w art. 63 dyrektywy 2013/36/UE stosuje się odpowiednio do biegłych rewidentów lub firm audytorskich instytucji płatniczych w odniesieniu do działalności w zakresie usług płatniczych.

²⁹ Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

Artykuł 17
Rodzaje działalności

1. Oprócz świadczenia usług płatniczych instytucje płatnicze są uprawnione do prowadzenia następujących rodzajów działalności:
 - a) świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług pomocniczych, takich jak: zapewnianie wykonania transakcji płatniczych, usługi wymiany walut, działalność związana z przechowywaniem, a także przechowywanie i przetwarzanie danych;
 - b) obsługi systemów płatności, bez uszczerbku dla art. 29;
 - c) działalności gospodarczej innej niż świadczenie usług płatniczych, z uwzględnieniem mającego zastosowanie prawa unijnego i krajowego.
2. Jeżeli instytucje płatnicze zajmują się świadczeniem co najmniej jednej z usług płatniczych, mogą one prowadzić tylko rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do transakcji płatniczych.
3. Wszelkie środki pieniężne otrzymywane przez instytucje płatnicze od użytkowników usług płatniczych w celu świadczenia usług płatniczych nie stanowią depozytu ani innych środków podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2013/36/UE, ani też pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE.

4. Instytucje płatnicze mogą udzielać kredytów związanych z usługami płatniczymi, o których mowa w załączniku I pkt 4 lub 5, jedynie w przypadku spełnienia następujących warunków:
- a) kredyt ma charakter pomocniczy i udzielany jest wyłącznie w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;
 - b) niezależnie od krajowych przepisów dotyczących udzielania kredytów za pośrednictwem kart kredytowych, kredyt udzielony w związku z płatnością i wykorzystany zgodnie z art. 10 ust. 9 i art. 26 jest spłacany w krótkim terminie, który w żadnym przypadku nie przekracza 12 miesięcy;
 - c) kredyt taki nie jest udzielany ze środków pieniężnych otrzymanych lub posiadanych w celu wykonania transakcji płatniczej; oraz
 - d) fundusze własne instytucji płatniczej są w każdym momencie i w sposób zadowalający organy nadzorcze adekwatne do całkowitej kwoty udzielonych kredytów.
5. Instytucje płatnicze nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2013/36/UE.
6. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE³⁰ lub innych stosownych przepisów prawa unijnego lub środków krajowych dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, które to warunki nie zostały zharmonizowane niniejszą dyrektywą i są zgodne z prawem unijnym.

³⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

SEKCJA 2
POZOSTAŁE WYMOGI

Artykuł 18

Korzystanie z usług agentów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu

1. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta, przekazuje ona właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia następujące informacje:
 - a) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres agenta;
 - b) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których będzie korzystał agent w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE; opis ten należy aktualizować przy każdej istotnej zmianie danych przekazanych w ramach pierwotnego powiadomienia;
 - c) tożsamość dyrektorów i osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem, którego usługi mają być wykorzystywane w ramach świadczenia usług płatniczych, a także – w przypadku agentów innych niż dostawcy usług płatniczych – dokumentację potwierdzającą, że posiadają oni właściwe kompetencje i reputację;
 - d) usługi płatnicze instytucji płatniczej, do świadczenia których dany agent będzie upoważniony; oraz
 - e) unikatowy kod lub numer identyfikacyjny agenta, w stosownych przypadkach.

2. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a)–e), właściwy organ powiadamia daną instytucję płatniczą o tym, czy dany agent został wpisany do rejestru przewidzianego w art. 13, czy nie. Po wpisaniu do rejestru przewidzianego w art. 13 agenci mogą rozpocząć świadczenie usług płatniczych.
3. Jeżeli właściwe organy uznają, że dostarczone im informacje są nieprawidłowe, podejmują one dalsze działania w celu sprawdzenia tych informacji przed wpisaniem agenta do rejestru.
4. Jeżeli po przeprowadzeniu działań w celu sprawdzenia tych informacji właściwe organy nie są przekonane o prawidłowości informacji dostarczonych im zgodnie z ust. 1, odmawiają wpisania agenta do rejestru przewidzianego w art. 13 i odpowiednio informują instytucję płatniczą.
5. Jeżeli instytucja płatnicza pragnie świadczyć usługi płatnicze w innym państwie członkowskim poprzez zaangażowanie agenta lub utworzenie oddziału, postępuje zgodnie z procedurami określonymi w art. 26.
6. [...]
7. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza zlecić wykonywanie funkcji operacyjnych usług płatniczych w ramach outsourcingu, powiadamia o tym właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.

Ważne funkcje operacyjne, łącznie z dostarczaniem systemów i modułów informatycznych, zlecane podmiotom świadczącym usługi w ramach outsourcingu nie może być wykonywane w sposób istotnie naruszający jakość kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej oraz zdolność właściwych organów do monitorowania i odtworzenia przestrzegania przez instytucję płatniczą wszystkich obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie.

Do celów akapitu drugiego funkcję operacyjną uznaje się za ważną, jeżeli błąd lub niepowodzenie w jej wykonaniu istotnie zagroziłoby ciągłości przestrzegania przez instytucję płatniczą wymogów zezwolenia, o udzielenie którego złożyła wniosek na mocy niniejszego tytułu, lub innych obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy lub też zagroziłoby wynikom finansowym danej instytucji, lub rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych. Państwa członkowskie zapewniają, by zlecając w ramach outsourcingu ważne funkcje operacyjne, instytucje płatnicze spełniały następujące warunki:

- a) outsourcing nie może prowadzić do delegowania przez kierownictwo wyższego szczebla swoich obowiązków;
- b) stosunek i obowiązki instytucji płatniczej wobec jej użytkowników usług płatniczych na mocy niniejszej dyrektywy nie mogą ulec zmianie;
- c) warunki, jakie musi spełnić instytucja płatnicza, aby uzyskać i zachować zezwolenie zgodnie z niniejszym tytułem, pozostają nienaruszone;
- d) żaden z pozostałych warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia instytucji płatniczej, nie może przestać obowiązywać ani ulec zmianie.

- 8. Instytucje płatnicze zapewniają, aby agenci działający w ich imieniu poinformowali o tym fakcie użytkowników usług płatniczych.
- 9. Instytucje płatnicze bez zbędnej zwłoki informują właściwe organy swojego państwa członkowskiego pochodzenia o wszelkich zmianach dotyczących korzystania z usług agentów, w tym dodatkowych agentów, lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu. Zastosowanie ma procedura przewidziana w ust. 2–4.

Artykuł 19
Odpowiedzialność

1. Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg, zgodnie z którym instytucje te są odpowiedzialne za zapewnienie ciągłego przestrzegania przez każdego agenta lub oddział, z których usług korzystają na potrzeby świadczenia usług płatniczych, przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
- 1a. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze powierzające wykonywanie funkcji operacyjnych osobom trzecim podejmowały racjonalne kroki w celu zapewnienia przestrzegania wymogów niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg, zgodnie z którym instytucje te ponoszą pełną odpowiedzialność za wszelkie działania ich pracowników lub wszelkich agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu.

Artykuł 20
Prowadzenie rejestrów

Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg przechowywania całej stosownej dokumentacji do celów niniejszego tytułu przez co najmniej pięć lat, bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innych właściwych przepisów unijnych.

SEKCJA 3

WŁAŚCIWE ORGANY I NADZÓR

Artykuł 21

Wyznaczenie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają jako właściwe organy, które są odpowiedzialne za udzielanie zezwoleń i nadzór ostrożnościowy nad instytucjami płatniczymi i które mają wykonywać obowiązki przewidziane w niniejszym tytule, organy publiczne albo podmioty uznane przez prawo krajowe lub przez organy publiczne specjalnie upoważnione do tego celu przez prawo krajowe, w tym krajowe banki centralne.

Właściwe organy gwarantują niezależność od podmiotów gospodarczych i unikają konfliktów interesów. Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego instytucji płatniczych, instytucji kredytowych, instytucji pieniądza elektronicznego ani instytucji świadczących żyro pocztowe nie wyznacza się jako właściwe organy.

Państwa członkowskie powiadamiają o tym stosownie Komisję.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 1 posiadały wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania ich obowiązków.
3. Jeżeli na terytorium państwa członkowskiego wyznaczony został więcej niż jeden organ właściwy do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu, państwa członkowskie zapewniają, aby organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający im skuteczne wykonywanie ich odnośnych obowiązków. Ma to również zastosowanie w przypadkach, gdy organy właściwe do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu nie są właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami kredytowymi.

4. Za wykonanie zadań właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1 odpowiadają właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.
5. Przepisy ust. 1 nie oznaczają, że właściwe organy mają obowiązek nadzorować działalność gospodarczą instytucji płatniczych inną niż świadczenie usług płatniczych oraz rodzaje działalności, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a).

Artykuł 22

Nadzór

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzane przez właściwe organy kontrole mające na celu sprawdzanie ciągłości przestrzegania przepisów niniejszego tytułu były proporcjonalne, adekwatne i odpowiednie do ryzyk, na które narażone są instytucje płatnicze.

W celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszego tytułu właściwe organy są uprawnione w szczególności do podjęcia następujących kroków:

- a) wezwania instytucji płatniczej do dostarczenia wszelkich informacji niezbędnych do monitorowania przestrzegania przepisów;
 - b) przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach instytucji płatniczej, każdego agenta lub oddziału świadczących usługi płatnicze, za których działania odpowiedzialność ponosi dana instytucja płatnicza, lub każdego podmiotu świadczącego usługi w ramach outsourcingu;
 - c) wydania zaleceń, wytycznych, a w stosownych przypadkach – wiążących przepisów administracyjnych;
 - d) cofnięcia zezwolenia w przypadkach, o których mowa w art. 12.
2. Bez uszczerbku dla procedur cofnięcia zezwolenia oraz przepisów prawa karnego państwa członkowskie zapewniają, by ich odnośne właściwe organy mogły przyjmować lub nakładać sankcje lub inne środki w stosunku do instytucji płatniczych lub osób sprawujących faktyczną kontrolę nad działalnością instytucji płatniczych, które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące nadzoru nad ich działalnością w zakresie usług płatniczych lub prowadzenia tej działalności, przy czym celem takich sankcji lub środków jest w szczególności położenie kresu stwierdzonym naruszeniom lub usunięcie ich przyczyn.

3. Niezależnie od wymogów art. 6, art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 8, państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy miały prawo podejmować kroki określone w ust. 1 niniejszego artykułu w celu zapewnienia kapitału wystarczającego dla świadczenia usług płatniczych, szczególnie w przypadkach gdy działalność instytucji płatniczej inna niż świadczenie usług płatniczych narusza lub mogłaby naruszyć stabilność finansową instytucji płatniczej.

Artykuł 23

Tajemnica służbowa/zawodowa lub służbowa

1. Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie osoby pracujące obecnie lub w przeszłości dla właściwych organów, łącznie z ekspertami działającymi w imieniu właściwych organów, były zobowiązane do zachowania tajemnicy służbowej, bez uszczerbku dla spraw objętych zakresem prawa karnego.
2. Przy wymianie informacji zgodnie z art. 25 tajemnica służbowa jest bezwzględnie dochowywana w celu zapewnienia ochrony praw osób fizycznych i przedsiębiorstw.
3. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego artykułu z uwzględnieniem, odpowiednio, art. 53–61 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 24

Prawo odwołania się do sądu

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość zaskarżania do sądów decyzji podjętych przez właściwe organy w odniesieniu do instytucji płatniczej zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Ustęp 1 stosuje się także w przypadku zaniechania działania.

Artykuł 25
Wymiana informacji

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą i, w stosownych przypadkach, z Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich, EUNB oraz z innymi odpowiednimi właściwymi organami wyznaczonymi na mocy przepisów unijnych lub krajowych mających zastosowanie do dostawców usług płatniczych.
2. Państwa członkowskie umożliwiają ponadto wymianę informacji między swoimi właściwymi organami a:
 - a) właściwymi organami innych państw członkowskich odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym i nadzór nad nimi;
 - b) Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich działającymi w charakterze organów odpowiedzialnych za politykę pieniężną i nadzór, oraz, w stosownych przypadkach, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności i rozrachunku;
 - c) innymi stosownymi organami wyznaczonymi na mocy niniejszej dyrektywy, dyrektywy 2005/60/WE i innych przepisów unijnych mających zastosowanie do dostawców usług płatniczych, takich jak przepisy mające zastosowanie do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;
 - d) EUNB, działającym w charakterze organu przyczyniającego się do konsekwentnego i spójnego funkcjonowania mechanizmów nadzorczych, o czym mowa w art. 1 ust. 5 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 25a

Rozstrzyganie sporów między właściwymi organami poszczególnych państw członkowskich

1. W przypadku gdy właściwy organ jednego państwa członkowskiego stwierdzi, że w konkretnej sprawie współpraca transgraniczna z właściwymi organami innego państwa członkowskiego, o której mowa w art. 25, 26, 26a, 26b i 26c, nie przebiega zgodnie ze stosownymi warunkami określonymi w tych artykułach, może skierować sprawę do EUNB oraz zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
2. W przypadku gdy EUNB działa zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wszelkie decyzje na mocy art. 19 ust. 3 podejmuje bez zbędnej zwłoki. EUNB może też z własnej inicjatywy, zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia, pomóc właściwym organom w wypracowaniu porozumienia. W każdym przypadku zainteresowane właściwe organy odraczają swoje decyzje do czasu rozstrzygnięcia na mocy art. 19 tego rozporządzenia.

Artykuł 26

Wniosek o *skorzystanie ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług*

1. Każda posiadająca zezwolenie instytucja płatnicza, która korzystając ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, zamierza po raz pierwszy świadczyć usługi płatnicze w państwie członkowskim innym niż jej państwo członkowskie pochodzenia, przekazuje właściwym organom w swoim państwie członkowskim pochodzenia następujące informacje:
 - a) nazwę, adres i numer zezwolenia, o ile ma to zastosowanie, danej instytucji płatniczej;
 - b) państwo (państwa) członkowskie, w którym (-ych) zamierza prowadzić działalność;
 - c) rodzaje lub rodzaje usług płatniczych, które mają być świadczone;
 - d) w przypadku gdy dana instytucja płatnicza zamierza korzystać z usług agenta – informacje wymienione w art. 18 ust. 1 lit. a)–e);
 - e) w przypadku gdy dana instytucja płatnicza zamierza korzystać z usług oddziału – informacje wymienione w art. 5 ust. 1 lit. b) i e) w odniesieniu do działalności w zakresie usług płatniczych na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, opis struktury organizacyjnej oddziału oraz tożsamość osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem.

W przypadku gdy instytucja płatnicza zamierza w ramach outsourcingu zlecić wykonywanie funkcji operacyjnych usług płatniczych innym podmiotom na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, powiadamia o tym właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.

- 1a. W terminie jednego miesiąca od otrzymania wszystkich informacji na mocy ust. 1 właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują je właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego.

W terminie jednego miesiąca od otrzymania informacji od właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego oceniają je i przekazują właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia stosowne informacje w związku z planowanym świadczeniem usług płatniczych przez odnośną instytucję płatniczą w ramach korzystania z prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego informują właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia zwłaszcza o wszelkich uzasadnionych powodach do niepokoju, w związku z planowanym zaangażowaniem agenta lub utworzeniem oddziału, w odniesieniu do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu dyrektywy 2005/60/WE.

Gdyby właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia nie uwzględniły oceny właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego, przekazują tym ostatnim organom uzasadnienie swojej decyzji.

Jeżeli ocena właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia, zwłaszcza w świetle informacji otrzymanych od właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego, nie jest pozytywna, organy te odmawiają zarejestrowania agenta lub oddziału lub cofają taką rejestrację, jeżeli została już ona dokonana.

- 1b. W terminie trzech miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują swoją decyzję właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego oraz danej instytucji płatniczej.

Po wpisaniu do rejestru przewidzianego w art. 13, dany agent lub oddział mogą rozpocząć działalność w stosownym przyjmującym państwie członkowskim (stosownych przyjmujących państwach członkowskich).

Instytucja płatnicza powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia o dacie, od której rozpocznie swoją działalność za pośrednictwem agenta lub oddziału w stosownym przyjmującym państwie członkowskim (stosownych przyjmujących państwach członkowskich). Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia odpowiednio informują właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego.

- 1c. Instytucje płatnicze bez zbędnej zwłoki informują właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia o wszelkich istotnych zmianach dotyczących informacji przekazanych zgodnie z ust. 1, łącznie z dodatkowymi agentami, oddziałami lub podmiotami świadczącymi usługi w ramach outsourcingu w państwach członkowskich, w których prowadzą działalność. Zastosowanie ma procedura przewidziana w ust. 1a i 1b.
2. [...]
3. [...]
4. [...]
5. [...]
6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających ramy współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, a właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego, zgodnie z niniejszym artykułem. W projektach regulacyjnych standardów technicznych określa się metody, środki i szczegóły dotyczące współpracy w zakresie informowania o instytucjach płatniczych prowadzących działalność transgraniczną, a w szczególności zakres i sposób przetwarzania przedkładanych informacji, w tym wspólną terminologię i standardowe wzory powiadomień, tak by zapewnić spójną i skuteczną procedurę powiadamiania.
- EUNB przedstawi Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia *(wstawić datę)* [... w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].
7. [...]
8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 6, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

**Nadzór nad instytucjami płatniczymi korzystającymi ze swobody przedsiębiorczości
i swobody świadczenia usług**

1. W celu przeprowadzenia kontroli i podjęcia niezbędnych kroków przewidzianych w niniejszym tytule i w przepisach prawa krajowego przyjętych na mocy tytułów III i IV, zgodnie z art. 89 ust. 3, w odniesieniu do agenta lub oddziału instytucji płatniczej znajdujących się na terytorium innego państwa członkowskiego, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia współpracują z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego.

W drodze współpracy zgodnie z akapitem pierwszym właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia każdorazowo powiadamiają właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego o tym, że zamierzają przeprowadzić inspekcję w pomieszczeniach podmiotu znajdujących się na terytorium tego ostatniego.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia mogą jednak przekazać właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego zadanie przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach danej instytucji.

2. Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich mogą wymagać, aby wszystkie instytucje płatnicze posiadające agentów lub oddziały na ich terytorium przekazywały im okresowo sprawozdania dotyczące działalności prowadzonej przez te instytucje na terytorium tych przyjmujących państw członkowskich.

Sprawozdania takie są wymagane do celów informacyjnych lub statystycznych oraz, o ile agenci i oddziały prowadzą działalność w zakresie usług płatniczych w ramach swobody przedsiębiorczości, w celu monitorowania przestrzegania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy tytułów III i IV. Sprawozdania te podlegają wymogom tajemnicy zawodowej lub służbowej co najmniej równoważnym wymogom, o których mowa w art. 23.

3. Właściwe organy przekazują sobie wzajemnie wszelkie istotne lub stosowne informacje, w szczególności w przypadku naruszeń lub podejrzewanych naruszeń popełnionych przez agenta lub oddział, również jeżeli naruszenia te pojawiły się w kontekście korzystania ze swobody świadczenia usług. W tym względzie właściwe organy przekazują, na wniosek, wszystkie stosowne informacje a, z własnej inicjatywy, wszystkie istotne informacje, w tym dotyczące spełniania przez daną instytucję płatniczą warunków przewidzianych w art. 10 ust. 3.
4. [...]
5. Państwa członkowskie mogą wymagać od instytucji płatniczych, które prowadzą działalność na ich terytorium za pośrednictwem agentów w ramach swobody przedsiębiorczości i których siedziba zarządu znajduje się w innym państwie członkowskim, by wyznaczyły centralny punkt kontaktowy na ich terytorium w celu zapewnienia odpowiedniej komunikacji i zgłaszania informacji dotyczących przestrzegania przepisów tytułów III i IV, bez uszczerbku dla wszelkich przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, oraz w celu ułatwienia sprawowania nadzoru przez właściwe organy państwa pochodzenia i państwa przyjmującego, w tym poprzez dostarczanie właściwym organom, na wniosek, dokumentów i informacji.
6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określające kryteria ustalania okoliczności, w których stosowne jest wyznaczenie centralnego punktu kontaktowego zgodnie z ust. 5 powyżej, oraz funkcji, jakie powinny pełnić centralne punkty kontaktowe. EUNB przedstawi te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji w terminie jednego roku od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.
7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 6, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających ramy współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia a właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym tytułem i w celu monitorowania przestrzegania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy tytułów III i IV. W projektach regulacyjnych standardów technicznych określa się metody, środki i szczegóły dotyczące współpracy w zakresie nadzoru nad instytucjami płatniczymi prowadzącymi działalność transgraniczną, a w szczególności zakres i sposób przetwarzania przedkładanych informacji, aby zapewnić spójny i skuteczny nadzór nad instytucjami płatniczymi świadczącymi usługi płatnicze w wymiarze transgranicznym.

W projektach regulacyjnych standardów technicznych określa się również środki i szczegóły wszelkich sprawozdań wymaganych przez przyjmujące państwa członkowskie od instytucji płatniczych i dotyczących działalności w zakresie usług płatniczych prowadzonej na ich terytoriach zgodnie z ust. 2, w tym częstotliwość takich sprawozdań.

EUNB przedstawi Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia (wstawić datę) [... w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 8, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Środki podejmowane w przypadku nieprzestrzegania przepisów, w tym środki zapobiegawcze

1. Bez uszczerbku dla odpowiedzialności właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia, w przypadku gdy właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego ustali, że instytucja płatnicza posiadająca agentów lub oddziały na jego terytorium nie przestrzega przepisów niniejszego tytułu i przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy tytułów III lub IV, niezwłocznie informuje o tym właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, po przeprowadzeniu oceny otrzymanych informacji, bez zbędnej zwłoki podejmuje wszystkie stosowne środki w celu zapewnienia, by dana instytucja płatnicza położyła kres takiej nieprawidłowości. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie powiadamia o tych środkach właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego oraz właściwe organy każdego innego zainteresowanego państwa członkowskiego.

- 1a. W sytuacjach nadzwyczajnych, gdy niezbędne jest niezwłoczne działanie, aby zaradzić poważnemu zagrożeniu dla zbiorowych interesów użytkowników usług płatniczych w przyjmujących państwach członkowskich, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą – równolegle z transgraniczną współpracą między właściwymi organami i w oczekiwaniu na podjęcie środków przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 26a – podjąć środki zapobiegawcze.
2. Wszelkie środki zapobiegawcze na podstawie ust. 1a są odpowiednie i proporcjonalne do zamierzonego celu, czyli zapewnienia ochrony przed poważnym zagrożeniem dla zbiorowych interesów użytkowników usług płatniczych w przyjmującym państwie członkowskim. Środki te nie mogą skutkować preferencyjnym traktowaniem użytkowników usług płatniczych danej instytucji płatniczej w przyjmującym państwie członkowskim w stosunku do użytkowników usług płatniczych danej instytucji płatniczej w innych państwach członkowskich.

Środki te mają charakter tymczasowy i zaprzestaje się ich stosowania, gdy zaradzi się stwierdzonym poważnym zagrożeniom, w tym z pomocą właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia lub we współpracy z tymi organami lub przy udziale EUNB zgodnie z art. 25a ust. 1.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i właściwe organy każdego innego zainteresowanego państwa członkowskiego, Komisję i EUNB informuje się z wyprzedzeniem – gdy jest to możliwe w sytuacji nadzwyczajnej, którą muszą się zająć właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego, a w każdym razie bez zbędnej zwłoki – o środkach zapobiegawczych podjętych na mocy ust. 1a oraz o ich uzasadnieniu.

Artykuł 26c

Uzasadnienie i przekazywanie informacji

1. Wszelkie środki podjęte na mocy art. 22, 26, 26a lub 26b, a wiążące się ze stosowaniem sankcji lub ograniczeniami w korzystaniu ze swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości, są odpowiednio uzasadniane i przekazywane zainteresowanej instytucji płatniczej.
2. Artykuły 26–26b pozostają bez uszczerbku dla obowiązku spoczywającego na właściwych organach na mocy dyrektywy 2005/60/WE i rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, w szczególności na mocy art. 37 ust. 1 dyrektywy 2005/60/WE i art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, dotyczącego nadzorowania lub monitorowania spełniania wymogów ustanowionych w tych instrumentach prawnych.

SEKCJA 4

ZWOLNIENIE

Artykuł 27

Warunki

1. Państwa członkowskie mogą zwolnić ze stosowania lub zezwolić swoim właściwym organom na zwolnienia ze stosowania całości lub części procedury i warunków określonych w sekcjach 1–3, z wyjątkiem art. 13, 14, 21, 23, 24 i 25, w odniesieniu do osób fizycznych lub prawnych świadczących usługi płatnicze wymienione w załączniku I pkt 1–6, w przypadku gdy:
 - a) średnia z poprzedzających dwunastu miesięcy całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych przez zainteresowaną osobę, w tym wszelkich agentów, za działania których ponosi ona pełną odpowiedzialność, nie przekracza limitu ustalonego przez dane państwo członkowskie, przy czym średnia ta w żadnym wypadku nie przekracza kwoty 3 mln EUR miesięcznie. Wymóg ten oceniany jest na podstawie całkowitej kwoty transakcji płatniczych prognozowanej w biznesplanie danej osoby, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania tego biznesplanu; oraz
 - b) żadna z osób fizycznych odpowiedzialnych za zarządzanie przedsiębiorstwem lub za jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu lub za inne przestępstwa finansowe.
2. Siedziba zarządu lub miejsce zamieszkania każdej osoby fizycznej lub prawnej zarejestrowanej zgodnie z ust. 1 muszą znajdować się w państwie członkowskim, w którym faktycznie dana osoba prowadzi swoją działalność.
3. Osoby, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, traktuje się jako instytucje płatnicze; nie stosuje się jednak do nich art. 10 ust. 9, art. 26, 26a i 26b.
4. Państwa członkowskie mogą również wprowadzić przepis, zgodnie z którym każda osoba fizyczna lub prawna zarejestrowana zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu może prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 17.

5. Osoby, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgłaszają właściwym organom każdą zmianę swojej sytuacji wpływającą na warunki określone we wspomnianym ustępie. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, by w przypadkach gdy przestają być spełniane warunki określone w ust. 1, 2 lub 4, zainteresowane osoby miały obowiązek złożenia w terminie 30 dni kalendarzowych wniosku o udzielenie zezwolenia zgodnie z procedurą określoną w art. 10.

Artykuł 27a

Dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku

1. Osoby fizyczne lub prawne świadczące usługę płatniczą wymienioną w załączniku I pkt 8 są zwolnione ze stosowania procedury i warunków określonych w sekcjach 1 i 2, z wyjątkiem art. 5 ust. 1 lit. a), b), e)–h), j), l), n), p) i q), art. 5 ust. 2, art. 13 i 14. Przepisy sekcji 3 mają zastosowanie, z wyjątkiem art. 22 ust. 3.
2. Osoby, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, traktuje się jako instytucje płatnicze; nie stosuje się jednak do nich przepisów tytułów III i IV, z wyjątkiem art. 38, 45 w stosownych przypadkach, art. 59, 61 oraz 85–87a.

Artykuł 28

Powiadamianie i informacja

Jeżeli państwo członkowskie korzysta ze zwolnienia przewidzianego w art. 27, odpowiednio powiadamia o swojej decyzji Komisję do dnia [wstawić datę (ostateczna data transpozycji)] r.; niezwłocznie powiadamia też Komisję o wszelkich późniejszych zmianach. Ponadto państwo członkowskie informuje Komisję o liczbie osób fizycznych i prawnych objętych wyłączeniem, oraz – co roku – o całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego, zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a).

ROZDZIAŁ 2

Przepisy wspólne

Artykuł 29

Dostęp do systemów płatności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przepisy dotyczące dostępu posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych dostawców usług płatniczych będących osobami prawnymi do systemów płatności były obiektywne, niedyskryminujące i proporcjonalne oraz aby przepisy te nie ograniczały dostępu do tych systemów bardziej niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi ryzykami, takimi jak ryzyko rozrachunku, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz dla ochrony stabilności finansowej i operacyjnej systemu płatności.

Systemy płatności nie mogą nakładać na dostawców usług płatniczych, użytkowników usług płatniczych ani na inne systemy płatności żadnego z następujących wymogów:

- a) jakichkolwiek zasad ograniczających skuteczne uczestnictwo w innych systemach płatności;
 - b) jakichkolwiek zasad, które wprowadzają odmienny sposób traktowania pomiędzy posiadającymi zezwolenie dostawcami usług płatniczych lub pomiędzy zarejestrowanymi dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do ich praw, obowiązków i uprawnień jako uczestników systemu płatności; ani
 - c) jakichkolwiek ograniczeń ze względu na status instytucjonalny.
2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do:
 - a) systemów płatności wyznaczonych na podstawie dyrektywy 98/26/WE; ani
 - b) systemów płatności, w których skład wchodzi wyłącznie dostawcy usług płatniczych należący do grupy.

3. Do celów ust. 2 lit. a) państwa członkowskie zapewniają, by – w przypadku gdy posiadający zezwolenie lub zarejestrowany dostawca usług płatniczych zwróci się do uczestnika wyznaczonego systemu płatności świadczącego usługi dotyczące takiego systemu o udzielenie dostępu do takich usług – uczestnik ten rozpatrzył stosowny wniosek w sposób niedyskryminujący.

Każde odrzucenie przez uczestnika wyznaczonego systemu płatności wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi zostać należycie uzasadnione.

Artykuł 29a

Dostęp do rachunków prowadzonych w instytucjach kredytowych

Państwa członkowskie zapewniają, by – w przypadku gdy posiadający zezwolenie lub zarejestrowani dostawcy usług płatniczych zwrócą się do instytucji kredytowej o udzielenie dostępu do rachunków płatniczych – dana instytucja kredytowa rozpatrzyła stosowny wniosek w sposób niedyskryminujący.

Każde odrzucenie przez instytucję kredytową wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi zostać należycie uzasadnione.

Artykuł 30

Zakaz świadczenia usług płatniczych przez osoby niebędące dostawcami usług płatniczych oraz obowiązek powiadomienia

1. Państwa członkowskie zakazują świadczenia usług płatniczych osobom fizycznym lub prawnym, które nie są dostawcami usług płatniczych ani nie są jednoznacznie wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie nakładają wymóg, by dostawcy usług prowadzący rodzaj działalności określonej w art. 3 lit. k) ppkt (i) oraz (ii), w przypadku której średnia z poprzedzających dwunastu miesięcy całkowitej wartości wykonanych transakcji płatniczych przekracza 1 mln EUR, przesyłali właściwym organom powiadomienie zawierające opis oferowanych usług, precyzując na mocy którego wyłączenia określonego w art. 3 lit. k) ppkt (i) oraz (ii) uznaje się, że dany rodzaj działalności jest wykonywany.
3. Państwa członkowskie nakładają wymóg, by dostawcy usług prowadzący rodzaj działalności określonej w art. 3 lit. l), la) i lb) przesyłali właściwym organom powiadomienie oraz by ci dostawcy usług przedstawiali właściwym organom roczną opinię pokontrolną, poświadczającą, że dany rodzaj działalności jest zgodny z limitami określonymi w art. 3 lit. l), la) i lb).
- 3a. Niezależnie od ust. 1 właściwe organy informują EUNB o usługach będących przedmiotem powiadomień na mocy ust. 2 i 3, podając przy tym informację o wyłączeniu, na mocy którego dane usługi są wykonywane.
4. Opis usług będących przedmiotem powiadomień na mocy ust. 2 i 3 jest podawany do wiadomości publicznej w rejestrze przewidzianym w art. 13 i na stronie internetowej EUNB zgodnie z art. 14.

TYTUŁ III
PRZEJRZYSTOŚĆ WARUNKÓW ORAZ WYMOGI
INFORMACYJNE W ODNIESIENIU DO USŁUG PŁATNICZYCH

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 31

Zakres stosowania

1. Niniejszy tytuł stosuje się do pojedynczych transakcji płatniczych, do umów ramowych i transakcji płatniczych objętych tymi umowami. Strony mogą uzgodnić, że przepisów tych nie stosuje się w całości lub części, jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.
2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.
3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2008/48/WE lub innych właściwych przepisów prawa unijnego lub środków krajowych dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, które to warunki nie zostały zharmonizowane niniejszą dyrektywą i są zgodne z prawem unijnym.

Artykuł 32

Inne przepisy prawa unijnego

Przepisy niniejszego tytułu pozostają bez uszczerbku dla wszelkich przepisów prawa unijnego zawierających dodatkowe wymogi w zakresie informacji wstępnych.

Jeżeli jednak zastosowanie ma również dyrektywa 2002/65/WE, wymogi dotyczące informacji określone w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy – z wyjątkiem pkt 2) lit. c)–g), pkt 3) lit. a), d) i e) oraz pkt 4) lit. b) tego ustępu – zastępuje się przepisami art. 37, 38, 44 i 45 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 33

Oplaty za udostępnianie informacji

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za udostępnianie informacji na mocy niniejszego tytułu.
2. Dostawca usług płatniczych i użytkownik usług płatniczych mogą uzgodnić opłaty za informacje dodatkowe lub informacje przekazywane z większą częstotliwością lub za ich przekazywanie za pomocą środków porozumiewania się innych niż określone w umowie ramowej, gdy usługi te są świadczone na żądanie użytkownika usług płatniczych.
3. Jeżeli dostawca usług płatniczych może nakładać opłaty za informacje zgodnie z ust. 2, opłaty te muszą być odpowiednie i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.

Artykuł 34

Ciężar dowodu w odniesieniu do wymogów informacyjnych

Państwa członkowskie wprowadzają przepis, zgodnie z którym na dostawcy usług płatniczych spoczywa obowiązek udowodnienia, że spełnił on wymogi informacyjne określone w niniejszym tytule.

Artykuł 35

Odstępstwo od wymogów informacyjnych w przypadku instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności niskokwotowych i pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR albo służą do przechowywania środków pieniężnych w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR:
 - a) na zasadzie odstępstwa od art. 44, 45 i 49, dostawca usług płatniczych przekazuje płatnikowi jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej, w tym o możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatniczego, odpowiedzialności i pobieranych opłatach oraz inne istotne informacje niezbędne do podjęcia świadomej decyzji; wskazuje on również, gdzie można w łatwy sposób uzyskać dostęp do wszelkich innych informacji i warunków określonych w art. 45;
 - b) można uzgodnić, że, na zasadzie odstępstwa od art. 47, dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku proponowania zmian w warunkach umowy ramowej w taki sam sposób, jaki przewidziano w art. 44 ust. 1;

- c) można uzgodnić, że – na zasadzie odstępstwa od art. 50 i 51 – po wykonaniu transakcji płatniczej:
- (i) dostawca usług płatniczych dostarcza lub udostępnia jedynie numer identyfikacyjny umożliwiający użytkownikowi usług płatniczych zidentyfikowanie transakcji płatniczej, jej kwoty, ewentualnych opłat lub – w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego odbiorcy – informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu;
 - (ii) dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku dostarczania lub udostępniania informacji, o których mowa w ppkt (i), jeżeli instrument płatniczy używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca usług płatniczych nie ma technicznej możliwości ich dostarczenia. Dostawca usług płatniczych zapewnia jednak płatnikowi możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków pieniężnych.
2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. W przypadku przedpłaconych instrumentów płatniczych państwa członkowskie mogą zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR.

ROZDZIAŁ 2

Pojedyncze transakcje płatnicze

Artykuł 36

Zakres stosowania

1. Niniejszy rozdział ma zastosowanie do pojedynczych transakcji płatniczych nieobjętych umową ramową.
2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatniczy objęty umową ramową, dostawca usług płatniczych nie jest zobowiązany do dostarczania ani udostępniania informacji, którą użytkownik usługi płatniczej już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą usług płatniczych lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.

Artykuł 37

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym zanim jakakolwiek umowa lub oferta dotycząca pojedynczej usługi płatniczej stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek udostępnić użytkownikowi usług płatniczych, w łatwo dostępny sposób, informacje i warunki określone w art. 38. Na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych dostarcza informacje i warunki w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.

2. Jeżeli umowa o pojedynczą usługę płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, które nie pozwalają dostawcy usług płatniczych na spełnienie wymogów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z tego ustępu niezwłocznie po wykonaniu danej transakcji płatniczej.
3. Obowiązki wynikające z ust. 1 niniejszego artykułu można również wypełnić, dostarczając kopię projektu umowy o pojedynczą usługę płatniczą lub kopię projektu zlecenia płatniczego zawierających informacje i warunki określone w art. 38.

Artykuł 38

Informacje i warunki

1. Państwa członkowskie zapewniają, by następujące informacje i warunki były dostarczane lub udostępniane użytkownikowi usług płatniczych:
 - a) wyszczególnienie informacji lub określenie unikatowego identyfikatora, które muszą być podane przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo zainicjowane lub wykonane;
 - b) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej;
 - c) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot ewentualnych opłat;
 - d) w stosownych przypadkach, faktyczny kurs walutowy lub referencyjny kurs walutowy, który ma zostać zastosowany do transakcji płatniczej.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy świadczący usługę inicjowania płatności dostarczali lub udostępniali użytkownikowi usług płatniczych jasne i czytelne informacje o oferowanej usłudze oraz nazwę dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności, adres geograficzny siedziby jego zarządu oraz, w stosownych przypadkach, adres geograficzny jego agenta lub oddziału, z siedzibą w państwie członkowskim, w którym dana usługa płatnicza jest oferowana, a także wszelkie inne adresy, w tym adres poczty elektronicznej, mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą świadczącym usługę inicjowania płatności.
3. W stosownych przypadkach wszelkie inne właściwe informacje i warunki określone w art. 45 są udostępniane użytkownikowi usług płatniczych w łatwo dostępny sposób.

Artykuł 39

Informacje dla płatnika i odbiorcy w przypadku usługi inicjowania płatności

Oprócz informacji i warunków określonych w art. 38, w przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności, ten dostawca usług płatniczych dostarcza lub udostępnia płatnikowi i odbiorcy – bezpośrednio po zainicjowaniu zlecenia płatniczego – następujące dane:

- a) potwierdzenie przekazania zlecenia płatniczego do dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek dla płatnika;
- b) numer identyfikacyjny umożliwiający płatnikowi i odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej, a odbiorcy zidentyfikowanie płatnika, w stosownych przypadkach, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
- c) kwotę transakcji płatniczej;
- d) w stosownych przypadkach, kwotę wszelkich opłat należnych na rzecz dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności z tytułu transakcji i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat.

Artykuł 40

Informacje dla płatnika i dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek dla płatnika w przypadku usługi inicjowania płatności

Jeżeli zlecenie płatnicze jest inicjowane za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności, dostawca ten udostępnia płatnikowi i dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek numer identyfikacyjny transakcji.

Artykuł 41

Informacje dla płatnika po otrzymaniu zlecenia płatniczego

Bezpośrednio po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika dostarcza lub udostępnia płatnikowi, w ten sam sposób jak określony w art. 37 ust. 1, następujące dane:

- a) numer identyfikacyjny umożliwiający płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych od płatnika z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat;
- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika lub odniesienie do tego kursu, o ile różni się od kursu podawanego zgodnie z art. 38 ust. 1 lit. d), oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut;
- e) datę otrzymania zlecenia płatniczego.

Artykuł 42

Informacje dla odbiorcy po wykonaniu transakcji płatniczej

Bezpośrednio po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych odbiorcy dostarcza lub udostępnia odbiorcy, w ten sam sposób jak określony w art. 37 ust. 1, wszystkie następujące dane:

- a) numer identyfikacyjny umożliwiający odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane odbiorcy;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych od odbiorcy z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat;
- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut;
- e) datę waluty w odniesieniu do uznania rachunku.

ROZDZIAŁ 3

Umowy ramowe

Artykuł 43

Zakres stosowania

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do transakcji płatniczych objętych umową ramową.

Artykuł 44

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w odpowiednim czasie, zanim jakakolwiek umowa ramowa lub oferta takiej umowy stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek dostarczenia użytkownikowi usług płatniczych w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji i warunków określonych w art. 45. Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.
2. Jeżeli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, które nie pozwalają dostawcy usług płatniczych na spełnienie wymogów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z tego ustępu niezwłocznie po zawarciu umowy ramowej.
3. Obowiązki wynikające z ust. 1 można również wypełnić, dostarczając kopię projektu umowy ramowej zawierającego informacje i warunki określone w art. 45.

Artykuł 45
Informacje i warunki

Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki:

1. dotyczące dostawcy usług płatniczych:
 - a) nazwę dostawcy usług płatniczych, adres geograficzny siedziby jego zarządu oraz, w stosownych przypadkach, adres geograficzny jego agenta lub oddziału z siedzibą w państwie członkowskim, w którym usługa płatnicza jest oferowana, a także wszelkie inne adresy, w tym adres poczty elektronicznej, mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą usług płatniczych;
 - b) dane właściwych organu nadzoru i rejestru przewidzianego w art. 13 lub jakiegokolwiek innego stosownego publicznego rejestru, do którego dostawca usług płatniczych wpisany jest jako posiadający zezwolenie, oraz numer wpisu lub równoważne środki identyfikacji w tym rejestrze;
2. dotyczące korzystania z usługi płatniczej:
 - a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej;
 - b) wyszczególnienie informacji lub określenie unikatowego identyfikatora, które muszą być podane przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo zainicjowane lub wykonane;
 - c) informacje na temat sposobu i procedury udzielania zgody na zainicjowanie lub wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody zgodnie z art. 57 i 71;
 - d) informacje na temat momentu otrzymania zlecenia płatniczego zgodnie z art. 69 oraz nieprzekraczalny termin, o ile taki jest, ustanowiony przez dostawcę usług płatniczych;
 - e) informacje na temat maksymalnego czasu wykonania świadczonej usługi płatniczej;

- f) ustalenie możliwości uzgodnienia limitów wydatków przewidzianych dla korzystania z instrumentu płatniczego zgodnie z art. 60 ust. 1;
- g) w przypadku opartych na karcie instrumentów płatniczych wspólnych marek (*co-branded*) – informacje na temat prawa do wyboru konkretnej marki spośród marek oferowanych przez wydawcę przed wydaniem danego instrumentu płatniczego i na temat prawa do zmiany takiego priorytetowego wyboru w punkcie sprzedaży;

3. dotyczące opłat, stóp procentowych i kursów walutowych:

- a) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych, w tym opłaty związane ze sposobem i częstotliwością dostarczania lub udostępniania informacji na mocy niniejszej dyrektywy, i – w stosownych przypadkach – wyszczególnienie kwot ewentualnych opłat;
- b) w stosownych przypadkach, stopy procentowe i kursy walutowe, które zostaną zastosowane, lub, jeżeli mają być zastosowane referencyjne stopy procentowe i referencyjne kursy walutowe – sposób obliczania rzeczywistej wysokości odsetek oraz stosowna data i wskaźnik lub podstawa stosowana do ustalenia takiej referencyjnej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego;
- c) o ile zostało to uzgodnione, natychmiastowe zastosowanie zmian referencyjnej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego oraz wymogi w zakresie informowania o zmianach zgodnie z art. 47 ust. 2;

4. dotyczące porozumiewania się:

- a) w stosownych przypadkach, środki porozumiewania się, w tym wymogi techniczne dla sprzętu i oprogramowania użytkownika usług płatniczych, uzgodnione przez strony do przekazywania informacji lub dokonywania powiadomień zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- b) sposób i częstotliwość dostarczania lub udostępniania informacji na mocy niniejszej dyrektywy;

- c) język lub języki, w jakich zawarta zostanie umowa ramowa oraz w jakich strony porozumiewają się w trakcie tego stosunku umownego;
- d) prawo użytkownika usług płatniczych do otrzymania warunków umownych regulujących daną umowę ramową oraz informacji i warunków zgodnie z art. 46;

5. dotyczące środków ochronnych i naprawczych:

- a) w stosownych przypadkach, opis środków, jakie musi przedsięwziąć użytkownik usług płatniczych w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatniczego oraz informacje dotyczące sposobu powiadomienia dostawcy usług płatniczych do celów art. 61 ust. 1 lit. b),
 - aa) opis bezpiecznej procedury powiadamiania klienta przez dostawcę usług płatniczych w przypadku podejrzenia lub faktycznego wystąpienia ryzyka oszustwa lub zagrożeń dla bezpieczeństwa;
- b) o ile zostało to uzgodnione, warunki, na jakich dostawca usług płatniczych zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatniczego zgodnie z art. 60;
- c) odpowiedzialność płatnika zgodnie z art. 66, w tym informacje dotyczące stosownej kwoty;
- d) sposób, w jaki użytkownik usług płatniczych ma obowiązek powiadomić dostawcę usług płatniczych o wszelkich przypadkach nieautoryzowanych lub nieprawidłowo zainicjowanych lub wykonanych transakcji płatniczych zgodnie z art. 63, oraz termin takiego powiadomienia, jak również odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze zgodnie z art. 65;
- e) odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za zainicjowanie lub wykonanie transakcji płatniczych zgodnie z art. 80;
- f) warunki uzyskania zwrotu zgodnie z art. 67 i 68;

6. dotyczące zmian i wypowiedzenia umowy ramowej:
- a) o ile zostało to uzgodnione, informacje, że jeżeli przed proponowanym dniem wejścia w życie zmian warunków użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę zgodnie z art. 47;
 - b) okres obowiązywania umowy;
 - c) prawo użytkownika usług płatniczych do wypowiedzenia umowy ramowej i wszelkie inne uzgodnienia dotyczące wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 47 ust. 1 i art. 48;
7. dotyczące dochodzenia roszczeń:
- a) wszelkie klauzule umowne dotyczące prawa mającego zastosowanie do umowy ramowej lub właściwego sądu;
 - b) pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia roszczeń dostępne dla użytkownika usług płatniczych zgodnie z art. 88–91.

Artykuł 46

Dostępność informacji i warunków regulujących umowy ramowe

1. W każdym momencie podczas trwania stosunku umownego użytkownik usług płatniczych ma prawo otrzymać na wniosek warunki umowne regulujące umowę ramową, a także informacje i warunki określone w art. 45, w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji.

Artykuł 47
Zmiany warunków umowy ramowej

1. Wszelkie zmiany w umowie ramowej oraz w informacjach i warunkach określonych w art. 45 są proponowane przez dostawcę usług płatniczych w taki sam sposób jak przewidziany w art. 44 ust. 1 i nie później niż dwa miesiące przed proponowaną datą rozpoczęcia ich stosowania. Użytkownik usług płatniczych może zaakceptować albo odrzucić zmiany przed terminem ich proponowanej daty wejścia w życie.

W stosownych przypadkach, zgodnie z art. 45 ust. 6 lit. a), dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych, że jeżeli przed proponowaną datą wejścia w życie tych zmian użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec tych zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę. Dostawca usług płatniczych informuje także użytkownika usług płatniczych, że jeżeli odrzuci on zmiany, ma prawo wypowiedzieć umowę ramową bezpłatnie i ze skutkiem od daty, w której dana zmiana zostałaby zastosowana.

2. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych mogą być stosowane bezzwłocznie i bez uprzedzenia, pod warunkiem że takie prawo zostało uzgodnione w umowie ramowej oraz że podstawą tych zmian są referencyjne stopy procentowe lub referencyjne kursy walutowe uzgodnione zgodnie z art. 45 ust. 3 lit. b) i c). Użytkownik usług płatniczych niezwłocznie otrzymuje informacje na temat wszelkich zmian stopy procentowej w taki sam sposób, jak przewidziano w art. 44 ust. 1, chyba że strony uzgodniły konkretną częstotliwość lub sposób dostarczania lub udostępniania informacji. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych na korzystniejsze dla użytkowników usług płatniczych mogą być jednak dokonywane bez uprzedzenia.
3. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych są wprowadzane i obliczane w sposób neutralny, który nie dyskryminuje użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 48

Wypowiedzenie

1. Użytkownik usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową w dowolnym momencie, chyba że strony uzgodniły okres wypowiedzenia. Okres ten nie może przekraczać jednego miesiąca.
2. Wypowiedzenie umowy ramowej zawartej na czas określony dłuższy niż 12 miesięcy lub też na czas nieokreślony jest – po upływie 12 miesięcy – bezpłatne dla użytkownika usług płatniczych. We wszystkich innych przypadkach opłaty za wypowiedzenie umowy muszą być adekwatne i zgodne z kosztami.
3. Jeżeli tak uzgodniono w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem w taki sam sposób, jak przewidziany w art. 44 ust. 1.
4. Pobierane regularnie opłaty z tytułu usług płatniczych są uiszczane przez użytkownika usług płatniczych wyłącznie w sposób proporcjonalny aż do wygaśnięcia umowy. Opłaty uiszczone z góry podlegają proporcjonalnemu zwrotowi.
5. Przepisy niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich regulujących prawa stron do uznania umowy ramowej za niewykonalną lub nieważną.
6. Państwa członkowskie mogą przewidzieć korzystniejsze przepisy dla użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 49

Informacje przed wykonaniem indywidualnych transakcji płatniczych

W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez płatnika, dostawca usług płatniczych dostarcza na wniosek płatnika i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej jasnych informacji dotyczących maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od płatnika, a w stosownych przypadkach – wyszczególnienie kwot wszelkich opłat.

Artykuł 50

Informacje dla płatnika dotyczące indywidualnych transakcji płatniczych

1. Po obciążeniu rachunku płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub – w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego – po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika bez zbędnej zwłoki dostarcza płatnikowi, w taki sam sposób jak określono w art. 44 ust. 1, następujące informacje:
 - a) numer identyfikacyjny umożliwiający płatnikowi zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy;
 - b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w jakiej obciążono rachunek płatniczy płatnika, lub w walucie wykorzystanej do zlecenia płatniczego;
 - c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od płatnika;
 - d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut;
 - e) datę waluty zastosowaną przy obciążeniu rachunku lub datę otrzymania zlecenia płatniczego.
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje określone w ust. 1, należy dostarczać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający płatnikowi przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych co najmniej raz w miesiącu i bezpłatnie dostarczają informacje w trwałej formie.

Artykuł 51

Informacje dla odbiorcy dotyczące indywidualnych transakcji płatniczych

1. Po wykonaniu indywidualnej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych odbiorcy bez zbędnej zwłoki dostarcza odbiorcy, w taki sam sposób jak określono w art. 44 ust. 1, następujące informacje:
 - a) numer identyfikacyjny umożliwiający odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
 - b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy odbiorcy;
 - c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od odbiorcy;
 - d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut;
 - e) datę waluty w odniesieniu do uznania rachunku.
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje określone w ust. 1, należy dostarczać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający odbiorcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych co najmniej raz w miesiącu i bezpłatnie dostarczają informacje w trwałej formie.

ROZDZIAŁ 4

Przepisy wspólne

Artykuł 52

Waluta i przeliczanie walut

1. Płatności dokonywane są w walucie uzgodnionej przez strony.
2. W przypadku gdy usługa przeliczenia waluty oferowana jest przed zainicjowaniem transakcji płatniczej i gdy usługa ta jest oferowana w punkcie sprzedaży lub przez odbiorcę, strona oferująca płatnikowi usługę przeliczenia waluty ujawnia płatnikowi informacje dotyczące wszelkich opłat, jak również kurs walutowy, który ma być zastosowany przy przeliczaniu waluty transakcji płatniczej.

Na tej podstawie płatnik wyraża zgodę na usługę przeliczenia waluty.

Artykuł 53

Informacje dotyczące dodatkowych opłat lub zniżek

1. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatniczego odbiorca żąda opłaty lub oferuje zniżkę, odbiorca informuje o tym płatnika przed zainicjowaniem transakcji płatniczej.
2. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatniczego dostawca usług płatniczych lub osoba trzecia żąda opłaty, informuje o tym użytkownika usług płatniczych przed zainicjowaniem transakcji płatniczej.

TYTUŁ IV PRAWA I OBOWIĄZKI W ODNIESIENIU DO ŚWIADCZENIA USŁUG PŁATNICZYCH I KORZYSTANIA Z NICH

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 54

Zakres stosowania

1. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, użytkownik usług płatniczych i dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić, że art. 55 ust. 1, art. 57 ust. 3 oraz art. 64, 66, 67, 68, 71 i 80 nie mają zastosowania w całości lub w części. Użytkownik usług płatniczych i dostawca usług płatniczych mogą także uzgodnić inny termin niż określony w art. 63.
2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, nie stosuje się art. 91.
3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.
4. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2008/48/WE lub innych właściwych przepisów prawa unijnego lub krajowego dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, które to warunki nie zostały zharmonizowane niniejszą dyrektywą i są zgodne z prawem unijnym.

Artykuł 55
Oplaty mające zastosowanie

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za wypełnienie swoich obowiązków informacyjnych lub za środki naprawcze i zapobiegawcze na podstawie niniejszego tytułu, chyba że w art. 70 ust. 1, art. 71 ust. 5 i art. 79 ust. 2 określono inaczej. Opłaty te są uzgadniane pomiędzy użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych i muszą być adekwatne i zgodne z kosztami faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych.
2. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym w przypadku transakcji płatniczych realizowanych w obrębie Unii, gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy, bądź też jedyny dostawca usług płatniczych w danej transakcji płatniczej znajdują się na terenie Unii, odbiorca uiszcza opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych, a płatnik – opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych.
3. Dostawca usług płatniczych nie uniemożliwia odbiorcy żądania od płatnika opłaty, oferowania mu zniżki lub kierunkowania jego wyboru tak, by skorzystał z określonego instrumentu płatniczego. Ewentualne zastosowane opłaty nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych przez odbiorcę z tytułu korzystania z konkretnego instrumentu płatniczego. Państwa członkowskie mogą jednak zabronić żądania opłat lub ograniczyć prawo odbiorcy do żądania opłat, z uwzględnieniem potrzeby pobudzania konkurencji i promowania korzystania z wydajnych instrumentów płatniczych.
4. W każdym razie państwa członkowskie zapewniają, by odbiorca nie żądał opłat za korzystanie z instrumentów płatniczych, w odniesieniu do których opłaty interchange są regulowane na mocy rozporządzenia (UE) nr [XX/XX/XX] [Dz.U.: proszę wstawić nr rozporządzenia po jego przyjęciu], ani za te usługi płatnicze, do których zastosowanie ma rozporządzenie (UE) nr 260/2012.

Artykuł 56

Odstępstwo dotyczące instrumentów płatniczych przeznaczonych do dokonywania płatności niskokwotowych i pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR lub służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR, dostawcy usług płatniczych mogą uzgodnić ze swoimi użytkownikami usług płatniczych, że:
 - a) art. 61 ust. 1 lit. b), art. 62 ust. 1 lit. c) i d), jak również art. 66 ust. 2 nie mają zastosowania, jeżeli instrument płatniczy nie pozwala na jego zablokowanie lub uniemożliwienie jego dalszego używania;
 - b) art. 64 i 65 oraz art. 66 ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli instrument płatniczy jest używany anonimowo lub dostawca usług płatniczych z innych przyczyn nieodłącznie związanych z instrumentem płatniczym nie jest w stanie udowodnić, że transakcja płatnicza była autoryzowana;
 - c) na zasadzie odstępstwa od art. 70 ust. 1 dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika usług płatniczych o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli niewykonanie zlecenia jasno wynika z kontekstu;
 - d) na zasadzie odstępstwa od art. 71 płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu zlecenia płatniczego lub udzieleniu odbiorcy zgody na wykonanie transakcji płatniczej;
 - e) na zasadzie odstępstwa od art. 74 i 75 stosuje się inne terminy wykonania.
2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych mogą one zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR.
3. Artykuły 65 i 66 niniejszej dyrektywy mają zastosowanie także do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE, z wyjątkiem przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie ma możliwości zamrożenia rachunku płatniczego, na którym pieniądz elektroniczny jest przechowywany, lub zablokowania instrumentu płatniczego. Państwa członkowskie mogą ograniczyć to odstępstwo do rachunków płatniczych, na których pieniądze są przechowywane, lub do instrumentów płatniczych o określonej wartości.

ROZDZIAŁ 2

Autoryzacja transakcji płatniczych

Artykuł 57

Udzielenie i cofnięcie zgody

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby transakcję płatniczą uznano za autoryzowaną tylko pod warunkiem udzielenia przez płatnika zgody na wykonanie transakcji płatniczej. Transakcja płatnicza może być autoryzowana przez płatnika przed wykonaniem transakcji płatniczej lub, jeżeli płatnik i dostawca usług płatniczych tak uzgodnili, po jej wykonaniu.
2. Udzielenie zgody na wykonanie jednej transakcji płatniczej lub kilku transakcji płatniczych odbywa się w sposób uzgodniony pomiędzy płatnikiem a dostawcą usług płatniczych. Zgody na wykonanie transakcji płatniczej można również udzielić za pośrednictwem odbiorcy lub dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności.

W przypadku braku zgody transakcję płatniczą uznaje się za nieautoryzowaną.
3. Płatnik może w każdej chwili wycofać zgodę, ale nie później niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze stało się nieodwołalne zgodnie z art. 71. Zgoda na wykonanie kilku transakcji płatniczych może również zostać cofnięta, skutkiem czego wszelkie przyszłe transakcje płatnicze należy uznać za nieautoryzowane.
4. Procedura udzielania zgody jest uzgadniana pomiędzy płatnikiem a odpowiednim dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 58

Obowiązki w przypadku usług inicjowania płatności

1. Państwa członkowskie zapewniają, by płatnik miał prawo do korzystania z dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności w celu otrzymania usług płatniczych, zgodnie z załącznikiem I pkt 7. Prawo do korzystania z dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności nie ma zastosowania, gdy rachunek płatniczy nie jest dostępny *online*.
- 1a. W przypadku gdy płatnik udziela jednoznacznej zgody na wykonanie płatności zgodnie z art. 57, dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek wykonuje czynności określone w ust. 2, aby zapewnić prawo płatnika do korzystania z usługi inicjowania płatności. 1b. Dostawca świadczący usługę inicjowania płatności ma następujące obowiązki:
 - aa) w żadnym momencie nie posiadać środków pieniężnych płatnika w związku ze świadczeniem usługi inicjowania płatności;
 - a) zapewniać, by inne strony nie miały dostępu do żadnych informacji o użytkowniku usług płatniczych, uzyskanych w trakcie świadczenia usług inicjowania płatności;
 - b) każdorazowo, gdy inicjowana jest płatność – uwierzytelnić samego siebie wobec dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek na rzecz posiadacza rachunku i porozumiewać się z dostawcą usług płatniczych prowadzącym rachunek, płatnikiem i odbiorcą w sposób bezpieczny, zgodnie z art. 87a ust. 1 lit. d);

- d) nie przechowywać szczególnie chronionych danych dotyczących płatności, które to dane dotyczą użytkownika usług płatniczych, i nie żądać od użytkownika usług płatniczych żadnych danych innych niż dane niezbędne do zainicjowania płatności;
- e) nie używać, nie uzyskiwać i nie przechowywać żadnych danych do celów innych niż do wykonania usługi inicjowania płatności wyraźnie zleconej przez płatnika;
- f) nie zmieniać kwoty, odbiorcy ani żadnych innych cech transakcji.

2. Dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek:

- a) zapewnia urządzenia do bezpiecznego porozumiewania się z dostawcami świadczącymi usługę inicjowania płatności zgodnie z art. 87a ust. 1 lit. d);
- b) bezzwłocznie po otrzymaniu zlecenia płatniczego od dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności przekazuje dostawcy świadczącemu usługę inicjowania płatności informacje o zainicjowaniu transakcji płatniczej; oraz
- c) traktuje zlecenia płatnicze przekazane za pośrednictwem służb dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności w sposób niedyskryminujący, w szczególności pod względem czasu wykonania, priorytetowego charakteru lub opłat w stosunku do zleceń płatniczych przekazanych bezpośrednio przez samego płatnika, chyba że istnieją ku temu obiektywne powody.

Artykuł 59

Obowiązki w przypadku usług dostępu do informacji o rachunku

1. Państwa członkowskie zapewniają, by użytkownik usług płatniczych miał prawo do korzystania z usług umożliwiających dostęp do informacji o rachunku płatniczym, zgodnie z załącznikiem I pkt 8. Prawo takie nie ma zastosowania, gdy rachunek płatniczy nie jest dostępny *online*.
2. Dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku ma następujące obowiązki:
 - a) świadczyć usługi wyłącznie na podstawie wyraźnej zgody użytkownika usług płatniczych;
 - b) dla każdej sesji komunikacyjnej – uwierzytelnić samego siebie wobec dostawcy lub dostawców usług płatniczych prowadzących rachunek na rzecz użytkownika usług płatniczych oraz porozumiewać się z dostawcą usług płatniczych prowadzącym rachunek i użytkownikiem usług płatniczych w sposób bezpieczny, zgodnie z art. 87a ust. 1 lit. d);
 - d) uzyskiwać dostęp wyłącznie do informacji dotyczących wyznaczonych rachunków płatniczych i związanych z nimi transakcji płatniczych;
 - e) nie żądać szczególnie chronionych danych dotyczących płatności z rachunków płatniczych;
 - f) nie używać, nie uzyskiwać i nie przechowywać żadnych danych do celów innych niż do wykonania usługi dostępu do informacji o rachunku wyraźnie zleconej przez użytkownika usług płatniczych, zgodnie z przepisami o ochronie danych.
3. W odniesieniu do rachunków płatniczych dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek:
 - a) zapewnia urządzenia do bezpiecznego porozumiewania się z dostawcami usług zapewniających dostęp do informacji o rachunku zgodnie z art. 87a ust. 1 lit. d); oraz
 - b) traktuje wnioski o udostępnienie danych przekazane za pośrednictwem służb dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku w sposób niedyskryminujący, chyba że istnieją ku temu obiektywne powody.

Artykuł 60

Limity wykorzystania instrumentu płatniczego i dostępu do rachunków płatniczych dla dostawców usług płatniczych

1. W przypadku gdy do celów udzielania zgody używany jest określony instrument płatniczy, płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić limity wydatków dla transakcji płatniczych wykonywanych za pomocą tego instrumentu płatniczego.
2. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może zastrzec sobie prawo blokowania instrumentu płatniczego z obiektywnie uzasadnionych względów związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatniczego, w związku z podejrzeniem nieuprawnionego lub nielegalnego użycia instrumentu płatniczego, lub, w przypadku instrumentu płatniczego z linią kredytową, z powodu znacznego zwiększenia ryzyka, że płatnik może nie być w stanie wywiązać się ze zobowiązania do zapłaty.
3. W takich przypadkach dostawca usług płatniczych w uzgodniony sposób informuje płatnika o zablokowaniu instrumentu płatniczego i jego przyczynach, o ile jest to możliwe przed zablokowaniem instrumentu płatniczego, a najpóźniej – bezzwłocznie po jego zablokowaniu, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby niewskazane z obiektywnie uzasadnionych względów bezpieczeństwa lub jest zabronione na mocy innych stosownych przepisów prawa unijnego lub krajowego.
4. Dostawca usług płatniczych odblokowuje instrument płatniczy lub zastępuje go nowym instrumentem płatniczym, gdy tylko przestaną istnieć przyczyny do utrzymywania takiej blokady.
5. Dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek może odmówić dostawcy świadczącemu usługę dostępu do informacji o rachunku lub dostawcy świadczącemu usługę inicjowania płatności dostępu do danego rachunku płatniczego z obiektywnie uzasadnionych i należycie udokumentowanych względów bezpieczeństwa związanych z nieuprawnionym lub nielegalnym dostępem do rachunku płatniczego, łącznie z nieuprawnionym lub nielegalnym zainicjowaniem transakcji płatniczej. W takim przypadku zastosowanie mają odpowiednio ust. 3 i 4.

Artykuł 61

Obowiązki użytkownika usług płatniczych związane z instrumentami płatniczymi oraz indywidualne zabezpieczenia/indywidualne dane uwierzytelniające

1. Użytkownik usług płatniczych uprawniony do korzystania z instrumentu płatniczego ma następujące obowiązki:
 - a) korzysta z instrumentu płatniczego zgodnie z warunkami wydawania i użytkowania tego instrumentu płatniczego, które muszą być obiektywne, niedyskryminujące i proporcjonalne;
 - b) po stwierdzeniu utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego lub jego nieuprawnionego użycia – powiadamia o tym bez zbędnej zwłoki dostawcę usług płatniczych lub podmiot wskazany przez tego dostawcę.
2. Użytkownik usług płatniczych podejmuje wszelkie racjonalne kroki, by chronić swoje indywidualne dane uwierzytelniające; w przypadkach, o których mowa w art. 87 ust. 1, użytkownik usług płatniczych stosuje środki przewidziane przez dostawcę usług płatniczych zgodnie z art. 87 ust. 1b w celu ochrony poufności i integralności swoich indywidualnych danych uwierzytelniających.

Artykuł 62

Obowiązki dostawcy usług płatniczych związane z instrumentami płatniczymi

1. Dostawca usług płatniczych wydający instrument płatniczy ma następujące obowiązki:
 - a) upewnia się, że indywidualne dane uwierzytelniające instrumentu płatniczego nie są dostępne dla osób innych niż użytkownik usług płatniczych uprawniony do używania tego instrumentu płatniczego, bez uszczerbku dla obowiązków użytkownika usług płatniczych określonych w art. 61;
 - b) powstrzymuje się od wysyłania niezamówionego instrumentu płatniczego, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatniczy przekazany już użytkownikowi usług płatniczych podlega wymianie;
 - c) zapewnia stałą dostępność odpowiednich środków umożliwiających użytkownikowi usług płatniczych złożenie powiadomienia zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b) lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie na podstawie art. 60 ust. 4; na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych zapewnia mu możliwość udowodnienia dokonania takiego zgłoszenia w ciągu 18 miesięcy od tego powiadomienia;
 - d) zapewnia płatnikowi możliwość bezpłatnego złożenia powiadomienia zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b) oraz nakłada opłatę, o ile w ogóle, jedynie z tytułu kosztów zastąpienia bezpośrednio związanych z instrumentem płatniczym;
 - e) uniemożliwia wszelkie korzystanie z instrumentu płatniczego po złożeniu powiadomienia zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b).
2. Dostawca usług płatniczych ponosi ryzyko związane z przesłaniem płatnikowi instrumentu płatniczego lub wszelkich indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu.

Artykuł 63

Korekty nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych oraz powiadamianie o takich transakcjach

1. Użytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę od dostawcy usług płatniczych wyłącznie, jeżeli bez zbędnej zwłoki powiadomi dostawcę usług płatniczych o stwierdzeniu jakiegokolwiek nieautoryzowanej lub nieprawidłowo wykonanej transakcji płatniczej uprawniającej do zgłoszenia roszczeń, w tym na mocy art. 80, i nie później niż w ciągu 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku, chyba że, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych nie dostarczył lub nie udostępnił informacji o danej transakcji płatniczej zgodnie z tytułem III.
2. W przypadku gdy zaangażowany jest dostawca świadczący usługę inicjowania płatności, płatnik uzyskuje korektę od dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, bez uszczerbku dla przepisów art. 65 ust. 2 i art. 80 ust. 1.

Artykuł 64

Dowód uwierzytelnienia i wykonania transakcji płatniczych

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, lub twierdzi, że transakcja płatnicza została wykonana nieprawidłowo, do dostawcy usług płatniczych należy udowodnienie, że transakcja ta została uwierzytelniona, odpowiednio zapisana, ujęta w księgach i że na transakcję nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterka związana z usługą świadczoną przez danego dostawcę usług płatniczych.

Jeżeli użytkownik usług płatniczych zainicjuje transakcję płatniczą za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności, to na tym dostawcy spoczywa ciężar udowodnienia, że – w zakresie jego kompetencji – transakcja płatnicza została uwierzytelniona, odpowiednio zapisana i że na transakcję płatniczą nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterki związane z usługą płatniczą, za którą ten dostawca odpowiada.

2. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, użycie instrumentu płatniczego zarejestrowane przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek samo w sobie niekoniecznie jest wystarczające do udowodnienia, że dana transakcja płatnicza została przez płatnika autoryzowana albo że płatnik działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się celowego lub rażącego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 61.

Artykuł 65

Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze

1. Bez uszczerbku dla art. 63 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych płatnika bezzwłocznie dokonywał na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza, oraz, w stosownych przypadkach, przywrócił obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza. Obejmuje to również zapewnienie, by data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie była późniejsza od daty obciążenia tą kwotą.

2. [...]

W przypadku gdy transakcja płatnicza jest inicjowana za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności, dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek niezwłocznie zwraca kwotę nieautoryzowanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.

Jeżeli dostawca świadczący usługę inicjowania płatności jest odpowiedzialny za nieautoryzowaną transakcję płatniczą, niezwłocznie rekompensuje dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek, na jego żądanie, wszelkie straty poniesione lub sumy zapłacone w wyniku dokonania zwrotu na rzecz płatnika, łącznie z kwotą nieautoryzowanej transakcji płatniczej. Zgodnie z art. 64 ust. 1 na dostawcy świadczącym usługę inicjowania płatności spoczywa ciężar udowodnienia, że – w zakresie jego kompetencji – transakcja płatnicza została uwierzytelniona, odpowiednio zapisana i że na transakcję płatniczą nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterki związane z usługą płatniczą, za którą ten dostawca odpowiada.

3. Dalsze rekompensaty finansowe mogą zostać ustalone zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do umowy zawartej między płatnikiem a dostawcą usług płatniczych lub, w stosownym przypadku, do umowy zawartej między płatnikiem a dostawcą świadczącym usługę inicjowania płatności.

Artykuł 66

Odpowiedzialność płatnika za nieautoryzowane transakcje płatnicze

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 65 płatnik może być zobowiązany do poniesienia strat związanych z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi do maksymalnej wysokości 50 EUR, będących skutkiem posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatniczym lub – jeżeli płatnik nie zdołał uchronić indywidualnych danych uwierzytelniających tego instrumentu – sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego, zgodnie z art. 61 ust. 2. Płatnik nie odpowiada za żadne nieautoryzowane transakcje płatnicze, jeżeli utrata została spowodowana nadużyciami pracowników, jakichkolwiek agentów, oddziałów lub podmiotów dostawcy usług płatniczych, świadczących usługi w ramach outsourcingu.
 - 1a. Płatnik ponosi wszelkie straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi, jeżeli poniósł je, działając w nieuczciwych zamiarach lub dopuszczając się celowego lub rażącego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków określonych w art. 61. W takich przypadkach nie ma zastosowania maksymalna kwota, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.
 - 1b. W przypadku gdy płatnik nie działał w nieuczciwych zamiarach ani nie zaniedbał celowo swoich obowiązków określonych w art. 61, państwa członkowskie mogą ograniczyć odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1a niniejszego artykułu, biorąc w szczególności pod uwagę okoliczności, w których dany instrument płatniczy został utracony, skradziony lub sprzeniewierzony.
 - 1c. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie wymaga wzmocnionego uwierzytelnienia klienta, płatnik ponosi ewentualne konsekwencje finansowe wyłącznie, jeżeli działał w nieuczciwych zamiarach. W przypadku gdy odbiorca lub dostawca usług płatniczych odbiorcy nie akceptują wzmocnionego uwierzytelnienia klienta, zwracają szkody finansowe wyrządzone dostawcy usług płatniczych płatnika.

2. Po powiadomieniu zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b) płatnik nie ponosi żadnych konsekwencji finansowych będących skutkiem posłużenia się utraconym, skradzionym lub sprzeniewierzonym instrumentem płatniczym, chyba że działał w nieuczciwych zamiarach. Jeżeli dostawca usług płatniczych nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających w dowolnym momencie złożenie powiadomienia o utracie, kradzieży lub sprzeniewierzeniu instrumentu płatniczego, zgodnie z wymogami art. 62 ust. 1 lit. c), płatnik nie ponosi odpowiedzialności za konsekwencje finansowe będące skutkiem posłużenia się takim instrumentem płatniczym, chyba że działał w nieuczciwych zamiarach.

Artykuł 66a

Transakcje płatnicze, w przypadku których kwota transakcji nie jest znana z wyprzedzeniem

1. W przypadku gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem w kontekście transakcji kartą płatniczą, a jej dokładna kwota nie jest znana w chwili, gdy płatnik wyraża zgodę na wykonanie transakcji płatniczej, dostawca usług płatniczych płatnika może zablokować środki pieniężne na rachunku płatniczym płatnika wyłącznie wtedy, gdy płatnik wyraził zgodę na zablokowanie dokładnej kwoty środków pieniężnych.
2. Dostawca usług płatniczych płatnika odblokowuje środki pieniężne zablokowane na rachunku płatniczym płatnika zgodnie z ust. 1 bez zbędnej zwłoki po otrzymaniu informacji o dokładnej kwocie transakcji płatniczej i nie później niż niezwłocznie po otrzymaniu zlecenia płatniczego.

Artykuł 67

Zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby płatnik był uprawniony do otrzymania od dostawcy usług płatniczych zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej; oraz
 - b) kwota transakcji płatniczej jest wyższa od kwoty, jakiej płatnik racjonalnie mógł się spodziewać, uwzględniając wcześniejszy schemat wydatków, warunki zawarte w umowie ramowej i istotne dla danej sprawy okoliczności.

Na wniosek dostawcy usług płatniczych płatnik ponosi ciężar udowodnienia, że warunki te zostały spełnione.

Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej. Obejmuje to zapewnienie, by data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie była późniejsza od daty obciążenia tą kwotą.

W przypadku poleceń zapłaty dostawca usług płatniczych płatnika może uzgodnić w umowie ramowej, że płatnikowi przysługuje zwrot od jego dostawcy usług płatniczych, nawet jeżeli warunki udzielenia zwrotu określone w akapicie pierwszym nie są spełnione.

2. Jednak do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. b) płatnik nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeżeli zastosowany został referencyjny kurs walutowy uzgodniony z jego dostawcą usług płatniczych zgodnie z art. 38 ust. 1 lit. d) i art. 45 ust. 3 lit. b).
3. W umowie ramowej między płatnikiem a dostawcą usług płatniczych można uzgodnić, że płatnik nie ma prawa do zwrotu, w przypadku gdy udzielił zgody na wykonanie transakcji płatniczej bezpośrednio dostawcy usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, informacja o przyszłej transakcji płatniczej została dostarczona lub udostępniona płatnikowi w uzgodniony sposób przez dostawcę usług płatniczych lub przez odbiorcę co najmniej cztery tygodnie przed terminem wykonania zlecenia.

Artykuł 68

Wnioski o zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby płatnik mógł występować o zwrot, o którym mowa w art. 67, z tytułu autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem przez okres ośmiu tygodni, począwszy od daty obciążenia rachunku.
2. W terminie 10 dni roboczych od daty otrzymania wniosku o zwrot dostawca usług płatniczych dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej albo podaje uzasadnienie odmowy dokonania zwrotu, wskazując organy, do których płatnik może skierować sprawę zgodnie z art. 88–91, jeżeli nie zgadza się on z przedstawionym uzasadnieniem.

Określone w akapicie pierwszym prawo dostawcy usług płatniczych do odmowy zwrotu nie ma zastosowania w przypadku określonym w art. 67 ust. 1 akapit czwarty.

ROZDZIAŁ 3

Wykonanie transakcji płatniczych

SEKCJA 1

ZLECENIA PŁATNICZE I TRANSFEROWANE KWOTY

Artykuł 69

Otrzymywanie zleceń płatniczych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by za moment otrzymania zlecenia uznawano moment, w którym zlecenie płatnicze zostało otrzymane przez dostawcę usług płatniczych płatnika. Jeżeli moment otrzymania zlecenia płatniczego nie przypada na dzień roboczy dostawcy usług płatniczych płatnika, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego. Dostawca usług płatniczych może ustalić nieprzekraczalny termin pod koniec dnia roboczego, po którym to terminie wszelkie otrzymane zlecenia płatnicze uznaje się za otrzymane następnego dnia roboczego.
2. Jeżeli użytkownik usług płatniczych inicjujący zlecenie płatnicze i dostawca usług płatniczych uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpocznie się określonego dnia lub pod koniec wskazanego okresu lub w dniu, w którym płatnik przekazał do dyspozycji dostawcy usług płatniczych środki pieniężne, taki uzgodniony dzień uznaje się za moment otrzymania zlecenia do celów art. 74. Jeżeli uzgodniony dzień nie jest dniem roboczym dla dostawcy usług płatniczych płatnika, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego.

Artykuł 70

Odmowa wykonania zleceń płatniczych

1. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych odmawia wykonania zlecenia płatniczego, powiadomienie o odmowie i, w miarę możliwości, o jej przyczynach oraz o procedurze korekty ewentualnych błędów rzeczowych, które spowodowały odmowę, jest przekazywane użytkownikowi usług płatniczych, chyba że zakazują tego inne właściwe przepisy unijne lub krajowe.

Dostawca usług płatniczych dostarcza lub udostępnia takie powiadomienie w uzgodniony sposób niezwłocznie, a w każdym przypadku, w terminach określonych w art. 74.

Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych może pobierać opłaty za takie powiadomienie, jeżeli odmowa ta była obiektywnie uzasadniona.

2. W przypadku gdy wszystkie warunki określone w umowie ramowej płatnika zostały spełnione, dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek dla płatnika nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego, chyba że zakazują tego inne właściwe przepisy unijne lub krajowe.
3. Do celów art. 74 i 80 zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane.

Artykuł 71

Nieodwołalność zlecenia płatniczego

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych nie mógł odwołać zlecenia płatniczego od chwili jego otrzymania przez dostawcę usług płatniczych płatnika, chyba że w niniejszym artykule określono inaczej.
2. W przypadku gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez dostawcę świadczącego usługę inicjowania płatności lub przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po udzieleniu dostawcy świadczącemu usługę inicjowania płatności zgody na zainicjowanie transakcji płatniczej bądź też po przekazaniu zlecenia płatniczego odbiorcy lub udzieleniu odbiorcy zgody na wykonanie transakcji płatniczej.

3. W przypadku polecenia zapłaty i bez uszczerbku dla praw do zwrotu płatnik może jednak odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień obciążenia rachunku.
4. W przypadku, o którym mowa w art. 69 ust. 2, użytkownik usług płatniczych może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.
5. Po upływie terminów określonych w ust. 1–4 zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli uzgodnili to między sobą użytkownik usług płatniczych i odpowiedni dostawcy usług płatniczych, i tylko w zakresie przez nich uzgodnionym. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 i 3, wymagana jest również zgoda odbiorcy. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, odnośny dostawca usług płatniczych może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia płatniczego.

Artykuł 72

Kwoty transferowane i kwoty otrzymane

1. Państwa członkowskie nakładają na dostawcę (dostawców) usług płatniczych płatnika, dostawcę (dostawców) usług płatniczych odbiorcy i wszelkich pośredników dostawców usług płatniczych wymóg transferowania pełnej kwoty transakcji płatniczej i powstrzymywania się od potrącania opłat od transferowanej kwoty.
2. Odbiorca i dostawca usług płatniczych mogą jednak uzgodnić, że dany dostawca usług płatniczych potrąca z transferowanej kwoty pobierane przez siebie opłaty, zanim uzna rachunek odbiorcy kwotą transakcji. W takim przypadku pełna kwota transakcji i opłaty są przedstawiane oddzielnie w informacji podawanej odbiorcy.
3. Jeżeli od transferowanej kwoty potrącane są jakiekolwiek inne opłaty niż te, o których mowa w ust. 2, dostawca usług płatniczych płatnika zapewnia, by odbiorca otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika. W przypadkach gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, dostawca usług płatniczych zapewnia, by odbiorca otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej.

SEKCJA 2

TERMIN WYKONANIA I DATA WALUTY

Artykuł 73

Zakres stosowania

1. Niniejszą sekcję stosuje się do:
 - a) transakcji płatniczych w euro;
 - b) krajowych transakcji płatniczych w walucie danego państwa członkowskiego spoza strefy euro;
 - c) transakcji płatniczych obejmujących tylko jedno przeliczenie waluty między euro a walutą państwa członkowskiego spoza strefy euro, pod warunkiem że wymagane przeliczenie waluty jest dokonane w danym państwie członkowskim spoza strefy euro, a w przypadku transgranicznych transakcji płatniczych – że przelew transgraniczny jest dokonywany w euro.
2. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do innych transakcji płatniczych, chyba że użytkownik usług płatniczych i dostawca usług płatniczych uzgodnili inaczej, z wyjątkiem art. 78, z którego strony nie mogą korzystać. Jeżeli jednak użytkownik usług płatniczych i dostawca usług płatniczych uzgodnią okres dłuższy niż te, które wskazano w art. 74, okres ten w przypadku wewnątrzunijnych transakcji płatniczych nie może przekraczać czterech dni roboczych od momentu otrzymania zlecenia zgodnie z art. 69.

Artykuł 74

Transakcje płatnicze na rachunek płatniczy

1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych płatnika zapewnia, by po momencie otrzymania zlecenia zgodnie z art. 69 rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej nie później niż do końca następnego dnia roboczego. Okres ten może zostać przedłużony o kolejny dzień roboczy w odniesieniu do transakcji płatniczych inicjowanych na papierze.
2. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych odbiorcy udostępnia kwotę transakcji płatniczej na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty po otrzymaniu środków pieniężnych przez dostawcę usług płatniczych zgodnie z art. 78.
3. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych odbiorcy przekazuje zlecenie płatnicze zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawcy usług płatniczych płatnika w terminie uzgodnionym między odbiorcą a dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w odniesieniu do polecenia zapłaty w uzgodnionym terminie płatności.

Artykuł 75

Brak rachunku płatniczego odbiorcy u dostawcy usług płatniczych

W przypadku gdy odbiorca nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy usług płatniczych, środki pieniężne są udostępniane odbiorcy przez dostawcę usług płatniczych, który otrzymuje środki pieniężne dla odbiorcy w terminie określonym w art. 74.

Artykuł 76

Gotówka złożona na rachunku płatniczym

W przypadku gdy konsument składa gotówkę na rachunku płatniczym u dostawcy usług płatniczych w walucie tego rachunku płatniczego, dostawca usług płatniczych zapewnia, aby kwota ta została udostępniona z datą waluty przypadającą natychmiast po momencie otrzymania środków pieniężnych. Jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, kwota ta zostaje udostępniona z datą waluty przypadającą nie później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków pieniężnych.

Artykuł 77

Krajowe transakcje płatnicze

Dla krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie mogą ustanowić krótsze maksymalne terminy wykonania niż przewidziano to w niniejszej sekcji.

Artykuł 78

Data waluty i dostępność środków pieniężnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie była późniejsza niż dzień roboczy, w którym rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej. Dostawca usług płatniczych odbiorcy zapewnia, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy natychmiast po uznaniu tą kwotą rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy, w przypadku gdy rachunek płatniczy odbiorcy jest prowadzony w otrzymanej walucie; dotyczy to również płatności w ramach jednego dostawcy usług płatniczych.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by przy obciążaniu rachunku płatniczego płatnika data waluty nie była wcześniejsza niż moment, w którym rachunek ten został obciążony kwotą transakcji płatniczej.

SEKCJA 3
ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Artykuł 79
Nieprawidłowe unikatowe identyfikatory

1. Jeżeli zlecenie płatnicze jest wykonywane zgodnie z unikatowym identyfikatorem, zlecenie płatnicze uważa się za wykonane prawidłowo w odniesieniu do odbiorcy określonego przez dany unikatowy identyfikator.
2. Jeżeli unikatowy identyfikator podany przez użytkownika usług płatniczych jest nieprawidłowy, dostawca usług płatniczych nie ponosi odpowiedzialności na mocy art. 80 za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.
3. Dostawca usług płatniczych płatnika podejmuje jednak racjonalne działania, aby odzyskać środki pieniężne zaangażowane w transakcję płatniczą. Dostawca usług płatniczych odbiorcy ma obowiązek współpracować w podejmowaniu tych działań, również w drodze przekazywania płatnikowi wszystkich stosownych informacji.
4. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłatę z tytułu odzyskania środków.
5. Jeżeli użytkownik usług płatniczych dostarcza informacje dodatkowe względem informacji określonych w art. 38 ust. 1 lit. a) lub art. 45 ust. 2 lit. b), dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność jedynie za wykonanie transakcji płatniczych zgodnie z unikatowym identyfikatorem podanym przez użytkownika usług płatniczych.

Artykuł 80

Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za niewykonanie transakcji płatniczych lub za nienależyte lub opóźnione ich wykonanie

1. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane bezpośrednio przez płatnika, dostawca usług płatniczych, bez uszczerbku dla przepisów art. 63, art. 79 ust. 2 i 3 oraz art. 83, ponosi wobec płatnika odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, chyba że może udowodnić płatnikowi oraz, w stosownych przypadkach, dostawcy usług płatniczych odbiorcy, że dostawca usług płatniczych odbiorcy otrzymał kwotę transakcji płatniczej zgodnie z art. 74 ust. 1. W takim przypadku dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność wobec odbiorcy za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej.

Dostawca usług płatniczych płatnika bez zbędnej zwłoki zwraca płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca nienależyte wykonanie transakcji płatniczej. Data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie może być późniejsza od daty obciążenia tą kwotą.

- 1a. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności, dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek – bez uszczerbku dla art. 63 oraz art. 79 ust. 2 i 3 – niezwłocznie zwraca płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.

Jeżeli dostawca świadczący usługę inicjowania płatności jest odpowiedzialny za nieprawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, niezwłocznie rekompensuje dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek, na jego żądanie, wszelkie straty poniesione lub sumy zapłacone w wyniku dokonania zwrotu na rzecz płatnika. Na dostawcy świadczącym usługę inicjowania płatności spoczywa ciężar udowodnienia, że dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek dla płatnika otrzymał zlecenie płatnicze zgodnie z art. 69. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 1, niezwłocznie przekazuje on do dyspozycji odbiorcy kwotę transakcji płatniczej oraz, w stosownych przypadkach, uznaje rachunek płatniczy odbiorcy odpowiednią kwotą. Do kwoty stosuje się datę waluty nie późniejszą niż data waluty, którą należało by zastosować wobec tej kwoty, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

W przypadku niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika, dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną zgodnie z niniejszym ustępem, podejmuje na wniosek natychmiastowe działania w celu przesłедzenia transakcji płatniczej i powiadamia płatnika o wyniku tych działań. Za podjęcie tych działań na płatnika nie jest nakładana żadna opłata.

2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, dostawca usług płatniczych – bez uszczerbku dla przepisów art. 63, art. 79 ust. 2 i 3 oraz art. 83 – ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy usług płatniczych płatnika zgodnie z art. 74 ust. 3. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z niniejszym akapitem, niezwłocznie przekazuje ponownie dane zlecenie płatnicze dostawcy usług płatniczych płatnika. W przypadku opóźnionego przekazania zlecenia płatniczego kwota zostaje uznana na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data waluty, z którą kwota powinna być zostać uznana, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

Ponadto, dostawca usług płatniczych odbiorcy – bez uszczerbku dla przepisów art. 63, art. 79 ust. 2 i 3 oraz art. 83 – ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za przeprowadzenie transakcji płatniczej zgodnie z jego obowiązkami na mocy art. 78. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z niniejszym akapitem, zapewnia on, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy niezwłocznie po uznaniu nią rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy. Kwota zostaje uznana na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data waluty, z którą kwota powinna być zostać uznana, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

W przypadku niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca usług płatniczych odbiorcy nie ponosi odpowiedzialności zgodnie z akapitami pierwszym i drugim, odpowiedzialność wobec płatnika ponosi dostawca usług płatniczych płatnika. Jeżeli dostawca usług płatniczych płatnika ponosi w ten sposób odpowiedzialność, stosownie do sytuacji i bez zbędnej zwłoki zwraca on płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej i przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca nienależyte wykonanie transakcji płatniczej. Data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie może być późniejsza od daty obciążenia tą kwotą.

Dostawca usług płatniczych płatnika nie ma takiego obowiązku, w przypadku gdy może on udowodnić, że dostawca usług płatniczych odbiorcy otrzymał kwotę danej transakcji płatniczej, bez względu na jedynie opóźnienie w wykonaniu. W takim przypadku płatnik może domagać się od dostawcy usług płatniczych, by ten zażądał, by dostawca usług płatniczych odbiorcy uznał kwotę na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data waluty, z którą kwota powinna być zostać uznana, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

W przypadku niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną zgodnie z niniejszym ustępem, podejmuje na wniosek natychmiastowe działania w celu przesłедzenia transakcji płatniczej i powiadamia odbiorcę o wyniku tych działań. Za podjęcie tych działań na odbiorcę nie jest nakładana żadna opłata.

3. Ponadto dostawcy usług płatniczych ponoszą odpowiedzialność wobec swoich użytkowników usług płatniczych za wszelkie opłaty, za które są odpowiedzialni, oraz za wszelkie odsetki, którymi użytkownik usług płatniczych został obciążony w rezultacie niewykonania transakcji płatniczej lub nienależytego, w tym opóźnionego, jej wykonania.

Artykuł 81

Dodatkowa rekompensata finansowa

Wszelkie rekompensaty finansowe dodatkowe względem rekompensat przewidzianych w niniejszej sekcji mogą być ustalane zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do umowy zawartej między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 82

Prawo do roszczeń zwrotnych

1. Jeżeli odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych zgodnie z art. 65 i 80 można przypisać innemu dostawcy usług płatniczych lub pośrednikowi, ten dostawca usług płatniczych lub pośrednik rekompensują pierwszemu dostawcy usług płatniczych wszelkie straty poniesione lub sumy zapłacone zgodnie z art. 65 i 80. Obejmuje to rekompensatę w przypadku, gdy którykolwiek z dostawców usług płatniczych nie zastosuje wzmocnionego uwierzytelnienia klienta.
2. Dalsze rekompensaty finansowe można określić zgodnie z ustaleniami między dostawcami usług płatniczych lub pośrednikami oraz prawem mającym zastosowanie do ustaleń dokonanych między nimi.

Artykuł 83

Brak odpowiedzialności

Odpowiedzialność wynikająca z przepisów rozdziałów 2 i 3 nie ma zastosowania w przypadkach wystąpienia nadzwyczajnych i nieprzewidywalnych okoliczności niezależnych od strony powołującej się na takie okoliczności, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich starań w celu zapobieżenia im, lub gdy dostawcę usług płatniczych wiążą inne zobowiązania prawne podlegające przepisom krajowym lub unijnym.

ROZDZIAŁ 4

OCHRONA DANYCH

Artykuł 84

Ochrona danych

Państwa członkowskie zezwalają na przetwarzanie danych osobowych przez systemy płatności i dostawców usług płatniczych, jeżeli jest to niezbędne, aby zagwarantować zapobieganie oszustwom płatniczym, prowadzenie dochodzeń w ich sprawie i wykrywanie ich. Do przetwarzania takich danych osobowych oraz do wszelkiego innego przetwarzania danych osobowych do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają przepisy dyrektywy 95/46/WE, przepisy krajowe transponujące dyrektywę 95/46/WE oraz przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

ROZDZIAŁ 5

RYZYKA OPERACYJNE I RYZYKA DLA BEZPIECZEŃSTWA ORAZ UWIERZYTELNIANIE

Artykuł 85

Zarządzanie ryzykami operacyjnymi i ryzykami dla bezpieczeństwa

1. Dostawcy usług płatniczych ustanawiają ramy obejmujące odpowiednie środki łagodzące i mechanizmy kontroli służące zarządzaniu ryzykami operacyjnymi, w tym ryzykami dla bezpieczeństwa, związanymi z usługami płatniczymi, które świadczą. W kontekście tych ram dostawcy usług płatniczych ustanawiają i utrzymują skuteczne procedury zarządzania incydentami, łącznie z klasyfikacją poważnych incydentów operacyjnych i incydentów związanych z bezpieczeństwem.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych przekazywali organowi właściwemu na mocy niniejszej dyrektywy co roku – lub w odstępach określonych przez właściwy organ – zaktualizowaną ocenę na temat ryzyk operacyjnych i ryzyk dla bezpieczeństwa, związanych z usługami płatniczymi, które świadczą, oraz na temat adekwatności środków łagodzących i mechanizmów kontroli wprowadzonych w odpowiedzi na te ryzyka.
3. EUNB, w ścisłej współpracy z EBC, opracowuje wytyczne w odniesieniu do ustanowienia, wdrożenia i monitorowania środków bezpieczeństwa, w tym w stosownym przypadku procedur certyfikacyjnych.
4. EUNB, w ścisłej współpracy z EBC, przeprowadza regularny przegląd tych wytycznych nie rzadziej niż co dwa lata.
5. EUNB wspiera współpracę w dziedzinie ryzyk operacyjnych i ryzyk dla bezpieczeństwa, związanych z usługami płatniczymi, między właściwymi organami na mocy niniejszej dyrektywy, EBC i, w stosownych przypadkach, Agencją Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji.

Artykuł 86
Zgłaszanie incydentów

1. W przypadku poważnego incydentu operacyjnego, w tym incydentu związanego z bezpieczeństwem, dostawcy usług płatniczych niezwłocznie powiadamiają właściwy organ w państwie członkowskim pochodzenia na mocy niniejszej dyrektywy.
W przypadku gdy incydent ma wpływ na interesy finansowe użytkowników usług płatniczych danego dostawcy usług płatniczych, dostawca ten bez zbędnej zwłoki powiadamia swoich użytkowników usług płatniczych o incydencie oraz informuje ich o możliwych środkach, które mogą oni podjąć w celu złagodzenia negatywnych skutków incydentu.
2. Po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z ust. 1 właściwe organy w państwach członkowskich pochodzenia na mocy niniejszej dyrektywy bez zbędnej zwłoki przekazują EUNB i EBC stosowne szczegóły dotyczące incydentu, a po sprawdzeniu, czy dany incydent ma znaczenie dla innych organów krajowych, odpowiednio powiadamiają te organy. EUNB i EBC sprawdzają, czy dany incydent ma znaczenie dla innych organów europejskich, i odpowiednio powiadamiają te organy. EBC powiadamia członków Europejskiego Systemu Banków Centralnych o kwestiach mających znaczenie dla systemu płatności.
3. Do dnia [wstawić datę: powinna to być ta sama data, jak przewidziana w art. 102 ust. 1] EUNB, w ścisłej współpracy z EBC, wydaje wytyczne:
 - dla dostawców usług płatniczych – w sprawie klasyfikacji poważnych incydentów, o których mowa w ust. 1, i w sprawie treści, formatu i procedur do celów powiadamiania o takich incydentach; oraz
 - dla właściwych organów na mocy niniejszej dyrektywy – w sprawie kryteriów dotyczących sposobów sprawdzania, czy dany incydent jest istotny, oraz szczegółów sprawozdań dotyczących incydentów udostępnianych innym organom krajowym.

4. EUNB, w ścisłej współpracy z EBC, przeprowadza regularny przegląd wytycznych, o których mowa w ust. 3, nie rzadziej jednak niż co dwa lata.
5. Przy wydawaniu i dokonywaniu przeglądu wytycznych, o których mowa w ust. 3, EUNB bierze pod uwagę standardy lub specyfikacje opracowane i opublikowane przez Agencję Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji dla sektorów prowadzących działalność inną niż świadczenie usług płatniczych.

Artykuł 87

Uwierzytelnianie

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawca usług płatniczych stosował wzmocnione uwierzytelnianie klienta w przypadku, gdy płatnik:
 - a) wchodzi na swój rachunek płatniczy w trybie *online*;
 - b) inicjuje elektroniczną zdalną transakcję płatniczą;
 - c) przeprowadza jakąkolwiek czynność, za pomocą kanału zdalnego, która może wiązać się z ryzykiem oszustwa płatniczego lub innych nadużyć.
- 1a. W przypadku ust. 1 lit. b) państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych stosowali wzmocnione uwierzytelnianie klienta obejmujące elementy dynamicznie łączące transakcję z konkretną kwotą i konkretnym odbiorcą.
- 1b. W przypadku ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych przyjęli szczególne wymogi w zakresie bezpieczeństwa w celu ochrony poufności i integralności indywidualnych danych uwierzytelniających użytkowników usług płatniczych.

- 1c. Ustępy 1a i 1b mają również zastosowanie, w przypadku gdy płatności są inicjowane za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności. Ustępy 1a i 1b mają również zastosowanie, w przypadku gdy występuje się o podanie informacji za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę dostępu do informacji o rachunku.
- 1d. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek zezwalał autoryzowanemu dostawcy świadczącemu usługę inicjowania płatności i zarejestrowanemu dostawcy świadczącemu usługę dostępu do informacji o rachunku na poleganie na procedurach uwierzytelniających zapewnianych przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek użytkownikowi usług płatniczych zgodnie z ust. 1b i, w przypadku gdy zaangażowany jest autoryzowany dostawca świadczący usługę inicjowania płatności, również zgodnie z ust. 1a.

Artykuł 87a

Regulacyjne standardy techniczne dotyczące uwierzytelniania i komunikacji

1. EUNB, w ścisłej współpracy z EBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych skierowanych do dostawców usług płatniczych określonych w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, określających:
- a) wymogi procedury wzmocnionego uwierzytelniania klienta, o której mowa w art. 87 ust. 1 i 1a;
 - b) wyłączenia ze stosowania art. 87 ust. 1, 1a i 1b, na podstawie kryteriów ustanowionych w ust. 1b;
 - c) wymogi, które muszą spełniać techniczne środki bezpieczeństwa zgodnie z art. 87 ust. 1b, w celu ochrony poufności i integralności indywidualnych danych uwierzytelniających użytkowników usług płatniczych; oraz
 - d) wspólne i bezpieczne wymogi komunikacji do celów uwierzytelniania, powiadamiania i informacji między dostawcami usług płatniczych prowadzącymi rachunek, dostawcami świadczącymi usługę inicjowania płatności, dostawcami świadczącymi usługę dostępu do informacji o rachunku, płatnikami i odbiorcami.

- 1a. EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z poniższymi założeniami:
- zapewnienie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa dla użytkowników płatności poprzez przyjęcie skutecznych wymogów opartych na analizie ryzyka;
 - zapewnienie bezpieczeństwa środków pieniężnych i danych osobowych użytkowników płatności;
 - umożliwienie uczciwej konkurencji między dostawcami usług płatniczych;
 - zapewnienie neutralności modelu biznesowego;
 - umożliwienie rozwoju przyjaznych dla użytkownika i dostępnych sposobów płatności.
- 1b. Wyłączenia, o których mowa w ust. 1 lit. b), są oparte na następujących kryteriach:
- a) poziomie ryzyka związanego ze świadczoną usługą;
 - b) kwocie lub powtarzalnym charakterze transakcji;
 - d) kanale płatności używanym do wykonania transakcji.
2. EUNB przedstawi Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia (wstawić datę) [... w terminie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].
- Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 1, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
3. EUNB regularnie dokonuje przeglądu regulacyjnych standardów technicznych i, w stosownych przypadkach, aktualizuje je.

ROZDZIAŁ 6

POZASĄDOWE PROCEDURY WNOŚZENIA SKARG I DOCHODZENIA ROSZCZEŃ NA POTRZEBY ROZSTRZYGANIA SPORÓW

SEKCJA 1

PROCEDURY WNOŚZENIA SKARG

Artykuł 88

Skargi

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur umożliwiających użytkownikom usług płatniczych i innym zainteresowanym stronom, w tym organizacjom konsumenckim, składanie do właściwych organów skarg w odniesieniu do domniemyanych naruszeń przez dostawców usług płatniczych przepisów niniejszej dyrektywy.
2. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla prawa do wszczęcia postępowania przed sądem zgodnie z krajowym prawem procesowym, w odpowiedzi właściwych organów do skarżącego informuje się o istnieniu pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur wnoszenia skarg i dochodzenia roszczeń ustanowionych zgodnie z art. 91.

Artykuł 89

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy w celu zapewnienia i monitorowania skutecznego przestrzegania niniejszej dyrektywy. Przedmiotowe właściwe organy podejmują wszelkie stosowne działania, aby zapewnić takie przestrzeganie. Organami takimi nie mogą być dostawcy usług płatniczych, z wyjątkiem krajowych banków centralnych.
 - 1a. Organami tymi są:
 - a) właściwe organy w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, lub
 - b) organy uznane na mocy prawa krajowego lub organy publiczne specjalnie upoważnione do tego celu na mocy prawa krajowego.

- 1b. W przypadku gdy państwa członkowskie dokonały transpozycji przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących praw i obowiązków między użytkownikami usług płatniczych i dostawcami usług płatniczych do prawa cywilnego, przewidując odpowiednie roszczenie cywilnoprawne, państwa członkowskie mogą postanowić, że zagwarantują skuteczne przestrzeganie dyrektywy poprzez zapewnienie, by użytkownicy usług płatniczych i dostawcy usług płatniczych mieli dostęp do właściwych sądów w celu dochodzenia odnośnych roszczeń. Niniejszy przepis nie ma wpływu na wyznaczenie właściwych organów na mocy tytułu II.
2. Organy, o których mowa w ust. 1, posiadają wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania swoich obowiązków. W przypadku gdy do zapewnienia i monitorowania skutecznego przestrzegania niniejszej dyrektywy upoważniony jest więcej niż jeden właściwy organ, państwa członkowskie zapewniają ścisłą współpracę pomiędzy tymi organami, tak aby mogły one skutecznie wykonywać swoje odnośne obowiązki.
- 2a. Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia zgodnie z prawem krajowym:
- a) bezpośrednio na mocy własnych uprawnień lub pod nadzorem organów wymiaru sprawiedliwości; albo
 - b) przez wniesienie powództwa do sądów właściwych do wydawania niezbędnych decyzji, w tym, w stosownych przypadkach, przez wniesienie środka odwoławczego, jeżeli wniosek o wydanie niezbędnej decyzji został oddalony.
3. W przypadku naruszenia lub podejrzenia naruszenia przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z tytułami III i IV, właściwymi organami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia dostawcy usług płatniczych, z wyjątkiem agentów i oddziałów prowadzonych na mocy swobody przedsiębiorczości, w odniesieniu do których właściwymi organami są organy przyjmującego państwa członkowskiego.
4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wyznaczonych właściwych organach, o których mowa w ust. 1, nie później niż do dnia [... dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy]. Państwa członkowskie informują Komisję o każdym podziale obowiązków między tymi organami. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o każdej późniejszej zmianie w zakresie wyznaczenia i odnośnych kompetencji tych organów.

SEKCJA 2

POZASĄDOWE PROCEDURY DOCHODZENIA ROSZCZEŃ I SANKCJE

Artykuł 90

Wewnętrzne procedury rozstrzygania sporów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych wprowadzili odpowiednie i skuteczne procedury rozpatrywania skarg konsumentów na potrzeby rozpatrywania skarg użytkowników usług płatniczych związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z przepisów tytułów III i IV niniejszej dyrektywy. Procedury te muszą być skuteczne w każdym państwie członkowskim, w którym oferowane są usługi płatnicze, i muszą być dostępne w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym dana usługa jest oferowana.
2. Państwa członkowskie nakładają wymóg, by dostawcy usług płatniczych dokładali wszelkich starań w celu udzielania – w sposób uzgodniony między dostawcą usług płatniczych a użytkownikiem usług płatniczych – odpowiedzi na skargi użytkowników usług płatniczych, ustosunkowując się do wszystkich podniesionych kwestii, w odpowiednim terminie i nie później niż w ciągu 15 dni roboczych. W wyjątkowych sytuacjach, jeżeli odpowiedź nie może zostać udzielona w terminie 15 dni roboczych ze względów, na które dostawca usług płatniczych nie ma wpływu, dostawca ten jest zobowiązany do przesłania wstępnej odpowiedzi, w której wyraźnie podaje się powód opóźnienia w udzieleniu odpowiedzi oraz termin, w którym konsument otrzyma ostateczną odpowiedź. Termin ten nie może w żadnym wypadku przekroczyć kolejnych 30 dni roboczych.
3. Dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych o pozasądowych podmiotach ds. dochodzenia roszczeń, które są właściwe do rozstrzygania sporów dotyczących praw i obowiązków wynikających z przepisów tytułów III i IV niniejszej dyrektywy.
4. Informacje, o których mowa w ust. 3, są udostępnione w sposób łatwo, bezpośrednio, wyraźnie widoczny i stale dostępny na stronie internetowej dostawcy usług płatniczych, jeżeli strona taka istnieje, w ogólnych warunkach umowy między dostawcą usług płatniczych a użytkownikiem usług płatniczych. Określa się w nich również, w jaki sposób można uzyskać dostęp do dalszych informacji na temat danego podmiotu ds. dochodzenia roszczeń oraz warunków korzystania z niego.
5. [...]

Artykuł 91

Pozasądowe dochodzenie roszczeń

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie – zgodnie z właściwymi przepisami prawa krajowego i unijnego oraz zgodnie z dyrektywą 2013/11/UE – odpowiednich i skutecznych pozasądowych procedur wnoszenia skarg i dochodzenia roszczeń na potrzeby rozstrzygania sporów między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych, związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z przepisów tytułów III i IV niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach, z wykorzystaniem istniejących organów. Państwa członkowskie zapewniają, by procedury takie miały zastosowanie do dostawców usług płatniczych oraz by obejmowały one również działalność wyznaczonych przedstawicieli.
2. Państwa członkowskie wymagają, by organy, o których mowa w ust. 1, współpracowały w celu rozstrzygania transgranicznych sporów związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z przepisów tytułów III i IV niniejszej dyrektywy.

Artykuł 92

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń ustawodawstwa krajowego transponującego przepisy niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki dla zapewnienia wdrożenia tych zasad. Stosowne sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ miał prawo podać do publicznej wiadomości każdą sankcję administracyjną, jaka zostanie nałożona za naruszenie środków przyjętych w ramach transpozycji niniejszej dyrektywy, chyba że ujawnienie takich informacji poważnie zagroziłoby rynkom finansowym lub w niewspółmierny sposób zaszkodziło zainteresowanym stronom.

TYTUŁ V

AKTY DELEGOWANE

Artykuł 93

Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 94 aktów delegowanych dotyczących:

- a) dostosowania odesłania do zalecenia 2003/361/WE zawartego w art. 4 pkt 29 niniejszej dyrektywy, w przypadku zmiany tego zalecenia;
- b) aktualizacji kwot określonych w art. 27 ust. 1 i art. 66 ust. 1 w celu uwzględnienia inflacji.

Artykuł 94

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 93, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [...] r. [wstawić datę: wejście w życie aktu ustawodawczego].
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 93, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 93 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

TYTUŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 95

Pełna harmonizacja

1. Bez uszczerbku dla art. 2 ust. 1d i 2, art. 7 ust. 3, art. 27, art. 31 ust. 2, art. 35 ust. 2, art. 48 ust. 6, art. 50 ust. 3, art. 51 ust. 3, art. 54 ust. 2 i 3, art. 55 ust. 3, art. 56 ust. 2 i 3 oraz art. 66 ust. 1b i art. 77 państwa członkowskie nie utrzymują ani nie przyjmują, w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, przepisów innych niż te ustanowione w niniejszej dyrektywie.
2. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z dowolnej z możliwości, o których mowa w ust. 1, informuje Komisję o tym fakcie, jak również o wszelkich późniejszych zmianach. Komisja podaje tę informację do wiadomości publicznej na stronie internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy usług płatniczych nie stosowali, ze szkodą dla użytkowników usług płatniczych, odstępstw od przepisów prawa krajowego wykonujących przepisy niniejszej dyrektywy lub odpowiadających jej przepisom, chyba że taka możliwość została wyraźnie przewidziana w dyrektywie.

Dostawcy usług płatniczych mogą jednak podjąć decyzję o przyznaniu użytkownikom usług płatniczych bardziej korzystnych warunków.

Artykuł 96

Klauzula przeglądowa

W terminie pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu sprawozdanie dotyczące stosowania i wpływu niniejszej dyrektywy, w szczególności adekwatności i wpływu przepisów dotyczących opłat określonych w art. 55 ust. 3 i 4.

Artykuł 97

Przepis przejściowy

1. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom płatniczym, które przed dniem [...] r. [Dz.U.: *proszę wstawić datę określającą zakończenie okresu transpozycji*] rozpoczęły działalność zgodnie z prawem krajowym transponującym dyrektywę 2007/64/WE, na kontynuowanie tej działalności do dnia [...] r. [Dz.U.: *proszę wstawić datę: 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji*] zgodnie z wymogami przewidzianymi w dyrektywie 2007/64/WE, bez wymogu ubiegania się o zezwolenie zgodnie z art. 5 niniejszej dyrektywy ani przestrzegania pozostałych przepisów, które są zawarte lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie wymagają, by takie instytucje płatnicze przekazały właściwym organom wszystkie stosowne informacje w celu umożliwienia tym ostatnim – do dnia [...] r. [Dz.U.: *proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji*] – oceny tego, czy te instytucje płatnicze spełniają wymogi określone w tytule II niniejszej dyrektywy, a jeżeli nie, jakie środki trzeba podjąć w celu zapewnienia zgodności, lub czy odpowiednim środkiem jest cofnięcie zezwolenia.

Jeżeli w wyniku oceny przeprowadzonej przez właściwe organy stwierdzone zostanie, że instytucje płatnicze spełniają wymogi określone w tytule II niniejszej dyrektywy, udziela się im zezwolenia i wpisuje do rejestru państwa członkowskiego pochodzenia oraz do rejestru EUNB przewidzianych w art. 13 i 14 niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy te instytucje płatnicze nie spełniają wymogów określonych w tytule II niniejszej dyrektywy do dnia [...] r. [Dz.U.: *proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji*] zakazuje się im – zgodnie z art. 30 niniejszej dyrektywy – świadczenia usług płatniczych.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, by instytucje płatnicze, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu, automatycznie otrzymywały zezwolenie i były wpisywane do rejestru w ich państwie członkowskim pochodzenia oraz do rejestru EUNB przewidzianych w art. 13 i 14 niniejszej dyrektywy, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 5 i 10. Właściwe organy informują dane instytucje płatnicze przed udzieleniem zezwolenia.
3. Państwa członkowskie zezwalają osobom fizycznym lub prawnym, które przed dniem [...] r. [Dz.U.: *proszę wstawić datę określającą zakończenie okresu transpozycji*] prowadziły działalność w zakresie usług płatniczych w rozumieniu niniejszej dyrektywy oraz wobec których zastosowano zwolnienie zgodnie z art. 26 dyrektywy 2007/64/WE, na kontynuowanie tej działalności w danym państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą 2007/64/WE do dnia [...] r. [Dz.U.: *proszę wstawić datę 12 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji*], bez wymogu ubiegania się o zezwolenie zgodnie z art. 5 lub uzyskania zwolnienia na mocy art. 27 niniejszej dyrektywy, ani przestrzegania pozostałych przepisów, które są zawarte lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy. Wszystkim takim osobom, którym w przedmiotowym okresie nie udzielono zezwolenia lub nie przyznano zwolnienia zgodnie z niniejszą dyrektywą, zakazuje się świadczenia usług płatniczych zgodnie z art. 30 niniejszej dyrektywy.
4. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, by instytucje objęte zwolnieniem, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, automatycznie uznawano za zwolnione i wpisywano do rejestru krajowego w ich państwie członkowskim pochodzenia oraz do rejestru EUNB przewidzianych w art. 13 i 14 niniejszej dyrektywy, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 27. Właściwe organy informują dane instytucje płatnicze.
5. Niezależnie od przepisów ust. 1, osoby prawne, którym udzielono zezwolenia na świadczenie usług płatniczych wymienionych w pkt 7 załącznika do dyrektywy 2007/64/WE, automatycznie podlegają zasadzie praw nabytych w odniesieniu do tego zezwolenia na świadczenie tych usług płatniczych, które uznaje się za usługi płatnicze wymienione w pkt 3 załącznika do niniejszej dyrektywy, jeżeli właściwe organy – nie później niż do dnia [Dz.U.: *proszę wstawić datę 24 miesiące po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji*] – posiadają dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 6 lit. c) i art. 8 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 98
Zmiany do dyrektywy 2002/65/WE

Artykuł 4 ust. 5 dyrektywy 2002/65/WE otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy zastosowanie ma również dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady* [Dz.U.: proszę wstawić nr niniejszej dyrektywy], przepisy dotyczące informacji zgodnie z art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2 lit. c)–g), pkt 3 lit. a), d) i e) oraz pkt 4 lit. b), zastępuje się art. 37, 38, 44 i 45 wspomnianej dyrektywy”.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [wstawić pełen tytuł](Dz.U. L [...]).

Artykuł 99
Zmiany do dyrektywy 2013/36/UE

Punkt 4 załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE³¹ otrzymuje brzmienie:

„4. Usługi płatnicze zgodnie z definicją w art. 4 pkt 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/XX/UE* [Dz.U.: proszę wstawić tytuł i nr niniejszej dyrektywy po jej przyjęciu].

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady [...] z dnia [...] r.”.

³¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

Artykuł 100
Zmiany do dyrektywy 2009/110/WE

1. Artykuł 1 ust. 5 dyrektywy 2009/110/WE otrzymuje brzmienie:

„Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do wartości pieniężnej wykorzystywanej do dokonywania transakcji płatniczych objętych wyłączeniem, określonych w art. 3 lit. l), la) i lb) dyrektywy [2. dyrektywa o usługach płatniczych]”.

1a. Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2009/110/WE otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla niniejszej dyrektywy, art. 5 i art. 10–16, art. 18 ust. 5–7 i art. 19–26c dyrektywy [2. dyrektywa o usługach płatniczych] stosują się odpowiednio do instytucji pieniądza elektronicznego”.

2. Artykuł 3 ust. 4 dyrektywy 2009/110/WE otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom pieniądza elektronicznego na dystrybucję i wykup pieniądza elektronicznego za pośrednictwem osób fizycznych lub prawnych działających w ich imieniu. W przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego zamierza prowadzić dystrybucję pieniądza elektronicznego w innym państwie członkowskim przy udziale takiej osoby fizycznej lub prawnej, stosuje się odpowiednio art. 18 ust. 5 i 6 oraz art. 25a–26c dyrektywy [2. dyrektywa o usługach płatniczych]”.

3. Artykuł 3 ust. 5 dyrektywy 2009/110/WE otrzymuje brzmienie:

„5. Niezależnie od ust. 4, instytucje pieniądza elektronicznego nie mogą emitować pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agentów. Instytucjom pieniądza elektronicznego zezwala się na świadczenie usług płatniczych, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), za pośrednictwem agentów jedynie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 18 dyrektywy [2. dyrektywa o usługach płatniczych]”.

4. W art. 18 dyrektywy 2009/110/WE dodaje się następujący ust. 4:

„4. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom pieniądza elektronicznego, które przed przyjęciem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady [Dz.U.: proszę wstawić nr niniejszej dyrektywy]* podjęły działalność zgodnie z niniejszą dyrektywą i dyrektywą 2007/64/WE w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba ich zarządu, na kontynuowanie tej działalności w tym państwie członkowskim lub w innym państwie członkowskim, bez wymogu ubiegania się o zezwolenie zgodnie z art. 3 niniejszej dyrektywy ani przestrzegania pozostałych wymogów, które są zawarte lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy do dnia [...] r. [Dz.U.: proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji].

Państwa członkowskie wymagają, by osoby prawne, o których mowa w akapicie pierwszym, przekazały właściwym organom wszystkie stosowne informacje w celu umożliwienia tym ostatnim – do dnia [...] r. [Dz.U.: proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji] – oceny tego, czy te osoby prawne spełniają wymogi określone w tytule II niniejszej dyrektywy, a jeżeli nie, jakie środki trzeba podjąć w celu zapewnienia zgodności, lub czy odpowiednim środkiem jest cofnięcie zezwolenia.

Jeżeli w wyniku oceny przeprowadzonej przez właściwe organy stwierdzone zostanie, że osoby prawne, o których mowa w akapicie pierwszym, spełniają wymogi określone w tytule II niniejszej dyrektywy, udziela się im zezwolenia i wpisuje do rejestru. W przypadku gdy te osoby prawne nie spełniają wymogów określonych w tytule II niniejszej dyrektywy do dnia [...] r. [Dz.U.: proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji], zakazuje się im emisji pieniądza elektronicznego”.

* Dyrektywa ... Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [wstawić pełen tytuł] (Dz.U. L [...]).

**

Artykuł 100a
Zmiany do rozporządzenia (UE) nr 1093/2010

1. Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1093/2010 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem i zgodnie z zakresem dyrektywy 94/19/WE, dyrektywy 2002/87/WE, rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (*), dyrektywy 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi (**), dyrektywy [2. dyrektywa o usługach płatniczych] [Dz.U.: proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu], dyrektywy 2009/110/WE oraz, w stopniu, w jakim akty te mają zastosowanie do instytucji kredytowych i finansowych oraz właściwych organów, które je nadzorują, zgodnie z zakresem stosownych części dyrektywy 2002/65/WE i dyrektywy 2005/60/WE, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów oraz wszelkich kolejnych prawnie wiążących aktów unijnych powierzających zadania Urzędowi. Urząd działa również zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013 (***).

2. Artykuł 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„«instytucje finansowe» oznaczają «instytucje kredytowe» określone w art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/48/WE, «firmy inwestycyjne» określone w art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/49/WE, «konglomeraty finansowe» określone w art. 2 pkt 14 dyrektywy 2002/87/WE, dostawców usług płatniczych określonych w art. 4 pkt 9 dyrektywy [2. dyrektywa o usługach płatniczych] [Dz.U.: proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu] i instytucje pieniądza elektronicznego określone w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/110/WE, jednak w odniesieniu do dyrektywy 2005/60/WE «instytucje finansowe» oznaczają instytucje kredytowe i instytucje finansowe określone w art. 3 pkt 1 i 2 tej dyrektywy;”.

Artykuł 101

Uchylene

Dyrektywa 2007/64/WE zostaje uchylona ze skutkiem od dnia [Dz.U.: proszę wstawić datę – dzień po dacie określonej w art. 102 ust. 2 akapit pierwszy].

Odniesienia do uchylonej dyrektywy należy interpretować jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i należy je odczytywać zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku II.

Artykuł 102

Transpozycja

1. Do dnia ...⁺ [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy] państwa członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.
2. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ...⁺⁺ [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy].

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 państwa członkowskie zapewniają stosowanie środków bezpieczeństwa, o których mowa w art. 87 ust. 1, 1a, 1b i 1d, począwszy od dnia, w którym upłynie 18 miesięcy od daty wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych określonych w art. 87a.
5. Państwa członkowskie udzielają zezwolenia nowym dostawcom usług płatniczych, którzy oferują usługi określone w pkt 7 i 8 załącznika I, lub rejestrują takich dostawców, od daty wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych określonych w art. 87a, zgodnie z ust. 4.
6. Państwa członkowskie zapewniają, by dopóki poszczególni dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunek nie spełnią regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 4, nie wolno im było nadużywać swojego braku zgodności z tymi standardami w celu blokowania lub utrudniania korzystania z usług inicjowania płatności i usług dostępu do informacji o rachunku w odniesieniu do rachunków, które ci dostawcy prowadzą.

⁺ Dz.U.: proszę wstawić datę – dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

⁺⁺ Dz.U.: proszę wstawić datę – dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 103

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 104

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I
USŁUGI PŁATNICZE (DEFINICJA 3 W ART. 4)

1. Usługi umożliwiające złożenie gotówki na rachunku płatniczym oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
2. Usługi umożliwiające wypłatę gotówki z rachunku płatniczego oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
3. Realizacja transakcji płatniczych, w tym transfer środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych użytkownika lub u innego dostawcy usług płatniczych:
 - a) realizacja poleceń zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,
 - b) realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu,
 - c) realizacja poleceń przelewu, w tym zleceń stałych.
4. Wykonywanie transakcji płatniczych, jeżeli środki pieniężne mają pokrycie w linii kredytowej przyznanej użytkownikowi usług płatniczych:
 - a) realizacja poleceń zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,
 - b) realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu,
 - c) realizacja poleceń przelewu, w tym zleceń stałych.
5. Wydawanie instrumentów płatniczych lub usługi acquiringu transakcji płatniczych.
6. Usługi przekazu pieniężnego.
7. Usługi inicjowania płatności.
8. Usługi dostępu do informacji o rachunku.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 2007/64/WE	
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1	
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 2	
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1	
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2	
art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 3	
art. 3 skreślono lit. o)	art. 3	
art. 4 dodano definicje	art. 4	
art. 5 – dodano przepisy dotyczące wniosków o udzielenie zezwolenia	art. 5	
art. 6	art. 6	
art. 7 ust. 1	art. 7 ust. 1	
art. 7 ust. 2	art. 7 ust. 2	
art. 7 ust. 3	art. 7 ust. 3	
art. 8 ust. 1	art. 8 ust. 1	
art. 8 ust. 2	art. 8 ust. 2	
art. 8 ust. 3	art. 8 ust. 3	
art. 9 ust. 1	art. 9 ust. 1	
art. 9 ust. 2 art. 9 – skreślono ust. 3 i 4	art. 9 ust. 2	
art. 10 ust. 1	art. 10 ust. 1	
art. 10 ust. 2	art. 10 ust. 2	
art. 10 ust. 3	art. 10 ust. 3	
art. 10 ust. 4	art. 10 ust. 4	
art. 10 ust. 5	art. 10 ust. 5	
art. 10 ust. 6	art. 10 ust. 6	
art. 10 ust. 7	art. 10 ust. 7	
art. 10 ust. 8	art. 10 ust. 8	
art. 10 ust. 9	art. 10 ust. 9	
art. 11	art. 11	
art. 12 ust. 1	art. 12 ust. 1	
art. 12 ust. 2	art. 12 ust. 2	
art. 12 ust. 3	art. 12 ust. 3	
art. 13	art. 13	
art. 14 ust. 1		
art. 14 ust. 2		
art. 14 ust. 3		
art. 14 ust. 4		
art. 15	art. 14	

art. 16 ust. 1	art. 15 ust. 1	
art. 16 ust. 2	art. 15 ust. 2	
art. 16 ust. 3	art. 15 ust. 3	
art. 16 ust. 4	art. 15 ust. 4	
art. 17 ust. 1	art. 16 ust. 1	
art. 17 ust. 2	art. 16 ust. 2	
art. 17 ust. 3		
art. 17 ust. 4	art. 16 ust. 3	
art. 17 ust. 5	art. 16 ust. 4	
art. 17 ust. 6	art. 16 ust. 5	
art. 18 ust. 1	art. 17 ust. 1	
art. 18 ust. 2	art. 17 ust. 2	
art. 18 ust. 3	art. 17 ust. 3	
art. 18 ust. 4	art. 17 ust. 4	
art. 18 ust. 5	art. 17 ust. 5	
art. 18 ust. 6	art. 17 ust. 6	
art. 18 ust. 7	art. 17 ust. 7	
art. 18 ust. 8	art. 17 ust. 8	
art. 18 ust. 9		
art. 19 ust. 1	art. 18 ust. 1	
art. 19 ust. 2	art. 18 ust. 2	
art. 20	art. 19	
art. 21 ust. 1	art. 20 ust. 1	
art. 21 ust. 2	art. 20 ust. 2	
art. 21 ust. 3	art. 20 ust. 3	
art. 21 ust. 4	art. 20 ust. 4	
art. 21 ust. 5	art. 20 ust. 5	
art. 22 ust. 1	art. 21 ust. 1	
art. 22 ust. 2	art. 21 ust. 2	
art. 22 ust. 3	art. 21 ust. 3	
art. 23 ust. 1	art. 22 ust. 1	
art. 23 ust. 2	art. 22 ust. 2	
art. 23 ust. 3	art. 22 ust. 3	
art. 24 ust. 1	art. 23 ust. 1	
art. 24 ust. 2	art. 23 ust. 2	
art. 25 ust. 1	art. 24 ust. 1	
art. 25 ust. 2 – skreślono lit. d)	art. 24 ust. 2	

art. 26 ust. 1	art. 25 ust. 1	
art. 26 ust. 2	art. 25 ust. 2	
art. 26 ust. 3	art. 25 ust. 3	
art. 26 ust. 4	art. 25 ust. 4	
art. 26 ust. 5	art. 25 ust. 5	
art. 26 ust. 6		
art. 26 ust. 7		
art. 26 ust. 8		
art. 26 ust. 9		
art. 27 ust. 1	art. 26 ust. 1	
art. 27 ust. 2	art. 26 ust. 2	
art. 27 ust. 3	art. 26 ust. 3	
art. 27 ust. 4	art. 26 ust. 4	
art. 27 ust. 5	art. 26 ust. 5	
art. 27 ust. 6	art. 26 ust. 6	
art. 28	art. 27	
art. 29 ust. 1	art. 28 ust. 1	
art. 29 ust. 2 – skreślono lit. c)	art. 28 ust. 2	
art. 30 ust. 1	art. 29	
art. 30 ust. 2		
art. 31 ust. 1	art. 30 ust. 1	
art. 31 ust. 2	art. 30 ust. 2	
art. 31 ust. 3	art. 30 ust. 3	
art. 32	art. 31	
art. 33 ust. 1	art. 32 ust. 1	
art. 33 ust. 2	art. 32 ust. 2	
art. 33 ust. 3	art. 32 ust. 3	
art. 34	art. 33	
art. 35 ust. 1	art. 34 ust. 1	
art. 35 ust. 2	art. 34 ust. 2	
art. 36 ust. 1	art. 35 ust. 1	
art. 36 ust. 2	art. 35 ust. 2	
art. 37 ust. 1	art. 36 ust. 1	
art. 37 ust. 2	art. 36 ust. 2	
art. 37 ust. 3	art. 36 ust. 3	
art. 38 ust. 1	art. 37 ust. 1	
art. 38 ust. 2		

art. 38 ust. 3	art. 37 ust. 2	
art. 39		
art. 40		
art. 41	art. 38	
art. 42	art. 39	
art. 43	art. 40	
art. 44 ust. 1	art. 41 ust. 1	
art. 44 ust. 2	art. 41 ust. 2	
art. 44 ust. 3	art. 41 ust. 3	
art. 45 ust. 1	art. 42 ust. 1	
art. 45 ust. 2	art. 42 ust. 2	
art. 45 ust. 3	art. 42 ust. 3	
art. 45 ust. 4	art. 42 ust. 4	
art. 45 ust. 5	art. 42 ust. 5	
art. 45 ust. 6	art. 42 ust. 6	
art. 45 ust. 7	art. 42 ust. 7	
art. 46	art. 43	
art. 47 ust. 1	art. 44 ust. 1	
art. 47 ust. 2	art. 44 ust. 2	
art. 47 ust. 3	art. 44 ust. 3	
art. 48 ust. 1	art. 45 ust. 1	
art. 48 ust. 2	art. 45 ust. 2	
art. 48 ust. 3	art. 45 ust. 3	
art. 48 ust. 4	art. 45 ust. 4	
art. 48 ust. 5	art. 45 ust. 5	
art. 48 ust. 6	art. 45 ust. 6	
art. 49	art. 46	
art. 50 ust. 1	art. 47 ust. 1	
art. 50 ust. 2	art. 47 ust. 2	
art. 50 ust. 3	art. 47 ust. 3	
art. 51 ust. 1	art. 48 ust. 1	
art. 51 ust. 2	art. 48 ust. 2	
art. 51 ust. 3	art. 48 ust. 3	
art. 52 ust. 1	art. 49 ust. 1	
art. 52 ust. 2	art. 49 ust. 2	
art. 53 ust. 1	art. 50 ust. 1	
art. 53 ust. 2	art. 50 ust. 2	

art. 54 ust. 1	art. 51 ust. 1	
art. 54 ust. 2	art. 51 ust. 2	
art. 54 ust. 3	art. 51 ust. 3	
art. 54 ust. 4	art. 51 ust. 4	
art. 55 ust. 1	art. 52 ust. 1	
art. 55 ust. 2	art. 52 ust. 2	
art. 55 ust. 3	art. 52 ust. 3	
art. 55 ust. 4		
art. 56 ust. 1	art. 53 ust. 1	
art. 56 ust. 2	art. 53 ust. 2	
art. 56 ust. 3	art. 53 ust. 3	
art. 57 ust. 1	art. 54 ust. 1	
art. 57 ust. 2	art. 54 ust. 2	
art. 57 ust. 3	art. 54 ust. 3	
art. 57 ust. 4	art. 54 ust. 4	
art. 58 ust. 1		
art. 58 ust. 2		
art. 58 ust. 3		
art. 58 ust. 4		
art. 59 ust. 1		
art. 59 ust. 2		
art. 59 ust. 3		
art. 60 ust. 1	art. 55 ust. 1	
art. 60 ust. 2	art. 55 ust. 2	
art. 60 ust. 3	art. 55 ust. 3	
art. 60 ust. 4	art. 55 ust. 4	
art. 61 ust. 1	art. 56 ust. 1	
art. 61 ust. 2	art. 56 ust. 2	
art. 62 ust. 1	art. 57 ust. 1	
art. 62 ust. 2	art. 57 ust. 2	
art. 63 ust. 1	art. 58	
art. 63 ust. 2		
art. 64 ust. 1	art. 59 ust. 1	
art. 64 ust. 2	art. 59 ust. 2	
art. 65 ust. 1	art. 60 ust. 1	
art. 65 ust. 2		
art. 65 ust. 3	art. 60 ust. 2	

art. 66 ust. 1	art. 61 ust. 1 i 2	
art. 66 ust. 2	art. 61 ust. 4 i 5	
art. 67 ust. 1	art. 62 ust. 1	
art. 67 ust. 2	art. 62 ust. 2	
art. 67 ust. 3	art. 62 ust. 3	
art. 68 ust. 1	art. 63 ust. 1	
art. 68 ust. 2	art. 63 ust. 2	
art. 69 ust. 1	art. 64 ust. 1	
art. 69 ust. 2	art. 64 ust. 2	
art. 70 ust. 1	art. 65 ust. 1	
art. 70 ust. 2	art. 65 ust. 2	
art. 70 ust. 3	art. 65 ust. 3	
art. 71 ust. 1	art. 66 ust. 1	
art. 71 ust. 2	art. 66 ust. 2	
art. 71 ust. 3	art. 66 ust. 3	
art. 71 ust. 4	art. 66 ust. 4	
art. 71 ust. 5	art. 66 ust. 5	
art. 72 ust. 1	art. 67 ust. 1	
art. 72 ust. 2	art. 67 ust. 2	
art. 72 ust. 3	art. 67 ust. 3	
art. 73 ust. 1	art. 68 ust. 1	
art. 73 ust. 2	art. 68 ust. 2	
art. 74 ust. 1	art. 69 ust. 1	
art. 74 ust. 2	art. 69 ust. 2	
art. 74 ust. 3	art. 69 ust. 3	
art. 75	art. 70	
art. 76	art. 71	
art. 77	art. 72	
art. 78 ust. 1	art. 73 ust. 1	
art. 78 ust. 2	art. 73 ust. 2	
art. 79 ust. 1	art. 74 ust. 1	
art. 79 ust. 2	art. 74 ust. 2	
art. 79 ust. 3	art. 74 ust. 2	
art. 79 ust. 4	art. 74 ust. 2	
art. 79 ust. 5	art. 74 ust. 3	
art. 80 ust. 1	art. 75 ust. 1	
art. 80 ust. 2	art. 75 ust. 2	

art. 80 ust. 3	art. 75 ust. 3	
art. 81	art. 76	
art. 82 ust. 1	art. 77 ust. 1	
art. 82 ust. 2	art. 77 ust. 2	
art. 83	art. 78	
art. 84	art. 79	
art. 85 ust. 1		
art. 85 ust. 2		
art. 85 ust. 3		
art. 85 ust. 4		
art. 86 ust. 1		
art. 86 ust. 2		
art. 86 ust. 3		
art. 86 ust. 4		
art. 87 ust. 1		
art. 87 ust. 2		
art. 87 ust. 3		
art. 88 ust. 1	art. 80 ust. 1	
art. 88 ust. 2	art. 80 ust. 2	
art. 89 ust. 1		
art. 89 ust. 2		
art. 89 ust. 3	art. 82 ust. 2	
art. 89 ust. 4		
art. 90 ust. 1		
art. 90 ust. 2		
art. 90 ust. 3		
art. 91 ust. 1	art. 83 ust. 1	
art. 91 ust. 2	art. 83 ust. 2	
art. 92 ust. 1		
art. 92 ust. 2		
art. 93	art. 84	
art. 94 ust. 1		
art. 94 ust. 2		
art. 94 ust. 3		
art. 94 ust. 4		
art. 94 ust. 5		
art. 95 ust. 1	art. 86 ust. 1	

art. 95 ust. 2	art. 86 ust. 2	
art. 95 ust. 3	art. 86 ust. 3	
art. 96	art. 87	
art. 97	art. 88	
art. 98 ust. 1		
art. 98 ust. 2		
art. 99 ust. 1		
art. 99 ust. 2		
art. 101		
art. 102 ust. 1	art. 94 ust. 1	
art. 102 ust. 2	art. 94 ust. 1	
art. 102 ust. 3	art. 94 ust. 2	
art. 103	art. 95	
art. 104	art. 96	
Załącznik I	Załącznik	
